

Giới thiệu Trinh Nữ Báo Thù

Mùa Xuân tháng 4 năm 1962 tại Cần Thơ, lúc bấy giờ Cần Thơ là một trong sáu tỉnh nhỏ của An Giang dưới thời Đế nhất Cộng Hòa có tên là Phong Dinh (1957).

"Tại một ngôi làng nhỏ ở Huyện Long Mỹ đã xảy ra một vụ án kỳ bí nhất mà cho tới lúc bây giờ vẫn không ai có thể giải thích được chuyện gì đã xảy ra.

Sự việc tại hiện trường cho ta thấy đây là vụ án giết người trầm trọng, cả gia đình nhà ông Thái tất cả là 8 mạng người đều chết một cách bí ẩn. Theo lời kể của những người dân gần đó, gia đình họ rất bình thường không gây thù oán với ai và họ sống rất là khép kín." (Trích Báo Cần Thơ 1962).

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Mùa Xuân tháng 4 năm 1962 tại Cần Thơ, lúc bấy giờ Cần Thơ là một trong sáu tỉnh nhỏ của An Giang dưới thời Đế nhất Cộng Hòa có tên là Phong Dinh (1957).

"Tại một ngôi làng nhỏ ở Huyện Long Mỹ đã xảy ra một vụ án kỳ bí nhất mà cho tới lúc bây giờ vẫn không ai có thể giải thích được chuyện gì đã xảy ra. Các trinh sát thời đó đã cố hết sức để tìm ra nguyên nhân nhưng vẫn bó tay trước sự việc. Qua lời kể lại của một số người dân, không ai trong nhóm trinh sát có thể biết được ai là người đúng, ai là người sai. Người thì nói kia, người thì nói nọ khiến cho câu chuyện càng đi vào bế tắc.

Sự việc tại hiện trường cho ta thấy đây là vụ án giết người trầm trọng, cả gia đình nhà ông Thái tất cả là 8 mạng người đều chết một cách bí ẩn. Theo lời kể của những người dân gần đó, gia đình họ rất bình thường không gây thù oán với ai và họ sống rất là khép kín." (Trích Báo Cần Thơ 1962)

Vậy sự việc phát sinh từ đâu và nguyên nhân là gì, cho đến bây giờ đó vẫn là dấu chấm ?

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phú hộ Thái

Vào một ngày đẹp trời tháng 5 - 18 năm trước, một ngôi nhà ào ạt trước con đường đầy nắng chói chang. Ngôi nhà ba gian được lợp ngói bằng lá dừa khô theo năm tháng đã ngả màu nắng vàng. Một cô bé nhỏ nhắn đang vẽ những đám mây dưới cát trước cửa nhà.

Nhận - con của bà Diệu một cô gái cỡ chừng 14 tuổi, lứa tuổi mà các cô chiêu cậu ấm chỉ làm có một việc là ăn học. Nhưng với Nhận thì khác, con nhà nghèo, cô mất cha từ năm lên 8, mẹ cô cực khổ nuôi cô lớn lên nhưng không có đủ tiền cho cô ăn học, sáng sớm cô phải dậy sớm phụ mẹ làm việc nhà để mẹ cô ra đồng làm thuê, kiếm tiền mưu sinh...

Tuy cuộc sống vô cùng khó khăn nhưng Nhận lúc nào cũng vui vẻ và không bao giờ tỏ ra mệt mỏi, chỉ cần được ở với mẹ trong một cuộc sống bình thường giản dị đủ ăn đủ mặc là cô mãn nguyện lắm rồi.

Nhan sắc của cô so với những cô gái quanh vùng thì phải nói là hơn hẳn, chỉ mới 14 tuổi mà cô đã ra dáng của một thiếu nữ trẻ nhưng có mấy ai biết . Ở những nơi như thế này sẽ không ai để ý đến ai, họ chỉ biết làm việc để phục vụ cho những phú hộ giàu có.

Phú Hộ Thái là một trong những địa chủ lớn nhất trong vùng thời đó, ông và vợ có 3 người con trai đó là Toàn, Trí và Dũng. Gia sản của ông thì không ai có thể đếm được bao nhiêu mẫu ruộng và đất, ông cho dân đen thuê đất giá rất cao khiến không ai mà không khổ sở

Toàn – con trai cả, người được mệnh danh là công tử ăn chơi nhất vùng, có thể nói nếu so với công tử Bạc Liêu thì cũng ngang hàng với nhau, tối ngày chỉ có rượu chè và gái điếm – một kẻ phá gia chi tử.

Trí – con trai thứ, là bà con với ông đồ bà đen, một kẻ chỉ biết hưởng thụ từ những trò bài bạc, cá độ, đá gà. Tiền có nhiều đến mấy cũng như nước trôi qua cầu, chỉ khổ cho những người dân lương thiện tối ngày làm việc cho chúng ăn xài.

Dũng thì lại khác, anh có vẻ ngược lại với hai người anh của mình, từ nhỏ anh đã rất thông minh nên ông Thái cho anh ăn học đăng hoàng từ tế. Bằng

khuôn mặt bánh bao và tài ăn nói lịch sự anh đã thu hút rất nhiều các cô gái quanh vùng. Ông Thái cũng đã gửi gắm tương lai cho Dũng rất nhiều vì ông nghĩ rằng chỉ có Dũng là người duy nhất sẽ thay ông quản lý tài sản của gia đình.

Ngoài mặt thì ông Thái rất hiền lành và điềm đạm – người xưa thường nói nhìn người đừng nhìn bên ngoài – ban ngày thì ông như một người chồng người cha bình thường nhưng khi đêm đến thì ông lại lên đi mèo mả gà đồng đến tờ mờ sáng mới về. Với độ tuổi chỉ mới 59 có lẽ ông vẫn còn khỏe mạnh chán.

Bà Bích – vợ ông Thái, lúc đầu thì còn tỏ ra thái độ ghen tuông nhưng do quá biết tính tình của chồng từ trước với lại đã có với ông 3 mặt con rồi nên bà cũng thôi không quan tâm tới chuyện này nữa, mà có quan tâm tới cũng chẳng được gì miễn là ông Thái đừng cho người ngoài biết kéo lại mang tiếng cho gia đình mà bà sợ nhất là điều này.

Với tuổi 52 nhưng bà vẫn còn rất trẻ so với độ tuổi của mình, với khuôn mặt nghiêm nghị và vô cùng sắc sảo, bà tỏ vẻ rất am hiểu và quan tâm đến cuộc sống của gia đình, có thể nói ngoài ông Thái ra bà là người có quyền uy nhất trong nhà. Bước vào nhà mờ hơi nhè nhai, bà Diệu – mẹ của Nhận cất tiếng gọi con gái ngoan của Minh.

- Nấu cơm chưa con, hôm nay bác Ba có cho mẹ con mình mấy gói xôi vò nè, còn nóng ăn đi kẻo không ngon.

- Dạ mẹ - Nhận trả lời, hồi sáng có bác Tư Vịt tới tìm mẹ còn nói là có chuyện gấp muốn gặp mẹ, khi nào mẹ về thì qua nhà bác ấy.

- Rồi mẹ biết rồi con ăn đi kẻo nguội!. Bỏ gói xôi vò ăn đỡ xuống bàn bà Diệu vội đi ra ngoài.

***

Con đường mòn đầy nắng chạy dài xa xa, bà Diệu vừa đi vừa nghĩ: "không biết chị Tư Vịt gặp mình gấp là có chuyện gì, sao mà trong lòng thấy lo lắng quá".

- Ấy ấy Diệu ơi! chị Tư nè vào đi em. – Bà Tư Vịt vẫy tay gọi bà Diệu vào nhà với khuôn mặt háo hức.

- Nghe con Nhận nói là chị kiểm em, có gì không chị!

- Ấy ấy không gì đâu em ngồi xuống nghe chị nói nè, số là nhà ông phú hộ Thái xóm trên muốn có đứa bé gái làm con ở luôn để lo cơm nước và săn sóc cho bà nhà. Ý là chị muốn em để con Nhận vào nhà ông Thái, nghe nói tiền cũng ko ít đâu nha.

- Chị muốn em bán con à! – Bà Diệu ngỡ ngàng trước câu nói của bà Tư. Không được đâu! con nhỏ mới 14, nó vẫn còn nhỏ với lại em cũng chẳng muốn bán con đâu.

- Ấy ấy sao lại nói là bán, chị đâu có nói em bán con, chỉ là để con bé vào nhà đó thôi, nhà ông bà Thái giàu sang lắm, con em sẽ không chịu khổ đâu với lại em sẽ có chút tiền vốn làm ăn vậy là đâu có gì sai. Mai mốt nếu em có tiền thì chuộc nó về cũng đâu có muộn.

Bà Diệu có chút xao lòng, bà đắn đo không biết quyết định ra sao.

- Thôi được rồi để em về suy nghĩ, chị cho em thời gian với lại em cần hỏi ý kiến con bé, em không thể quyết định được.

- Ô không sao! Em cứ từ từ suy nghĩ nhưng thời gian cũng gấp lắm không là người khác hưởng đó nha em. Không khéo là về sau em hối hận đó.

- Em biết rồi! - Bà Diệu cáo từ ra về.

***

Chiều tối, sau bữa cơm hai mẹ con bà Diệu tâm sự với nhau, bà xoa đầu đứa con gái bé bỏng của mình và nhìn nó thật kỹ, phải khó khăn lắm bà mới cầm được nước mắt của mình. Cứ nghĩ đến câu chuyện ban trưa giữa bà với bà Tư là bà cảm thấy khó chịu trong lòng vô cùng.

- Mẹ àh! – Nhận ngược nhìn bà, chuyện gì vậy mẹ? con thấy mẹ sao ấy cứ buồn từ chiều đến bây giờ, từ khi mẹ từ nhà bác Tư về.

- Không có gì đâu con, mà nè bác Tư có nói với mẹ là nhà ông Thái xóm trên muốn có một đứa ở để lo lắng và săn sóc cho vợ, cho nên ....

- Mẹ muốn con vào nhà ông Thái gì đó làm người ở phải không?! - Nhận cắt ngang câu nói ấp úng của mẹ.

Bà Diệu cuối đầu không nói gì, trong lòng bà đau như cắt khi nghe con gái hỏi. Nước mắt tuôn rơi.

- Mẹ không muốn bán con đâu! Bà Tư nói là số tiền sẽ không ít, đủ để mẹ có vốn làm ăn, với lại nhà ấy giàu có.... sau này mẹ có tiền sẽ chuộc con sau nhưng nếu con không đồng ý thì mẹ sẽ không bán con....

Mắt Nhận cũng đã nhòa, cô bé xoa nhẹ mái tóc mẹ, mái đầu đã lâm râm bạc màu muối tiêu vì những năm tháng gồng gánh nuôi con. Nhận thương mẹ thương hoàn cảnh gia đình. Cô lau nước mắt mẹ và nói:

- Mẹ! mẹ trả lời với bác Tư ra sao?

- Mẹ nói là mẹ cần thời gian suy nghĩ, và lại quan trọng nhất là con có đồng ý hay không...- Bà nhìn ra cửa sổ, đôi mắt ướt nhòa ẩn chứa sự bi thương.

- Con đồng ý! – Nhận cười, nụ cười tươi tắn, trên môi vẫn còn đọng lại vài giọt lệ.

***

Nửa khuya, gió thổi lồng lộng trên ngôi nhà èo uột, đêm nay Nhận không ngủ, cô nhìn những đám mây nhỏ mình về ban sáng. Bất chợt ngược nhìn những đám mây trên trời, tóc mai bay nhẹ trong gió.

- Rồi đây đời mình sẽ ra sao? – Cô thì thầm trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Số phận

Buổi sáng hôm ấy trời không nắng như mọi ngày, có vẻ âm ảm lạ. Nhận thu xếp đồ đạc cùng mẹ qua nhà bà Tư Vịt, bà Tư niềm nở đón tiếp hai mẹ con bà Diệu, bà nhìn Nhận cười tươi rói.

- Nhận con!! Bác biết là con thương mẹ con, muốn mẹ con có chút vốn làm ăn nên con đồng ý qua ở nhà ông Thái, vì vậy bác đã nói mấy lời với ông cho mẹ con thêm ít tiền.

- Dạ con cảm ơn bác Tư – nụ cười rạng rỡ như tia nắng ban mai buổi sớm, mấy ai biết trong nụ cười có vị chua chát.

- Con bé có vẻ vui em nhì, con bé mà qua nhà ông Thái thì nó sẽ sung sướng lắm đó em.

Bà Diệu nhìn con triu mến, sắp phải xa con gái cưng nên mắt bà không thể rời con bé, đêm hôm bà nào có ngủ được đâu, đau thắt cả gan ruột. Con bé ở với bà từ nhỏ bây giờ qua nhà người ta lạ nước lạ cái sao mà không xót cho được.

- Diệu!!! – Bà Tư đánh nhẹ lên vai bà Diệu. Tiền nè em cầm đi, lấy mà lo vốn làm ăn nha, mai mốt còn chuộc con bé về, thấy mẹ con em cực khổ chị thấy chị thương, đáng lẽ ra chị phải lấy chút đỉnh tiền giới thiệu con Nhận với ông Thái nhưng thấy em cũng không dư giả gì nên chị bớt phần đó cho em đây.

- Dạ em cảm ơn chị! – Cầm túi tiền bà Tư mà tay bà Diệu cứ run run, bà nào có để ý tới túi bạc, chỉ vì đồng tiền nó quá lớn nên hai mẹ con bà phải xa nhau, ông trời gieo cuộc sống bất hạnh bắt con người phải chịu cảnh ly tan.

- Con qua nhà với ông Thái có gì nhớ viết thư về cho mẹ nhen! Con nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời ông chủ nha con! Sống với người ta con phải cẩn thận mọi bề đừng để người ta khi dễ mình nha con! Khi nào rảnh mẹ sẽ đến thăm con. – Bà Diệu cố hết sức lắm mới không khóc trước mặt con, bà chỉ nói được những gì mà trong đầu bà muốn nói cho đến khi nghẹn lời.

- Mẹ!! Mẹ đừng có buồn – Nhận cười. Rồi mẹ con mình sẽ lại sống với nhau như ngày xưa thôi, lúc đó có thể mẹ sẽ không cực khổ nữa và con sẽ được ăn học đàng hoàng.

- Ủhm!! Mẹ hứa với con, mẹ sẽ kiếm tiền thật nhiều để chuộc con về.

- Thôi trẻ rùi, em về đi, để chị đem con bé qua nhà ông Thái kéo trẻ ông rầy tội chị. - Bà Tư cắt ngang cuộc nói chuyện.

Bà Diệu vẫy tay chào Nhận và bà Tư cho tới khi họ khuất bóng, cầm túi bạc trên tay nước mắt bà Diệu bắt đầu rơi, uất hận cuộc sống tàn nhẫn bà ngã quỵ xuống đất ôm túi bạc vào lòng.

***

Đến giữa trưa mà trời vẫn còn âm ảm, bà Tư dắt tay Nhận vừa đi vừa nói huyền thuyên. Nhận đâu có để những lời nói tăng bốc của bà Tư vào đầu, cô suy nghĩ về tương lai của mình. Liệu cô có được sống yên bình trong nhà ông Thái hay không? Ông Thái ra sao? Liệu họ có đối xử tốt với mình không?. Con đường phía trước sao mà đen tối quá Nhận ơi.

Trên con đường đất đầu đầu cũng thấy là ruộng đồng rộng lớn bao la, theo lời của bà Tư thì tất cả ruộng đất ở đây đều là của gia đình ông Thái. Chỉ cần một mảnh đất nhỏ của ông Thái thôi thì Nhận và mẹ cũng đủ ăn đủ mặc rồi – Nhận bắt đầu nhớ mẹ.

Phải xa gia đình ở tuổi 14 đối với Nhận thật sự là chuyện khó khăn, tuy không có ăn học nhưng cô biết như thế nào gọi là tình thân, tình mẫu tử. Không có mẹ bên cạnh ai là người chải đầu cho cô buổi sáng, ai là người thương hay khen cô là cô bé ngoan và dễ thương. Mẹ ơi! – Nhận kêu khê.

- Qua khỏi góc đường này là nhà ông phú hộ Thái đó con. – bà Tư cắt ngang dòng suy nghĩ của Nhận. Đó con thấy hôn! Ngôi nhà to thiệt là to đó con.

Nhìn theo ngón tay của bà Tư, Nhận nhìn thấy ngôi nhà lớn đồ sộ xây theo kiểu Pháp cũ mà thời bấy giờ chỉ có những người giàu sang mới có được.

Men theo đường mòn lót đầy đá vôi, bà Tư dừng lại trước cổng nhà sơn đen khép kín.

- Có ai ở nhà hôn, tui là Tư Vịt đây, hôm nay tui dẫn người ở mới tới.

Một cô bé da ngâm khoảng 16,17 tuổi từ trong nhà chạy ra. Thưa.

- Dạ! hôm nay ông bà chủ đi vắng rồi, mời cô Tư vào nhà.

- Uhm được rồi!. Giới thiệu với con đây là Nhận, bắt đầu từ hôm nay con nhớ chỉ dạy em nó nha con. Con thưa chị Đẹt đi con, mai mốt con phải ở chung với chị Đẹt đó con. – Bà Tư nói với Nhận.

- Dạ em thưa chị Đẹt! - Nhận cúi đầu thưa.

- Ồ ngoan chào em! Con bé nhà ai mà xinh quá vậy cô Tư, cậu cả Toàn mà thấy là thêm nhỏ dãi ra đấy!

- Uych! – bà Tư đánh nhẹ vào đầu con Đẹt. Mày nói linh tinh cái gì thế, đừng làm con bé nó sợ. Mày muốn tao mách bà chủ hôn, nói bậy là giỏi.

- Con ...con xin lỗi cô Tư! – con Đẹt xanh mặt. Đừng mách bà chủ, bà chủ đánh con chết!

- Mày biết sợ là tốt mai mốt biết điều thì ăn nói cho đàng hoàng nha con.

Những gì Bà Tư và Đẹt nói vừa rồi đều lọt vào tai Nhận, cô bé bắt đầu cảm thấy lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô ở đây.

- Nhận àh! vào nhà đi con, đứng đó làm gì! - Dòng suy nghĩ bị bà Tư cắt ngang, Nhận gật đầu bước vào sân.

Sân trong nhà ông Thái rộng lớn hơn cô tưởng, trong sân có trồng những chậu hoa Sứ trắng rất đẹp, nếu không phải là thân phận của người ở cô đã thưởng thức những bông hoa này một cách thoải mái.

Con Đẹt thấy Nhận cứ ngẩn mãi nhưng chậu hoa Sứ nên lên tiếng.

- Em đừng chạm vào mấy chậu hoa ấy, đó là hoa của cậu ba Dững trông, cậu biết cậu rầy đó. Cậu ấy quý mấy chậu hoa ấy lắm nên không cho ai động vào đâu.

- Dạ em biết rồi! – Nhận khẽ trả lời buồn thiu. Từ đó giờ Nhận cứ nghĩ chỉ có phụ nữ mới thích hoa không ngờ cậu ba nhà này là nam mà cũng thích hoa và còn trồng đầy cả sân nữa chứ. Nhận thắc mắc về con người chưa gặp này.

Bóng bà Tư và con Đẹt khuất vào nhà, Nhận rào bước theo sau, bất chợt Nhận ngoảnh mặt nhìn lên ban công tầng trên. Một người thanh niên trẻ vạm vỡ tây màu trắng với khuôn mặt thanh tú độ khoảng 18, 19 tuổi đang nhìn mình. Tim Nhận ngưng động, ánh mắt ấy thoáng buồn làm cho tim Nhận se thắt lạ, ai đây?, từ trong tâm khảm có muôn vàn câu hỏi. Chừng giây phút bóng chàng trai mất hút sau cánh cửa ban công. Chỉ giây phút thôi mà như nghệt thờ, lần đầu tiên có người con trai nhìn cô với ánh mắt đó.

- Nhận àh vào đây đi con!!! – Bất chợt tiếng bà Tư vọng ra làm Nhận tỉnh con mê, Nhận nhìn lên ban công với vẻ tiếc nuối rồi quay lưng bước hẳn vào nhà.

Con tim non nớt của cô bé có ngờ đâu ánh mắt ấy, chàng trai ấy sẽ có một cuộc tình đầy thơ mộng với cô và vòng quay của định mệnh đã bắt đầu sắp đặt cho số phận oan nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đối mặt

Nhấp xong ngụm trà thơm, bà Tư bắt đầu kể cho Nhận nghe những luật lệ và phép tắc trong nhà, Nhận chú ý lắng nghe và cố gắng nhớ rất kỹ những gì bà Tư dạy.

- Nhận, con nhớ phải nghe lời bà chủ nghe chưa, bà ấy kêu làm gì là con phải nghe theo không được cãi lại nha con, trong gia đình bà chủ là người nghiêm khắc nhất đó, tuy ông Thái là chủ gia đình nhưng mà còn nể bà chủ vài phần nữa đó con.

- Còn nữa!, con không được kể những chuyện lớn nhỏ trong gia đình này cho người ngoài biết nghe chưa, đó là điều cấm kỵ nhất đó con. Bà chủ mà biết là con không yên thân đâu. - Bà Tư nhấn mạnh từng chữ một.

Qua lời căn dặn của bà Tư, Nhận bắt đầu hình dung bà chủ nhà này là người như thế nào, cô tự nhủ với bản thân là phải cẩn thận mọi bề nhất là đối với bà chủ.

- Thôi!! – Bà Tư lên tiếng. Cũng quá trưa rồi bác phải về đây!. Đệt! con dắt em vào phòng tắm rửa đi, rồi chiều dẫn nó ra gặp ông bà chủ.

- Dạ!!! Con chào cô Tư, cô Tư về mạnh giỏi ạ!

- Con chào bác Tư! – Nhận khẽ chào.

Bóng bà Tư khuất dần, lòng Nhận bắt đầu nặng trĩu. Con Đệt trông có vẻ lanh lợi hơn so bề ngoài của nó, nó nhìn Nhận chăm chăm, nó hiểu cảm giác Nhận bây giờ ra sao, lúc nó mới về đây cũng vậy nên vài phần cũng có cảm tình.

- Em vào trong này với chị, tắm rửa thay đồ rồi nghỉ ngơi để chiều còn ra gặp ông bà chủ nữa.

Con Đệt dẫn Nhận vào căn phòng nhỏ ở sau vườn, trong phòng có hai cái giường được lợp bằng tre còn khá mới.

- Ở đây có hai cái giường, chị sợ lạnh nên nằm giường trong, thấy em thích ngắm hoa nên chị cho nằm giường ngoài, cạnh cửa sổ. – Đệt vừa nói vừa chỉ tay ra ngoài cửa sổ, quả thật từ đây nhìn ra Nhận có thể thấy toàn bộ vườn hoa Sứ. Còn cánh cửa đằng kia là phòng tắm, em vào đó tắm rửa thay đồ đi, còn nghỉ ngơi lấy sức nữa.

- Dạ! Em cảm ơn chị. – Nhận lùi thui đi vào trong.

***

Chiều tối sau một ngày ảm đạm. Quá mệt mỏi sau chuyến đi xa nên Nhận đã ngủ một giấc thật say sưa từ trưa cho tới bây giờ.

- Nhận!!! Dậy đi em ông bà chủ về rồi. - Con Đệt khẽ lay Nhận. Vào rửa mặt theo chị lên nhà trên ra mắt ông bà đi em.

Nhận vội bò dậy sửa soạn quần áo, cô bắt đầu hồi hộp và lo lắng. Ông bà chủ vẫn còn quá xa lạ với cô, nên Nhận cứ lúng túng mãi không thôi. Đi theo con Đệt ra phòng khách Nhận cứ cuối đầu xuống đất lùi thui mà đi.

- Dạ thưa ông chủ, thưa bà chủ! – Con Đệt khoanh tay lễ phép thưa. Đây là em Nhận được bà Tư Vịt dẫn qua hồi trưa, ông chủ với bà chủ đi vắng nên con để em nghỉ trong phòng đợi ông bà về mới dẫn ra cho ông bà gặp mặt.

Vợ chồng ông Thái ngồi trên cặp ghế lớn nhất của phòng khách, hai bên có người ở cầm quạt hầu vợ chồng họ. Bà vợ trông khá trẻ và khuôn mặt đầy đặn, còn ông Thái thì nhìn có vẻ phúc hậu.

- Đem con nhỏ qua đây tao coi!!! – Giọng nói chua chát khiến Nhận giật cả hồn.

- Bà chủ kêu em kia!, qua đó đi em. – Con Đệt thúc giục.

Bà Bích (vợ ông Thái) nhìn từ trên xuống dưới người Nhận, cặp mắt soi mói của người đàn bà này làm Nhận cảm thấy khó chịu, dù gì cũng là con người chứ có phải đồ vật đâu mà nhìn như vậy. Đường như đã xem xét kỹ những gì cần biết nên bà Bích mới lên tiếng.

- Ừm con nhỏ coi cũng được!!

Nhắm thêm ngum trà trên bàn, bà nói tiếp.

- Bắt đầu từ hôm nay mày là con ở của nhà này, mọi chuyện phải nghe lời tao nghe chưa!!!

- Dạ con biết thưa bà chủ!! – Nhận khẽ trả lời.

- Ông thấy con nhỏ này thế nào?! – Bà Bích nhìn qua ông Thái nói rõ to.

- Ồ! sao cũng được mà, nó là con hầu của bà chứ có phải của tôi đâu, bà thấy được là được rồi tôi nào đâu dám ý kiến. – Ông thái cười vẻ hiền lành.

- Ông nói cứ như tôi là bà chủ lớn của nhà này ấy! – Bà Bích nghiêm mặt.

- Thôi! Thôi! Được rồi! Sao bà cứ hay cần nhần ấy nhì? kêu con Đệt dẫn nó vào bếp nấu cơm cho mình ăn đi, tôi đói lắm rồi!.

- Hừ! ông giỏi đánh trống lảng lăm đó ông già! – Bà Bích nghiêng răng.

Còn tính kêu con Đệt dẫn Nhận vào bếp lo cơm nước thì bà Bích nghe tiếng đập cửa ồm ồm bên ngoài cổng .

- Thăng Dần đâu!! Mày ra coi ai làm gì mà ồn ào ngoài cổng vậy. – Bà Bích ra lệnh cho tên người ở kẻ bên.
  - Dạ!!! thưa bà chủ! – vừa nói hần vừa chạy thẳng ra ngoài cổng.
  - Bốp!!!..... - Thăng Dần vừa mở cửa thì bị một cú đánh trời giáng vào đầu đau điếng.
  - Tổ cha chúng mày!! Làm cái gì mà bây giờ mới mở cửa, muốn tao chết lạnh ngoài này àh!!... – Một giọng nói lè nhè nửa say nửa tỉnh.
  - Ai vậy Dần!!!! – Bà Bích réo từ trong nhà.
  - Dạ thưa bà chủ là cậu cả àh!!! – Thăng Dần ôm đầu nói vọng vào.
  - Thăng quý sứ!! Mày đi đâu từ sáng sớm tới bây giờ mới thấy mặt, riết rồi coi cha mẹ không ra gì, lại còn đập cửa ồn ào nữa chứ, mày muốn người ta coi thường nhà này hả!!! – Bà Bích gay gắt.
- Thăng Dần đỡ Toàn vào phòng khách, đó là lần đầu tiên Nhận nhìn thấy Toàn, dáng người của Toàn khá mập mạp, độ chừng hai mươi mấy, nước da trắng tinh, ra dáng của một cậu ấm ăn chơi.
- Toàn cảm thấy khó chịu khi bị mẹ cản nhand, sẵn có men rượu nên hần bắt đầu cáu gắt.
- Người ta có coi thường là coi thường tôi chứ đâu có coi thường mẹ đâu mà mẹ sợ!!
  - Thăng mắt dáy!!! – Bà Bích nổi giận đập tay xuống bàn. Mày nói chuyện kiểu đó với ai vậy, tao là vì cái nhà này, không muốn người ta nói này nói nọ, xía xối gia đình mình. Bộ mày tưởng người ta coi thường mày mà không dám đánh giá cha mẹ mày hả!!
  - Thôi! Thôi! tui xin can hai mẹ con bà!! – Ông Thái vội can ngăn. Thăng Toàn nó mới về lại còn say rượu nữa, để nó vào phòng nghỉ ngơi rồi ngày mai bà muốn rầy gì thì rầy. Bây giờ mà còn làm rùm beng cho tụi dân đen nó biết àh. Nói xong ông quay sang tên người ở bên cạnh.
  - Tý!! Mày với thăng Dần dìu cậu cả vào phòng nhanh đi!. Còn con Đẹt dẫn con bé đó xuống bếp làm cơm cho tao với bà chủ dùng – ông Thái quay sang con Đẹt đang đứng đó với Nhận.
- Con Đẹt dạ một tiếng rồi dắt Nhận vào bếp, thăng tý với thăng Dần cũng lật đật đưa Toàn vào trong. Ngoài phòng khách chỉ còn vợ chồng ông Thái.
- Riết rồi tụi nó không coi tôi ra cái thứ gì!! – Bà Bích bắt đầu cản nhand.
  - Tụi nó lớn hết rồi có còn nhỏ nữa đâu!!! Sao bà càng già càng khó khăn thế hả?! – Ông Thái phì cười.
  - Ông thì biết cái đit khi gì!! Tối ngày ăn chơi đàn điểm với mấy con đĩ xóm bên tới tờ mờ sáng mới mò về. – Bà Bích bắt đầu vạ vạ. Ông là cha của tụi nó mà không làm gương thì sức mấy tụi nó nể.
  - Ấy ấy!! Nói nhỏ thôi bà – Ông Thái gạt nhand mình. Bộ bà muốn tụi nó coi thường tôi àh!
  - Hừ! Tụi nó biết tổng cái bộ mặt giả tạo của ông rồi chứ ở đó mà lo với sợ, ông không có làm gì thì tụi nó cũng đâu có mà hư hỏng.
  - Ôi giờ!! Thôi tôi mệt bà quá!!.. Àh quên nữa!!.. Sao hôm nay tôi không thấy thăng Dững đâu hết vậy?!
  - Nó đang học ở trên phòng ấy!. Cái thằng công nhận ham học ghê, nhà này tôi thấy có mình nó là giống tôi nhất. Thông minh chăm chỉ với lại ít nói nữa, không bao giờ nó khiến tôi phải nhức đầu như hai cái thằng đầu đất kia. Quyết định để nó sau này quản lý gia tài của mình là chuyện tôi thấy ông làm đúng nhất đấy.
  - Úi cha!! Chứ bộ đó giờ tôi quyết định không đúng àh! – Ông Thái hậm hực.
  - Ồ hay!! Chứ ông nghĩ đó giờ con vịt nó biết leo cây àh!!
  - Ôi xời!! - Ông Thái chẳng còn biết nói gì thêm.
- Ít phút sau con Đẹt và Nhận bắt đầu dọn cơm cho ông bà Thái dùng.
- Đồ ăn hôm nay ngon nhỉ, ai nấu vậy?!. – Bà Bích gật gù sau khi nhấp nháp đĩa thịt bò.
  - Đồ ăn hôm nay là em Nhận nấu đó bà!! – Con Đẹt cười tươi rói.
  - Ủhm ngon thiệt! ngon thiệt!.. Ông Thái cũng tỏ vẻ đồng ý.
  - Con nhỏ này mới bé xíu mà đã nấu nướng giỏi đến vậy àh!!! – Bà Bích tỏ vẻ ngạc nhiên. Bắt đầu từ hôm nay chuyện bếp núc là mày lo nghe chưa còn con Đẹt thì hầu hạ tao cũng được.
  - Dạ thưa bà!! – Con Đẹt và Nhận cùng đồng thanh.

- Ủm ráng mà làm tốt công việc!. Có gì tao thưởng thêm tiền mà gửi về quê cho gia đình.
- Àh quên nữa !! – Bà Bích như nhớ ra điều gì đó quan trọng. Con Đẹt chỉ con Nhận đem com lên lầu cho cậu Ba!!.
- Dạ con biết rồi thưa bà chủ! - Con Đẹt trả lời.
- Còn để dành com cho thằng Trí nữa chứ, bộ bà quên nó rồi àh! - Ông Thái lên tiếng.
- Thôi khỏi đi ông ơi!!.. Thằng đó tới sáng nó mới về, muốn nó về nhà sớm coi bộ khó còn hơn lên trời. Con với cái hết sức mà nói! Hừ!.... – Bà Bích thở dài.

Bên ngoài gió vẫn thổi vi vu qua những cánh đồng xa thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Đối mặt

Theo lời căn dặn của bà Bích, con Đẹt bắt đầu hướng dẫn cho Nhận mang com lên phòng cậu ba.

- Em đi thẳng lên cầu thang đến tầng một thì hướng về phía tay trái mà đi, đến ngay cuối hành lang, phòng cuối cùng là phòng của cậu ba Dũng.
- Hay là chị đi với em đi! – Nhận lo lắng. Em hơi sợ!!.
- Em tập đi một mình cho quen, với lại cậu ba Dũng hiền lắm em yên tâm, em mà không làm chuyện gì sai thì cầu không có la rầy em đâu.

Nghe con Đẹt nói thế, Nhận cũng thấy nhẹ nhõm phần nào.

- Dạ nếu vậy để em đi!!

***

Đứng trước cửa phòng cậu ba, tim Nhận bắt đầu đập mạnh, theo cô suy đoán thì cậu ba Dũng chính là chàng thanh niên mà mình đã nhìn thấy lúc trưa bởi vì căn phòng này nằm ngay gần ban công và trùng khớp với vị trí nơi mà cô thấy anh ta.

- Cộc, cộc!! – Nhận mạnh dạn gõ cửa.
- Ai đó?! – Không có ai mở cửa mà chỉ có tiếng nói phát ra từ trong phòng.
- Dạ bà chủ bảo con mang com lên cho cậu!! – Nhận lúng túng trả lời.
- Để ngoài cửa đi!! Giọng ai mà lạ thế?! Cô là người ở mới tới àh?!
- Dạ...! Hôm nay con... con mới tới ạ!. – Nhận càng lúng túng hơn sau khi nghe một loạt câu hỏi.
- Ủm!! Trả lời thế đã đủ!! Cô đi được rồi!.

Tương chừng như được giải tỏa, Nhận khẽ đặt mâm com xuống trước cửa phòng và vội vàng quay đi thẳng một nước.

- Xong rồi hả em?! Nhanh vậy?! – Con Đẹt hỏi khi vừa thấy Nhận bước xuống.
- Dạ!!.. Xong rồi, cậu ba bảo em để com ngoài cửa rồi hỏi em quá trời. Cậu ba thường hay như vậy lắm hả chị?! – Nhận tò mò.
- Vậy hả!! Thường thì cậu ba cũng chỉ bảo chị để com ngoài cửa phòng như vậy nên chị cũng không lạ gì, chỉ khi nào cậu ba không có nhà thì chị mới lên phòng dọn dẹp thôi. Cậu ba nhà này có vẻ ít nói lắm mà có nói thì cũng toàn là những câu cộc lốc thôi, không biết trường của cậu ấy có dạy cách cư xử khi nói chuyện không nhỉ?. Mà em cũng còn may mắn hơn chị đấy, lúc chị mới vào cái nhà này, cậu ba không bao giờ hỏi chị nhưng câu như thế. Lạ lùng quá nhỉ?! – Con Đẹt ngạc nhiên.
- Em cũng chẳng biết nữa!! – Nhận trả lời trong trạng thái suy tư.

Sau những gì vừa xảy ra khiến cô càng tò mò về chàng trai này hơn nhưng có điều không hiểu tại sao trong lòng cô vẫn lo sợ một điều gì đó sẽ đến với mình.

***

Nửa khuya, đêm nay là đêm đầu tiên cô nằm chỗ lạ, cổ nhắm mắt mà vẫn cứ thao thức, cũng có lẽ hồi chiều cô ngủ quá nhiều nên bây giờ không thể nào chợp mắt được. Ngồi trông ra cửa sổ ngắm những chậu hoa Sứ mà cảm giác cứ bồi hồi lạ, chợt nhớ đến chàng trai mình thấy lúc trưa. Không biết điều gì khiến cô có ấn tượng nhiều đến như vậy, có phải vì đôi mắt thoáng buồn, phải rồi, lý do là đây. Cảm giác khó diễn tả đến nỗi nó cứ ray rức ở trong dạ.

- Minh! Tại sao lại thế này?! – Cô thì thầm.

Bỗng có tiếng bước chân khe khẽ phát ra từ trong vườn hoa Sứ, Nhận vội né qua cạnh cửa sổ lên nhìn, một bóng dáng tưởng chừng như xa lạ mà lại nữa chừng như quen thuộc, trái tim Nhận bắt đầu đập nhanh "thình thịch, thình thịch". Cô đặt bàn tay vào lồng ngực như muốn nổ tung, cổ xoa dịu nó như đang xoa dịu chính bản thân mình. Dừng đang đến gần những chậu hoa Sứ.

- Làm gì giờ này mà cậu ấy vẫn còn thức nhỉ?! – Nhận băng quơ tự hỏi.

Đến bên những chậu hoa Sứ, Dững nhẹ nhàng nâng niu, mân mê những cánh hoa, tưới nước cho chúng, anh nào có hay biết những hành động của mình đều nằm trong ánh mắt của Nhận.

Dững cười, nụ cười tươi tắn của một chàng trai trẻ, đối với anh những chậu hoa Sứ là nguồn an ủi duy nhất, mỗi ngày anh phải đối diện với những con số, những bài tập trong trường rồi những chuyện gây gổ trong gia đình, tất cả đều khiến anh mệt mỏi. Sống trong gia đình giàu sang nhưng không có tình cảm, chỉ có sự giả tạo, anh biết hầu hết mọi chuyện của cha anh và những chuyện về hai người anh trai của mình. Trong nhà này anh cảm thấy rất cô đơn, cha mẹ lại đặt ra cho anh một tương lai vô cùng nặng nề và đầy trọng trách, anh chỉ muốn mình được tự do và làm những gì anh thích, thế nhưng cái ước mơ nhỏ bé ấy có lẽ quá xa vời đối với anh.

Miên man suy nghĩ bất chợt trong lòng Dững trào dâng một cảm xúc mơ hồ. Chợt nhớ ra điều gì đó, anh thì thầm với những bông hoa Sứ.

- Cô ấy có vẻ rất thích những chậu hoa Sứ?! Tụi bây có nghĩ như thế không?!. Cứ nhìn lúc cô ấy ngắm tụi bây, trong lòng tao bỗng cảm thấy lạ...! Tao cũng không biết phải giải thích ra sao nữa, cứ như là....tao thích thế!!.

Anh quay đầu trông vào căn phòng nhỏ sau vườn, nơi mà người con gái anh nghĩ đến đang ở đó và ngắm nhìn anh say sưa. Phút chốc, hai ánh mắt va chạm vào nhau, ngỡ ngàng, xao xuyến trong tiếng gió vi vu của đêm.

Một khi bạn nghĩ tới ai đó, bất chợt bắt gặp ánh mắt người ấy đang nhìn mình, điều đầu tiên bạn nghĩ đến sẽ là điều gì?. Họ đứng nhìn nhau trong yên lặng và cứ thế thời gian bắt đầu sàu lắng và ngưng đọng.

***

Sáng hôm sau, Nhận dậy rất sớm, theo lời dặn của con Đẹt cô phải dậy sớm để chuẩn bị điểm tâm cho gia đình ông Thái. Sau khi hoàn thành xong công việc được giao, Nhận bê trà lên phòng khách. Vắng lặng, có lẽ giờ này vẫn còn sớm nên ông bà Thái vẫn chưa thức dậy.

Đang loay hoay sắp xếp mâm trà, bỗng nghe tiếng hỏi lớn.

- Mày là con ở mới hả?!

Giật mình quay lại, Nhận thấy Toàn đang đứng gần đó nhìn cô.

- Dạ hôm qua con mới tới ạ!! – Nhận lúng túng.

- Mày bao nhiêu tuổi rồi?! - Toàn nhìn Nhận chăm chăm

- Dạ năm nay con 14 tuổi ạh!!

- Mười bốn mà sao tướng tá giống mười sáu quá vậy?! – Toàn cười ra vẻ ngạc nhiên.

Nhận cúi mặt không nói, cô chỉ muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt, cô bắt đầu sợ những câu hỏi bóng gió của Toàn.

- Tao thấy mệt quá, mày qua đây đắp bóp chân cho tao!!.. – Toàn ra lệnh.

- Nhưng... thưa cậu!! con còn mắc bận lo chuyện dưới bếp. – Nhận lắp bắp.

- Khỏi!!! Khỏi cần lo gì hết!! Dưới bếp có con Đẹt nó lo rồi! Mày chỉ cần ở đây hầu hạ tao là được.

- Nhưng... thưa cậu!!

- Không có nhưng nhị gì hết!! Mày muốn tao cho ăn độn ảh.

- Dạ... con không dám! – Nhận đứng yên cúi đầu.

- Bóp...!!!! - Không dám hả mày!! – Toàn tát một cú trời giáng khiến Nhận té nhào.

Xót xa, xót cho bản thân, xót cho số phận, nước mắt rung rung, đây là lần đầu tiên cô phải chịu tui nhục như vậy, mẹ cô không bao giờ đánh cô như thế, vậy mà bây giờ...

- Tao nói cho mày biết, mấy đứa người ở nhà này không có đứa nào dám cãi lại tao, đừng có gan mà lặp lại chuyện này lần nữa nha con. – Toàn day nghiêng.

- Chuyện gì vậy?! – Một giọng nói lạ vọng vào. Sáng sớm làm gì nóng vậy anh cả!

Đó là Trí, con thứ hai của ông Thái, khuôn mặt khá bánh bao độ khoảng hai mươi mấy, dáng người cỡ trung bình, hơi gầy, da ngăm.

- Chú mày giờ này mới ló mặt về đây àh!! – Toàn cười nhếch mép. Không có gì cả, con nhỏ này là người ở mới, tao thấy nó chưa quen cách cư xử nên mới dạy dỗ nó đó mà.

- Anh dạy dỗ nó hay hành hạ nó vậy?!. – Trí khinh khỉnh.

- Chuyện lạ gì thế này?! Chú mày mà cũng để ý đến những chuyện của anh àh?! – Toàn ra vẻ thắc mắc.

Trí im lặng không nói gì, anh tới gần đỡ Nhận đứng dậy và tỏ vẻ quan tâm.

- Em có sao không vậy?! – Trí tỏ vẻ.

- Dạ... dạ!!! Con không sao, cảm ơn cậu quan tâm!. – Nhận khẽ lau nước mắt.

- Ủhm!! Không sao thì tốt! Em vào trong lo công việc tiếp đi, ngoài này hết chuyện rồi.

- Dạ... thưa cậu, con không dám! – Vừa nói Nhận vừa liếc nhìn Toàn.

- Em không cần phải sợ, cứ vào trong đi, không lẽ lệnh của cậu hai mà em không nghe sao?!. – Trí cười ảm áp.

- Dạ... con không dám!! Thưa cậu cả, thưa cậu hai con vào!. – Nhận vội vã thưa rồi lùi thui đi vào trong bếp.

- Này nhóc, dạo này thích xen vào chuyện người khác nhĩ?. – Vẫn nụ cười nhếch mép của Toàn.

- Thế anh nghĩ... việc ức hiếp một đứa con gái chỉ mới 14 tuổi như vậy là tốt hay sao?! – Trí nghiêm nghị

- Àh thì ra nãy giờ mày nghe hết rồi àh!!

- Không những nghe mà còn chứng kiến những hành động dã man của anh nữa đó!

- Ái chà!! Mày thấy thích nó rồi àh.

- Ha ha!! Anh đang nói chính mình đấy hả anh cả!.

- Ha ha ha...!!!! – Toàn cười to. Mày nghĩ là tao đi mê cái con nhỏ người ở đó hả?!. Chắc chết cười quá đi mất, nó mới có mười bốn, ha ha ha...!!!!

- Bây giờ nó chỉ mới 14 nhưng sau này khi nó lớn lên thì không biết sẽ ra sao àh?!. Con người như anh có tha cho ai bao giờ đâu.

Toàn nín bặt, hẳn nghĩ dường như Trí biết rất rõ tính tình, tư tưởng và kế hoạch của hắn, hẳn cảm giác Trí càng ngày càng nguy hiểm, khó mà biết Trí đang nghĩ cái gì.

- Thôi em mệt rồi!, em lên phòng nghỉ đây! – Trí nói rõ to như không quan tâm đến cái nhìn của Toàn.

Phòng khách bây giờ chỉ còn một mình Toàn, hắn trau mày suy nghĩ, bất chợt hắn đập tay thật mạnh xuống bàn.

- Rầm!!! - Đò chó má!!!!...

***

Trong căn phòng nhỏ sau vườn, Nhận nức nở ôm mặt khóc, cô muốn về với mẹ, chỉ có bà Diệu là người duy nhất có thể an ủi cô lúc này, nhưng có lẽ bây giờ cô không thể gặp bà Diệu được, cô không muốn bà phải buồn lòng vì cô, không biết những tình cảnh như ban nãy sẽ còn xảy ra với cô thêm bao nhiêu lần nữa đây.

- Mẹ ơi con phải làm sao đây?! – Vài giọt lệ rơi ướt nhòe trên gối.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Âm mưu

Sau cuộc nói chuyện không mấy thân thiện với Toàn, Trí bỏ lên lầu nhưng anh không vào phòng của mình mà bước tới trước cửa phòng của Dũng.

- Cộc! Cộc! – Em có ở trong đó không Dũng? – Trí lên tiếng hỏi.

- Anh Trí hả?! Vào đi anh. – Dũng trả lời.

- Em đang học bài hả?!. – Trí mở cửa bước vào phòng.

- Đâu có, em chỉ coi lại mấy bài văn học ấy mà!. – Dũng mỉm cười.

- Ham học ghê ta, gặp anh chắc chịu không nổi đâu, mỗi lần anh nhìn vào một trang sách đầy chữ thì ôi thôi đã thấy chóng mặt rồi! – Trí cầu nhàu.

- Hi!. Chắc có lẽ anh chưa quen đây thôi, em thì đã quen rồi nên đọc rất vô tư.

- Hi hi!! Có lẽ thế. – Trí ngả lưng trên giường.

- Àh này Dũng!! Em có biết chuyện mẹ mua một con ở mới không?! – Trí nhìn Dũng với vẻ thăm dò.

- Hà...sao anh?! Em có biết... có gì không anh?! – Dũng giật thót người khi nghe Trí hỏi thế.

- Àh cũng không có gì, vừa nãy anh thấy anh cả đánh con bé, anh thấy tội nghiệp nên có vào can ngăn. – Trí vừa nói vừa ngó lơ.

- Anh Toàn đánh cô bé ấy hả?! Có sự ra sao vậy?! Kể em nghe được không?!. – Dũng tỏ vẻ lo lắng.

- Hình như em có vẻ quan tâm đến cô bé đó quá nhỉ!! – Trí nhìn Dũng ngạc nhiên.

- Đâu có...!!! Em chỉ tò mò thôi mà, em có thân với nó đâu mà quan tâm. – Dũng phân bày.

- Thế em bắt đầu tò mò từ khi nào vậy?! em trai!.. – Trí tiếp tục nhìn Dũng chăm chú.

- Hi...! Chỉ là đang lúc buồn chán nên muốn nói chuyện phiếm với anh cho khoây khoả ấy mà. – Dũng cười xòa.

- Chuyện cũng không có gì nghiêm trọng đâu! – Trí bắt đầu kể lại sự việc. Con bé có vẻ không chịu hầu hạ anh cả, em cũng biết tính tình của anh rồi, thế là anh cho con bé ăn cái bạt tay vào mặt. Cũng may lúc đó anh vừa về nên kịp thời can ngăn và giải thoát cho con bé.

Dũng chăm chú nghe những gì Trí kể, trong lòng anh bắt đầu thấp thỏm lo âu. Những diễn biến trên khuôn mặt đầy lo lắng của Dũng đều không qua khỏi ánh mắt nhạy bén của Trí.

- Anh nghĩ anh cả sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, con bé sẽ bị hành hạ nữa cho coi! Tội nghiệp con nhỏ!! – Trí bồi thêm.

Nhìn Dũng đang nghiêng mặt chìm trong suy tư, Trí đứng dậy quay người bước dần ra phía cửa và nói.

- Thôi anh mệt quá rồi, đánh bài từ hôm qua tới bây giờ nên mệt là cả người, anh đi về phòng ngủ đây! Chúc em buổi sáng vui vẻ.

- Dạ cảm ơn anh, chúc anh ngủ ngon!.. – Dũng cố cười ngượng ngịu.

- Cạnh!!! – Trí đóng cửa và đi về phòng với nụ cười gian xảo trên môi.

- Hừ!! Thì ra là vậy!! Tao bắt được tẩy của mày rồi!!.. – Trí nhủ thầm.

***

Toàn vẫn ngồi đó trong suy tư, từ lúc nói chuyện với Trí cho tới bây giờ hẳn vẫn còn tức anh ách ở trong lòng. Hẳn cảm thấy mình bị Trí coi thường quá đáng và với lòng tự tôn hẳn không chấp nhận sự thật đó. Có thể nói Toàn là chúa thù dai.

- Mày làm gì ngồi đó thù người ra vậy Toàn?!! – Bà Bích lên tiếng.
- Không có gì, con chỉ suy nghĩ chút thôi!. – Toàn giải thích.
- Suy nghĩ gì mà trau mày dữ vậy, ai chọc mày àh!!. – Bà Bích tò mò.
- Còn ai ngoài cái thằng gian ngoa ấy!!!. – Toàn giận dữ khi nghe bà Bích hỏi thế.
- Thằng gian ngoa nào?! Mày nói cái gì mà tao không hiểu gì hết tron vậy?!.
- Hừ!! Có nói mẹ cũng không hiểu đâu. - Toàn toan nói tiếp nhưng nghĩ lại có nói cũng chẳng thay đổi được gì nên thôi.
- Con chào mẹ!! Em chào anh cả!! – Dũng lên tiếng.
- Ủh!! Chào em!! – Toàn trả lời qua loa
- Ồh!!! Chào con trai cưng!! Con dậy hồi nào thế?! Sao hôm nay thức sớm vậy con?!. – Bà Bích âu yếm.
- Dạ tại con thấy hơi đói nên xuống đây xem có gì ăn chưa!. – Dũng trả lời.
- Thế sao con không nói sớm để mẹ kêu con Nhận dọn điểm tâm mang lên phòng cho con?!!
- Nhận là cô bé người ở mới phải không mẹ! – Dũng ra vẻ thắc mắc.
- Thì là nó chứ ai!! – Toàn cười khoáy.
- Ồh! Hai đứa gặp nó rồi àh! – Bà Bích lên tiếng.
- Mới gặp hồi sáng sớm đó thôi, đồ con nhỏ khó dạy. – Toàn khinh khinh

Dũng nhìn Toàn với ánh mắt dò xét nhưng không nói gì.

- Sao khó dạy?! – Bà Bích thắc mắc.
- Thì nó không nghe lời của con vậy thôi!! – Toàn nhún vai.
- Thì nó không nghe lời mày cái gì?! Mày phải nói tao biết chứ. – Bà Bích cau gắt.
- Mẹ ơi con đói bụng rồi, kêu Nhận dọn cơm đi mẹ!!. – Dũng chọt lên tiếng.
- Àh! Ồh!! Xém chút mẹ quên, để mẹ kêu con Nhận mang cơm lên cho hai đứa ăn. Con Nhận đâu, ra tao bảo.....!!!!

Nghe tiếng của bà Bích gọi Nhận vội chạy ra, thấy có Dũng nên cô có vẻ lúng túng nhưng đến khi thấy Toàn ngồi bên cạnh Dũng thì cô đâm ra sợ sệt.

- Dạ!! Bà chủ gọi con àh!! – Nhận rụt rè.
- Làm cơm cho tao và hai cậu dùng!!. - Bà Bích ra lệnh.
- Dạ!! – Nhận cúi đầu đi vào trong.

Ít phút sau Nhận và con Đẹt mang điểm tâm lên cho ba mẹ con dùng.

- Mấy đứa ăn thử xem, con nhỏ này nấu ăn ngon lắm đó!
- Ủhm!!. Ngon lắm – Dũng trầm trồ.
- Hừ!!! Cũng thường thôi!! Đâu có gì lạ!!. – Toàn hừ lạnh.

Nhận cúi đầu không nói gì, cô không hề biết rằng ánh mắt của Dũng đang chú ý đến mình.

- Hai đứa đi vào trong để mẹ con anh nói chuyện!!. – Dũng lên tiếng.
- Dạ!!! Thưa cậu ba!! – Nhận và con Đẹt cùng đồng thanh, sau đó đi vào bếp.
- Chuyện gì vậy Dũng, mẹ định bảo con Đẹt đâm lũng cho mẹ!!. – Bà Bích tò mò.
- Mẹ!! Con có một chuyện xin ý kiến của mẹ. - Dũng từ tốn.

- Hà!! Chuyện gì, nói đi con trai. – Bà Bích ngạc nhiên.

- Mẹ để con Nhận hầu hạ cho con được không?!! – Dững nhấn mạnh.

- Cái gì?!!! – Toàn buông đũa sau khi nghe câu hỏi của Dững.

Bà Bích cũng hoàn toàn bất ngờ, đây là lần đầu tiên bà nghe Dững nói muốn có một con hầu, từ đó tới giờ Dững chỉ thích một mình và không muốn có ai bên cạnh, thế nhưng hôm nay anh lại nói một câu làm cho bà Bích vô cùng kinh ngạc.

- Tại sao?! Tại sao con lại muốn như thế?!. Con có thể nói cho mẹ biết không con trai?!.

- Dạ!! Tại đạo này con có quá nhiều bài tập ở trường nên rất bận không thể lo những việc riêng khác. Nên con muốn có con hầu ở bên cạnh để dễ sai bảo đó mà. – Dững giải thích.

Bà Bích trầm ngâm giây lát khi nghe Dững giải thích vắn đề.

- Thôi được nếu con đã nói vậy thì mẹ đồng ý. – Bà Bích gật gù.

- Con không đồng ý!!! – Toàn lên tiếng. Con cũng muốn có con hầu ở bên cạnh và con muốn đó là con Nhận.

- Anh đâu có thường xuyên ở nhà đâu mà cần con hầu. – Dững phản ánh.

- Đó là quyền riêng tư của tao, mày không có quyền lên tiếng. – Toàn nổi giận. Đạo này tao thấy mày với thằng Trí bắt đầu làm phản tao rồi phải không?!.

- Câm mồm...!!! – Bà Bích đập tay xuống bàn. Tụi bây là anh em chứ có phải kẻ thù đâu mà gây gổ với nhau như thế hả?!. Không sợ người ta chê cười àh!! . Chỉ có một con hầu thôi mà đã như vậy rồi, cái nhà này riết rồi không ai coi tao ra cái thứ gì hết!!.

Toàn toan định nói thêm thì bị bà Bích chặn lại.

- Thằng Toàn không cần nói gì thêm nữa!! Tao thấy thằng Dững nói đúng!! . Mày ít khi ở nhà nên không cần con hầu gì hết!! . Còn nó thường xuyên ở nhà nên tao quyết định để con Nhận hầu hạ cho nó!!.

- Nhưng thưa mẹ...!! – Toàn lên tiếng.

- Không có nhưng nhị gì hết!! Tao nói một là một, hai là hai, không được cãi!!!. – Bà Bích nghiêm nghị.

- Dạ!!! Con cảm ơn mẹ. – Dững cúi đầu.

- Hừ!! . Con không muốn ăn nữa. Con đi lên phòng đây. – Toàn đứng dậy bỏ đi.

- Hừ!! . Thằng mất dạy, mẹ mới nói có mấy câu mà đã bỏ đi rồi!! . Dững ăn com đi con mặc kệ nó. – Bà Bích cầu nhàu.

- Dạ!! . – Dững tui cười.

***

Sau khi được bà Bích giáo huấn vài câu, Toàn hậm hực bỏ đi một nước lên phòng.

- Rầm...!!! – Khốn nạn!! . – Hấn đá thật mạnh làm cho cái ghế gỗ lảo đảo. Chờ đó, tao sẽ không để yên cho tụi bây đâu.

Trong khi đó, bên ngoài cửa phòng của Toàn có một người đang đứng và lắng nghe những hành động của Toàn. Không ai xa lạ đó là Trí.

- Mọi chuyện diễn ra đúng như mình nghĩ. Hờ hờ...! Lũ ngu dốt, tụi bây chỉ là những con cò của tao thôi!. – Mặt của Trí trở nên nanh ác và rất nhẫn tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thời gian

Sau khi Toàn bỏ đi chừng ít phút. Dững buông đũa và bước ra khỏi bàn.

- No rồi hả con trai?!. – Bà Bích hỏi khi thấy Dũng chuẩn bị lên lầu.
- Con no rồi ăh!! Giờ con phải lên phòng ôn thi mẹ ăh!!.. Sắp thi rồi!!.. – Dũng trả lời.
- Ủhm!! Được rồi con cứ lên đi rồi mẹ kêu con Nhận lên hầu con!!.
- Dạ!! Con cảm ơn mẹ!! – Dũng gật gù.

Sau khi Dũng lên lầu, chỉ còn lại bà Bích ở phòng khách.

- Thằng Dũng hôm nay hình như có điều gì đó hơi lạ thì phải?!. – Bà Bích trầm ngâm suy nghĩ. Sao mình cứ cảm thấy có chuyện gì đó không ổn vậy cả?!
- Suy nghĩ mãi cũng không ra vấn đề gì nên bà cũng chẳng thêm suy nghĩ thêm nữa.
- Con Nhận đâu?!!!!. Ra tao biểu coi!!!!. – Bà Bích gọi to.
  - Dạ!! Thưa bà gọi con!! – Nhận lật đật chạy từ dưới bếp lên.
  - Bắt đầu từ bây giờ mày phải hầu hạ cho cậu ba!!.. Nghe rõ chưa!!.. Cậu ba mà có sai biểu gì là phải làm theo không được cãi lại, tao mà biết mày làm điều trái ngược lại là coi chừng tao nghe chưa!! – Bà Bích dặn dò.
  - Dạ...dạ!!.. Con rõ rồi ăh!! – Nhận cúi đầu lấp bắp.
  - Ủhm!!! Nghe rõ rồi thì tốt!! Chuyện dưới này mày khỏi cần lo nữa!! Chỉ có khi nào chuẩn bị com nước thì hãy vào bếp!! Bây giờ thì đi lên phòng cậu ba đi!!.

- Dạ!! Thưa bà....!!!.

Những chuyện ngạc nhiên dường như cứ đeo bám Nhận mãi không thôi, từ một con ở được ông Thái mua về hầu hạ bà Bích rồi thành người phục vụ com nước trong nhà, bây giờ lại thành con hầu cho cậu ba Dũng, dường như mọi chuyện đã được sắp đặt rồi hay sao ấy, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây. – Nhận miên man suy nghĩ. Được hầu hạ cho cậu ba là điều mà Nhận ngay cả khi nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

- Cộc!! Cộc!!.. – Nhận gõ cửa phòng của Dũng.
- Ai đấy?!!.
- Dạ!! Con là Nhận thưa cậu ba!!.
- Nhận hả!! Vào đi em cửa không khóa!!.

Nhận mở cửa, căn phòng của Dũng trong rất sạch sẽ và gọn gàng. Anh đang ngồi trên bàn học được làm từ một loại gỗ nhưng đắt tiền. Cạnh cửa sổ có vài chậu hoa Sứ rất đẹp. Nhận lúng túng không biết nên nói gì, cô chỉ biết đứng im cúi đầu. Mãi đến vài phút sau Dũng mới lên tiếng.

- Em có biết hoa Sứ tiếng nước ngoài gọi là gì không?!!.
- Dạ thưa!! Con không biết ạ!.. – Nhận tròn xoe mắt.
- Là Plumeria, người ta còn gọi nó là Chi Đại, nguồn gốc của nó xuất xứ từ những khu vực nhiệt đới và cận nhiệt đới của Châu Mỹ. – Dũng giải thích.

Nhìn khuôn mặt ngớ ngẩn của Nhận, Dũng bỗng bật cười, nụ cười tươi tắn.

- Vậy em biết khu vực nhiệt đới là gì không?!!.
- Dạ!! Không ạ!!! – Nhận ngờ ngàng.

- Khu vực nhiệt đới, còn gọi là cận xích đạo, là khu vực địa lý trên Trái Đất, nằm trong khoảng có đường ranh giới là hai đường chí tuyến, hạ chí tuyến ở Bắc bán cầu và đông chí tuyến ở Nam bán cầu, bao gồm đường xích đạo. – Dũng huyền thuyên.

Sau khi nghe những lời giảng giải của Dũng, Nhận bỗng thấy choáng váng, ngay cả trái đất là gì và như thế nào cô còn không biết chứ ở đó mà biết tới nhiệt đới rồi xích đạo. Cô chỉ biết là mẹ cô hay kể cho cô nghe về chuyện hoa Sứ nên cô mới thích thôi chứ hoa Sứ từ đâu ra thì có ma mới biết.

Nhìn khuôn mặt ngây ngô của Nhận, Dũng như chợt hiểu ra vấn đề.

- Em...em không có đi học ăh?!!.
- Dạ!! Nhà con nghèo lắm, nên con không có đi học. – Nhận bối rối.

- Anh xin lỗi!!.. Anh cứ ngỡ là em có đi học!!.. – Dững lúng túng.

- Dạ!! Không có gì đâu ạ!! – Nhận cười.

Dững nhìn Nhận, đây là lần đầu tiên anh được ngắm nhìn cô gần đến vậy. Từ cái ngày mà cô mới bước chân vào cái nhà này, khi anh thấy cô ngắm nhìn những chậu hoa Sứ. Đối với Dững đó là điều từ lâu anh mong đợi, một người cùng sở thích, một người tri kỷ. Phải chăng điều này đã thành sự thật.

- Nhận àh!!.. Em rất thích hoa Sứ phải không?!

Nhận tròn xoe mắt nhìn Dững, anh đang nhìn cô với ánh mắt trìu mến. Chỉ một câu hỏi đơn giản thôi mà có một hàm ý rất đặc biệt. Tim Nhận lại se thắt, rung động. Có phải cô đã mến anh rồi.

- Dạ!! Rất thích ạ!!.. – Nhận trả lời.

- Đừng xưng hô như thế nữa nhé, em cứ gọi anh là Dững!!.. – Dững cười mỉm.

- Dạ thôi!! Con...con sợ bà rầy lắm. – Nhận đáp ứng.

- Không sao!! Nếu có mẹ anh thì em cứ xưng hô như bình thường. Còn khi nào chỉ riêng hai đứa mình thì xưng tên hay là gì đó cũng được.

- Chỉ riêng hai đứa thôi á!. – Nhận ngại ngùng.

Bỗng Dững đến gần bên Nhận. Anh tỏ vẻ.

- Ủm, chỉ riêng hai đứa mình thôi!!.. Mình làm bạn với nhau em nhé!!.

Một câu nói thôi mà cả thời gian và không gian đều lắng đọng. Cô ngược mắt nhìn anh, đôi mắt mà cô đã gặp đêm hôm đó bây giờ vẫn như thế và đang ngắm nhìn cô, gần hơn, rất gần. Nếu một ngày nào đó, người mà bạn luôn nghĩ đến sẽ nói những lời như thế với bạn thì bạn sẽ như thế nào?!

- Đây...đây là sự thật sao?!. – Nhận thì thầm.

***

Nửa khuya, lại một đêm khó ngủ đối với Nhận, cô ngồi đó thao thức, suy tư. Cho tới bây giờ cô vẫn không tin chuyện lúc sáng đã diễn ra như thế nào. Có phải đó là một giấc mơ, mà nếu là giấc mơ thì nó có kết thúc không?. Cô mong là nó sẽ không kết thúc, không ai biết điều đó đẹp để đối với cô như thế nào đâu. Cô áp tay vào ngực, "Mình làm bạn với nhau em nhé!!". Nhớ đến câu nói ấm áp nhất mà từ trước tới giờ chưa người con trai nào nói như thế với cô cả.

Bỗng Nhận nghe tiếng bước chân ngoài sân, tiếng bước chân rất quen thuộc. Cô biết là ai nên bắt đầu lên nhìn, lần này Dững không đến gần những chậu hoa Sứ mà anh bước thẳng tới căn phòng nhỏ sau vườn.

Còn đang ngỡ không biết thế nào thì cô nghe Dững thì thầm.

- Nhận ơi, em còn thức không?!

- Dạ... còn thức ạ!! – Nhận trả lời.

- Anh muốn nói chuyện với em!! Em có thể ra đây được không?!

Sau khi kiểm tra xem con Đẹt đã ngủ say hay chưa Nhận mới bước ra ngoài.

- Có chuyện gì không anh?!

- Cũng không có gì quan trọng đâu!. Anh cảm thấy hơi khó ngủ...!. Anh chỉ muốn gặp em!!.. – Dững thì thầm.

Khuôn mặt Nhận đỏ ửng, cô cúi đầu ngại ngùng không biết nói gì.

- Anh có thứ này muốn tặng em!!.. – Dững cất ngang bầu không khí im lặng.

Anh lấy sau lưng ra một chậu hoa Sứ màu trắng tím rất đẹp.

- Ôi!! Nó đẹp quá.....!!.. – Nhận bất ngờ trước món quà của Dững.

- Nó là một trong bảy loài của hoa Sứ, tên của nó là Plumeria Obtusa!!.

Khuôn mặt Nhận lại bắt đầu trở nên ngây ngô. Nhìn khuôn mặt ngớ ngẩn của Nhận, bỗng Dững bật cười.

- Xin lỗi!! Anh quên, cái tật anh là vậy đó hề cứ nói về hoa Sứ là anh lại huyền thoại như thế!!.

- Hi hi!! Không sao đâu anh, tuy không hiểu những gì anh nói nhưng em thấy rất thích. – Nhận tươi cười.

- Nhận àh!! Em có thích đi học không?!

Nhận ngạc nhiên khi nghe câu hỏi của Dũng.

- Dạ có chứ!! Sao anh hỏi vậy?!

- Nếu em thích, anh có thể dạy học cho em!! – Dũng mỉm cười. Yên tâm anh sẽ không lấy tiền công đâu.

Nhận lại nhìn Dũng, ánh mắt cô long lanh.

- Sao anh tốt với em vậy?!

- Vì em là bạn anh, dạy cho bạn của mình học thì đâu có gì là sai phải không nào?!. Không phải em đã hứa với anh là làm bạn của anh rồi sao?!

- Em nhớ chứ!...nhưng em không nghĩ là...anh...em...e...em cũng không biết phải nói sao nữa...! – Nước mắt Nhận bỗng rung rung.

Dũng nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc huyền, anh khe khẽ.

- Không sao đâu!! Em đừng khóc, anh hứa sẽ bảo vệ cho em!!.

Không xa lắm, nơi ban công có một bóng dáng đang chăm chú nhìn họ, không ai xa lạ đó chính là Trí. Từ này cho tới bây giờ, mọi hành động của họ đều không qua khỏi ánh mắt của hắn. Bỗng có thêm một bóng người đang đến gần Trí. Đó là Dân, tên người hầu của ông Thái.

- Cậu hai định chừng nào mới ra tay ạ?!. – Dân thì thầm.

- Bây giờ chưa được đâu!! Để cho tình cảm của tụi nó thật sâu đậm đã!!.

- Dạ! Em không hiểu tại sao phải chờ đợi ăh?! – Dân thắc mắc.

- Đồ ngốc!! Dục tốc bất đạt mày không biết sao?!. Tao phải chắc chắn rằng mọi chuyện đều theo kế hoạch của tao thì mới được chứ. Mày còn ngu ngốc lắm, có giải thích mày cũng không hiểu đâu. Bây giờ điều tao cần là thời gian, đến một lúc nào đó tao sẽ thực hiện kế hoạch của mình. – Trí trầm ngâm.

Hắn nhìn vào đôi trai gái đang tâm sự trong vườn hoa Sứ.

- Đợi đó đi!! Tôi sẽ cho cha thấy cha đã sai lầm như thế nào khi để lại gia sản cho nó quản lý. Hờ hờ...!!!!.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Gió lộng

Thời gian cứ như thế lặng lẽ trôi qua mãi đến 3 năm sau. Thế là Nhận từ một cô bé 14 tuổi bây giờ đã trở thành thiếu nữ 17 tuổi xinh đẹp, trẻ trung và tươi tắn. Thời gian qua Nhận và Dũng từ hai người bạn thân đã trở thành đôi tình nhân trẻ, chuyện tình của họ hoàn toàn trong trắng và đầy thơ mộng nhưng Dũng đã không cho ai trong gia đình biết rằng anh yêu Nhận, vì anh biết mẹ anh sẽ điên tiết lên như thế nào nếu biết điều đó.

Còn cậu cả Toàn thì do còn thù hận chuyện lúc trước bị Dũng hót tay trên nên hắn luôn tìm cơ hội để chọc phá Nhận nhưng hễ cứ mỗi lần Nhận ở đâu thì y như rằng có Dũng ở đó nên Toàn chẳng có cơ hội nào để thực hiện được điều đó.

Cậu hai Trí thì ngược lại hắn với Toàn, hắn luôn thờ ơ mọi thứ như chẳng để ý chuyện gì trong mắt, hắn chỉ lo chuyện cờ bạc nên đi suốt từ tối đến sáng, hiếm khi mới thấy hắn ở nhà.

Ông Thái với bà Bích thì cũng chẳng có gì thay đổi, chẳng qua là họ chỉ già thêm ít tuổi thôi.

***

Hôm nay nhà ông Thái có một vị khách quý đến thăm, đó là ông phú hộ Báo làng bên.

- Ái chà chà!!.. Chào ông Báo lâu quá không gặp dạo này ông vẫn mạnh giỏi chứ?!. – Ông Thái niềm nở.

- Chào!! Chào ông!!.. Tôi vẫn còn mạnh khỏe lắm ông àh!!.. – Ông Báo mỉm cười.

- Hôm nay ông đến gặp tôi có chuyện gì không?!. – Ông Thái tiếp lời.

- Có chứ!! Tôi có chuyện quan trọng muốn báo cho ông hay!.

- Dàn!!.. Mày rót trà cho ông Báo dùng đi!!.. – Ông Thái ra lệnh cho thằng Dàn.

- Uống miếng trà đi rồi nói!!.. – Ông Thái tiếp lời.

Sau khi nhấp ngụm trà thơm, ông Báo bắt đầu nói.

- Số là tôi muốn cho thằng con trai cả của tôi nó đi lên tỉnh học, dạo này mấy tên nhà giàu ở những làng khác toàn cho con trai lên tỉnh học ông àh, học để mở mang kiến thức với người ta rồi về giúp cho mình quản lý gia sản. – Ông Báo nhấp miếng trà thơm rồi tiếp tục nói. Tôi biết thằng Dũng con trai của ông ham học từ nhỏ nên tính bảo ông cho nó đi chung với thằng con trai của tôi cho có bạn ấy mà.

- Vậy àh!!.. – Ông Thái trầm ngâm. Vậy chừng nào thằng con ông đi!!.

- Khoảng đầu tháng sau ông àh!! – Ông Báo hồ hởi.

- Học mất bao lâu mới xong?! – Ông Thái thắc mắc.

- Nghe người ta nói là 2 năm!!.

- Thôi được rồi!!.. ông cứ về nhà trước đi, để tôi bàn với vợ tôi xong, rồi giữa tháng này tôi sai người ở qua báo tin cho ông biết.

- Ủhm vậy cũng được!! Thôi tôi về đây!.. – Ông Báo từ giã ra về.

- Dàn!! Mày tiễn ông Báo về!! – Ông Thái nói giọng rõ to.

***

Thằng Dàn hót ha hót hải chạy lên phòng của cậu hai Trí.

- Cộc!! Cộc!!.. – Cậu hai ơi cậu hai!!.. có chuyện rồi!!.

- Dàn hả?!. Gì đó mậy!! Mới giờ này làm gì la bài hải vậy?! – Trí mở cửa phòng với khuôn mặt bơ phờ.

- Hồi nãy có ông phú hộ Báo ở làng bên qua đây báo tin với ông chủ là con trai cả của ông đi lên tỉnh học. – Thằng Dàn nói một hơi.

- Hừ!!.. Thì kệ cha ông chứ mày chạy lên đây nói tao làm gì?!. – Trí nói.

- Không phải đâu cậu ơi!!.. Con nghe là ông Thái định cho cậu ba Dũng lên tỉnh học chung với thằng con cả của ông Báo luôn!!.. Thằng Dàn tiếp lời.

- Mày nói sao?! Có thật thế không?!. Mày chắc chắn chứ?!. – Khuôn mặt Trí trở nên tỉnh táo khi nghe thằng Dàn nói.

- Dạ chắc chắn chứ àh!!.. Có con ở đó nữa mà!!.. – Thằng Dàn nhấn mạnh.

Sau vài giây trầm ngâm, Trí lên tiếng.

- Nó đi khoảng bao lâu?!. – Trí hỏi.

- Dạ con nghe nói là khoảng 2 năm àh!!

- Nếu đã vậy thì cũng tốt!. Thằng Dũng đi rồi mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn, chỉ cần thay đổi kế hoạch lại một chút là được.

- Nhưng cậu Dũng đi rồi thì lấy ai để thực hiện kế hoạch thừa cậu?!. – Thằng Dàn thắc mắc.

- Hờ hờ... còn chứ!!.. Mày quên là vẫn còn con Nhạn sao?!. – Trí bắt đầu cười nham ác.

***

Chiều tối, sau bữa cơm gia đình gồm có vợ chồng ông Thái, Toàn và Dũng. Ông Thái bắt đầu lên tiếng.

- Dũng àh!!.. Cha mẹ đã bàn bạc kỹ với nhau rồi!!.. Cha mẹ sẽ cho con đi lên tỉnh học với thằng con trai cả của ông phú hộ Báo.

- Sao ạch!! – Dững ngạc nhiên khi nghe điều ông Thái vừa nói. Tại sao con phải lên tỉnh học?!. Ở đây con vẫn có thể học được mà!!.
- Trời ạch!! Ở đây sao mà bằng ở trên tỉnh chứ con. Ở trên đó người ta có cách dạy tốt hơn, giúp con hiểu biết nhiều hơn. – Ông Thái từ tốn.
- Cha con nói phải đó Dững!! Đạo này nhiều phú hộ giàu có ở những làng khác cũng hay cho con trai của họ lên tỉnh học lắm. – Bà Bích lên tiếng.

Dững cúi đầu không nói gì, anh biết dù có nói thêm gì đi nữa thì cũng chẳng có ích lợi, bởi cha mẹ anh mà đã quyết thì không có gì có thể ngăn cản được điều đó. Nếu như là lúc trước thì anh sẽ rất thích thú chuyện đi lên tỉnh học, nhưng bây giờ anh đã có Nhạn là người yêu nên anh không muốn đi một chút nào cả.

Sau khi nghe cuộc nói chuyện giữa cha mẹ và Dững, Toàn nghĩ thầm trong bụng: "Nếu nó đi lên tỉnh học thì mình có thể tha hồ quây con Nhạn rồi! Hê hê...!".

Đang miên man suy nghĩ thì bất chợt phát hiện ra ánh mắt của Dững đang nhìn mình, Toàn giật mình ngó lơ.

- Chừng nào mới khởi hành hà cha?!. – Dững quay sang nhìn ông Thái.
- Đầu tháng sau bắt đầu khởi hành!!.. Vậy là con đồng ý àh?!. – Ông Thái phấn khởi.
- Dạ!!.. Dĩ nhiên là con phải đồng ý rồi ạ!!.. – Dững cúi đầu, mặt buồn so.

Dững ngược lên nhìn Toàn, thấy Toàn đang ngó lơ như muốn tránh né ánh mắt của anh. Bỗng Dững lên tiếng.

- Thôi con lên phòng!!.. Xin phép bố mẹ ạch!!.. – Dững cúi đầu chào rồi quay lưng bước vào trong.

***

Dững không về phòng của mình mà ghé ngang phòng của Trí.

- Cộc!!.. Cộc!!.. – Anh có trong phòng không anh hai.
- Dững hả!!.. Vào đi em!!.. – Trí trả lời.
- Hôm nay sao anh không xuống dùng cơm với gia đình?!
- Hi!!.. Em biết tính anh mà, anh không thích dùng cơm với cả nhà, mẹ luôn có ác cảm với anh, dường như mỗi lần gặp anh thì y như rằng mẹ lại cảm thấy khó chịu. – Trí mỉm cười nhạt nhẽo.
- Tại anh nghĩ vậy thôi chứ mẹ nào mà chẳng thương con!. – Dững an ủi.
- Thôi bỏ qua chuyện đó đi!!.. Em kiếm anh giờ này có chuyện gì không?!
- Em sắp đi lên tỉnh học rồi anh ạ!!.. – Dững từ tốn.
- Sao?!!.. Em phải lên tỉnh học àh!!.. Quyết định khi nào thế?!. – Trí ra vẻ kinh ngạc.
- Hồi sáng sớm anh ạ!!.. Ông phú hộ Báo làng bên qua báo tin là sẽ cho con trai cả của ông đi lên tỉnh học, cha nghe vậy nên bắt em lên tỉnh học chung với con trai ông Báo cho có bạn.
- Hừ!!.. Em không cần nói nữa thì anh cũng biết là mẹ cũng đồng ý chuyện này phải không?!. – Trí nhìn Dững thăm dò.
- Phải anh nói đúng!!.. Mẹ cũng đồng ý với cha chuyện cho em lên tỉnh học.
- Vậy thì em bắt buộc phải đi thôi Dững àh!!.. – Trí thẳng thắn.
- Em biết chứ!!.. Nhưng....!.. – Dững trầm ngâm.
- Sao?!!.. Có chuyện gì thì em cứ nói đi, anh em trong nhà mà em cũng khó nói sao?!
- Anh hai!!.. Anh giúp em chuyện này được không?!!..
- Sao?!!.. Em cứ nói đi anh nghe!! – Trí hồi thích.
- Trong thời gian em lên tỉnh học anh để ý trông chừng Nhạn giúp em được không?!!..
- Sao?!!.. Tại sao lại phải trông chừng con bé đó!!.. Không lẽ....! – Trí ra vẻ kinh ngạc.
- Phải!!.. Tụi em đã thương nhau rồi, ba năm rồi anh ạch!!..

- Ôi trời!! Mẹ mà biết chuyện này thì bà không để yên đâu, em cũng biết mẹ là người như thế nào mà!!.

- Em biết chứ!. Nên em mới dẫu cho đến giờ!!.. Bây giờ em sắp đi xa rồi, em sợ anh Toàn sẽ không để yên cho Nhận nên em mới nhờ anh giúp em bảo vệ cho cô ấy. - Dững bày tỏ.

Sau vài giây suy nghĩ, Trí trả lời.

- Thế cũng được!!.. Trong thời gian em đi anh sẽ giúp em bảo vệ con bé khỏi bàn tay của anh cả!. Anh chỉ có thể làm được như vậy thôi!!.

- Như vậy là quá đủ rồi!!! – Dững mừng rỡ. Em cảm ơn anh hai!!.

- Coi kìa!!.. Anh em với nhau không mà!!!. Em khách sáo với anh từ bao giờ thế?!

- Dạ tại em vui quá đó mà!!.. Thôi trời cũng tối rồi, em đi về phòng đây, chúc anh ngủ ngon.

- Chúc em ngủ ngon!!.. – Trí mỉm cười hiền từ.

Sau khi Dững đi khỏi, nụ cười hiền từ trên khuôn mặt của Trí bỗng trở nên đầy dã tâm.

Ngoài trời gió bắt đầu thổi mạnh, liệu số phận của Nhận sẽ ra sao sau khi Dững lên tỉnh học?. Vòng quay của định mệnh đã bắt đầu nổi sóng từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngăn cách

Nửa khuya, Dững đứng lặng lẽ bên cửa căn phòng nhỏ sau vườn. Anh không biết phải nói như thế nào với Nhận khi anh sắp phải đi xa. Trong lòng vô cùng nặng trĩu, ba năm qua không ngày nào mà anh không ở bên cạnh cô ấy, thế mà bây giờ phải xa nhau những 2 năm trời, thử hỏi ai mà không đau lòng xót dạ.

- Nhận ơi!!.. Em còn thức không vậy?!. – Dững khẽ gọi.

- Anh Dững hả?!. – Nhận trả lời. – Chờ em một chút, em ra ngay.

Vài phút sau, có đôi tình nhân trẻ ngồi lặng lẽ tâm sự bên vườn hoa Sứ. Gió đưa mùi hương hoa Sứ thoang thoảng. Đôi mắt Nhận thoáng ngấn lệ khi nghe Dững bày tỏ lý do, cô có thể nói gì bây giờ, ba năm qua là rồi còn gì, khoảng thời gian đó là những kỷ niệm đẹp nhất mà cô không thể nào quên được, bỗng phút chốc biết được sẽ phải xa nhau một khoảng thời gian dài, phải làm thế nào để không phải đau buồn đây?!

- Anh xin lỗi!!.. – Dững khẽ thì thầm. – Anh không thể nào làm khác được, khi mà cha mẹ anh đã cùng đồng ý thì chỉ có con đường là chấp nhận mà thôi. Xin em hiểu cho anh!.

- Em hiểu mà!!.. – Nhận khẽ cúi mặt. – Đó là tương lai của anh, làm sao mà em có thể ngăn cản được chứ?!. Em chỉ là phận con ở mà thôi, được anh quan tâm chăm sóc là phần phước lắm rồi, bây giờ mà còn đòi hỏi anh đừng đi thì có phải quá đáng lắm không?!

- Nhận ơi!!!. Anh yêu em!!.. Yêu em nhiều lắm em có biết không?!. – Dững ôm Nhận vào lòng thật mạnh. – Anh không muốn phải xa em đâu!!.. Ba năm qua không đủ dài để anh có thể cho em thấy được sự hạnh phúc, anh không cam lòng!!.. Không cam lòng!!..

- Không cam lòng thì mình biết làm sao bây giờ hở anh?!. – Nhận khe khẽ thút thít.

Con gió khuya thổi ngược làn tóc mai của Nhận xỏa dài trên đôi vai Dững. Dững ghì thật chặt tấm thân ngọc ngà, mảnh mai của cô vào lòng, anh cố giữ thật kỹ mùi hương này, đôi vai gầy, làn tóc rối, để anh sẽ không bao giờ quên được cô cho dù có phải xa cách nhau bao lâu.

***

Thời gian có bao giờ đủ lâu để người ta có thể thực hiện được hết những gì mà họ cho là tốt đẹp nhất đối với người mà họ yêu mến hay không?!. Chớp mắt đã tới lúc Dững phải lên đường ra tỉnh học, ngày Dững đi chỉ có ông bà Thái và hai người anh đưa tiễn, còn Nhận thì chỉ là phận con ở nên đành nuốt nước mắt coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Con đi đây!!!. Chào cha mẹ!!.. Chào anh cả, anh hai!!.. – Dững cúi đầu.

- Con lên tỉnh học nhớ viết thư về cho cha mẹ nha con!!!. – Bà Bích sụt sùi.

Dững quay lưng bước lên chiếc xe Lam(*) màu đỏ. Anh phải cố gắng lắm để có được khuôn mặt tươi cười cho ngày hôm nay, trong lòng anh thì khó chịu đến mức nào, chỉ có mình anh biết mà thôi. Cả ngày hôm nay anh không gặp được Nhạ nên có nhiều chuyện muốn nói nhưng không thể nào nói được. Dững cố ngó nhìn vào những khe cổng xuyên qua sân vườn nhà, nơi căn phòng nhỏ sau vườn. Trống vắng, chẳng có một ai ngoài chậu hoa Sứ màu trắng tím ngay cạnh cửa sổ. Chiếc xe Lam bắt đầu lăn bánh đưa Dững đi xa dần cho đến khi khuất hẳn.

***

Vài tuần sau đó, mọi chuyện có lẽ vẫn sẽ tiếp diễn êm đềm nếu như không có một ngày...

Cũng như mọi ngày, Nhạ thường dậy rất sớm để chăm sóc cho những chậu hoa Sứ của Dững, cô không muốn khi Dững trở về sẽ nhìn thấy những chậu hoa của mình khô héo không ai chăm sóc, lúc đó chắc là Dững sẽ buồn lắm. Mỗi lần nhớ đến khuôn mặt của Dững, Nhạ lại mỉm cười.

- Chỉ mới xa cách có vài tuần mà mình đã nhớ anh ấy đến như vậy rồi sao?!. – Nhạ nhủ thầm.

Đang mải mê suy tư, bỗng một tiếng nói khe khẽ vang lên từ sau lưng khiến cô giật mình.

- Làm gì mà nói chuyện một mình vậy người đẹp?!. –

- Á!!!. Dạ... dạ... cậu cả, con...con đâu có làm gì đâu!!.. – Nhạ lắp bắp khi người cô nhìn thấy là Toàn. – Con chỉ tưới mấy cái chậu hoa Sứ này thôi àh!!.

- Thế àh!!.. Thế để anh giúp cho nhé!!.. – Toàn cười gian manh. Hắn đưa tay vuốt đôi má của Nhạ.

- Dạ...dạ...!!!. Không... không cần đâu àh!!.. – Nhạ hoảng hốt lùi xa ra khỏi Toàn. – Con...con tự làm một mình được àh!!.

- Ấy ấy!!.. Cái gì mà làm một mình!!.. Em không thích anh làm chung với em sao?!. – Toàn bước tới, bắt chợt hai tay hắn nắm chặt lấy hai bắp tay của Nhạ ghì lại.

- Oái...!!!!. Oái...!!!!. Cậu cả ơi tha cho con!!!. Con lạy cậu, con van cậu!!!. – Nhạ khóc òa, cô cố vùng vẫy khỏi đôi bàn tay của Toàn nhưng vô ích, Toàn như một con chó sói cố ngoạm lấy cô. – Đừng mà cậu...!!!. Tội nghiệp con lắm cậu ơi!!!. Hu hu!!!.

- Em đừng có sợ!!.. Chỉ cần vui vẻ với anh một chút là xong thôi ấy mà!!.

Mọi chuyện dường như đã được nằm trọn trong đôi bàn tay của Toàn thì bỗng dưng.

- Toàn...!!!!. Mày đang làm cái gì đấy!!!. – Ông Thái nói giọng rõ to.

Toàn giật mình buông tay Nhạ ra và quay lại phía sau thì thấy ông Thái đứng đó, phía sau ông Thái là Trí với nụ cười khinh khỉnh trên môi. Sau khi Toàn buông tay, Nhạ như con chim được xổ lồng cô cài lại cúc áo vừa bị đứt và vội chạy vào trong nhà.

- Mày nghĩ mày đang làm gì vậy hả Toàn?!. – Ông Thái lớn tiếng. – Bộ cái đầu của mày chứa sạn hay gì vậy?!!. Đàn điểm với mấy con đĩ chưa đã hay sao mà bây giờ mày quậy trong nhà hả?!!!.

- Con chỉ giỡn với nó thôi mà!!.. – Toàn cúi đầu trả lời.

- Giỡn...!!!!. Mày tưởng tao bằng tuổi mày àh?!!!. Mày giỡn tới nỗi muốn cưỡng hiếp nó mà gọi là giỡn hay sao?!!!.

Toàn cúi đầu không nói một lời, ông Thái đã nói quá rõ ý đồ của hắn rồi, hắn còn có thể nói gì thêm nữa bây giờ.

- Cũng may là thằng Trí rủ tao ra đồng kiểm tra xem tụi dân đen có chôm lúa hay không nên mới phát hiện ra cái hành động khốn nạn của mày!!.. – Ông Thái bồi thêm - Nếu không thì không biết mày đã làm những chuyện gì rồi!!.

Toàn ngược mắt lên nhìn Trí bằng ánh mắt giận dữ, Trí cũng đáp trả lại bằng nụ cười gian xảo trên môi.

- Nếu tao mà biết mày làm chuyện gì đó với con Nhạ một lần nữa thì tao sẽ cho mẹ mày biết để mẹ mày xử mày đó!!.. – Ông Thái hậm hực dặn dò rồi quay lưng bỏ đi ra ngoài cổng.

Ông Thái bỏ đi chừng vài phút, thấy Trí vẫn đứng đó nhìn mình, Toàn bỗng nổi giận tiến lại gần và nắm lấy cổ áo của Trí.

- Thằng chó đẻ!!!. Có phải mày có ý phá hoại chuyện của tao đúng không?!!!. – Toàn nạt lớn.

- Này!!.. Tội đếm từ một đến ba nếu anh không buông tay ra thì đừng có trách!!.. – Trí nhỏ nhẹ.

Nhìn vào ánh mắt cay độc của Trí, Toàn biết rằng nếu có đánh nhau thì hắn sẽ không phải là đối thủ của Trí và Trí đã nói thì nhất định sẽ không nương tay. Toàn buông tay và phàn thêm.

- Thăng nhóc!!.. Mày giỏi lắm!!.. Tao đã quá coi thường mày!!.. Để rồi xem mày bảo vệ nó được bao lâu!!!.

- Thế anh nghĩ anh có thể sẽ cưỡng hiếp được nó àh!!.. – Trí tươi cười. - Nó không phải để dành cho anh đâu!!.

Toàn hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi. Trí nhìn vào căn phòng nhỏ sau vườn, trầm ngâm chùng vài giây rồi cất tiếng gọi.

- Thăng Dần đâu?!!!. Ra tao biểu!!!.

- Dạ cậu hai gọi con ạh!! – Thăng Dần từ trong nhà chạy ra.

- Mày ở nhà nhớ canh chừng con Nhận nghe chưa!!.. Nếu thấy cậu cả mà có làm chuyện gì đồi bại với nó thì cứ can ngăn cho tao.

- Nhưng...!!.. Thưa cậu... liệu con...có thể...?!. – Thăng Dần lắp bắp.

- Mày cứ yên tâm, thăng đó nó biết mày là lính của tao nên nó sẽ không dám làm gì đâu, tao tính hết rồi!!.

- Dạ con biết rồi thưa cậu!!.. – Thăng Dần nói giọng rõ to.

Trí ngó vào căn phòng nhỏ một lần nữa rồi quay lưng bỏ đi ra ngoài cổng.

***

Trong căn phòng nhỏ sau vườn, Nhận ôm ngực dụi mắt không biết đã bao nhiêu lần rồi mà nước mắt vẫn cứ tuôn rơi lã chã. Làm sao mà cô không khóc cho được khi đã bao nhiêu lần cô cố dỗ dành là chỉ dành trọn cho Dũng tấm thân ngọc ngà của mình, thế mà bây giờ lại nhóm bần bởi đôi bàn tay thô bạo của Toàn. Cũng may là có ông Thái và Trí xuất hiện nếu không chắc cô không còn mặt mũi nào mà gặp lại Dũng. Nhưng liệu Toàn có buông tha cho cô hay không thì cô mới biết.

- Dũng ơi!!!. Khi nào anh mới quay về đây?!!!. Hức.....!!.. – Nhận tựa đầu vào tường nhắm nghiền mắt, giọt châu lã chã khôn cầm(**).

Chú Thích:

(*) : Xe ba bánh có mui ngày xưa dùng để chở khách lên tỉnh.

(**): Nước mắt rơi không thể nào cầm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: DÃ TÂM

Hai hôm sau, tại nhà ông phú hộ Thái. Thăng Dần vội vã chạy lên phòng của Trí.

- Cộc!!.. Cộc!!.. – Cậu hai ơi cậu hai!!.. Cậu hai ơi!!!.

- Cái gì vậy?!!!. – Trí nạt lớn. – Mới sáng sớm mà đã nghe tiếng gọi nơi hoang dã rồi!. Sao dạo này mày cứ hay làm tao mất ngủ thế hử?!!!. Chuyện gì?!. Nói đi!!.

- Dạ có chuyện rồi ạh!!.. Bà chủ nói là sáng sớm ngày mai bà sẽ cùng con Đẹt đi lên tỉnh thăm cậu ba Dũng và ghé chùa Vạn Đức cầu bình an cho gia đình luôn, nên ngày mai ông Thái sẽ ở nhà!. – Thăng Dần làm một hơi.

- Sao?!!!. Thật chứ?!!!. – Trí tỉnh ngủ hần, mắt hần sáng lên.

- Dạ thiệt!!.. Con mới nghe bà chủ bảo với ông chủ lúc sáng ạh!. Bà nói là đi xa nên hai ngày sau mới về!!.

Trí trầm ngâm suy nghĩ giây phút, bỗng hần nhếch mép cười nanh ác.

- Cuối cùng đã đến lúc kế hoạch của tao được thực hiện rồi!. Hà hà!!.. - Hần quay sang hỏi thăng Dần. – Dạo này cậu cả Toàn thường hay chơi chung với ai?!!!.

- Dạ hình như là thăng Sơn Định Thái bên xóm Hạ Phân ạh!!.. – Thăng Dần trả lời.

- Được!. Được!. Bây giờ mày ở nhà canh chừng cậu cả, tao đi ra ngoài có chút chuyện!!.

- Dạ vâng ăh!!!. – Thăng Dần nói giọng rõ to.

***

Hai giờ sau, tại xóm Hạ Phân. Người ta bắt gặp Trí đang lang thang trên con đường đông đúc. Bỗng hấn hét lớn.

- Sơn Địch Thái!!!!. Lâu quá không gặp!!!!. Có khỏe không mày?!!.

Một người thanh niên cao ráo, to con, da ngăm đen quay mặt lại lớn tiếng.

- Ôi gòi đất quý thần thiên địa ời!!!!. Bà nội cha thằng nào kêu tên cúng cơm của ông thế hở?!!.

- Tao kêu mày đó!!.. Rồi sao?!!.. Làm gì tao nào?!. – Trí hất mặt.

- Ủa!!!!. Là cậu hai Trí con ông phú hộ Thái xóm bên đây mà. – Sơn ngỡ ngàng. – Có chuyện gì không cậu?!!.. Tại con tưởng thằng nào chơi ác cố tình chọc con, ở đây ít thằng nào dám kêu tên cúng cơm của con lắm!.

- Ổ hay!!.. Mày (địch) thái thì tao kêu (địch) thái, hông lẽ bắt tao kêu (địch) thom, mày thấy có thằng nào (địch) thom không(*)?!!.. Nói tao nghe coi!!.

- Hi hi!!.. Cậu chọc con hoài!!.. – Thăng Sơn gãi đầu.

- Thôi không giỡn nữa!!.. Ngày mai mày có độ gì ngon ngon không?!!.

- Hà!!!!. Ngày mai làm gì có độ đá gà?!. Hông lẽ cậu quên?!!.. – Sơn ngạc nhiên.

- Không ý tao hỏi là độ gái gốc kìa!!!!. Chứ đá gà tao biết rồi hỏi làm gì!!.

- Àh ăh!!!!. Con biết rồi!!.. Hê hê!!.. Cậu mà cũng quan tâm đến chuyện đó ăh?!!.

- Không!!.. Tao hỏi giùm anh cả Toàn thôi!!.. Hôm nay anh bận nên nhờ tao hỏi giùm đó mà!.

- Thì ra là vậy!. Để con tìm xem!. – Sơn móc trong túi áo ra một cuốn sổ nhỏ màu đen. – Àh có cậu ời!!.. Tối mai ở quán bà Năm Xâm có tuyển mấy con nhỏ 18, 19 xinh lắm cơ!!.. Mà cậu khỏi nói cho cậu Toàn biết đi cậu ời!!.. Con nói cho cậu ấy biết hồi hai ngày trước rồi ăh!!.. Chắc cậu quên nên mới nhờ cậu hỏi con!!.

- Ủhm!!.. Chắc vậy !!.. Để tao về nhắc cho anh nhớ!!.. Này!!.. Tao có chuyện muốn nhờ mày!!.. - Trí thẳm thì vào tai của Sơn. – Mày còn Dâm Dương Hoắc Nhục Dung Từ(**) không?!!.

- Còn chứ!!!!. Cậu hỏi làm gì?!!.. Hay là...! – Thăng Sơn nheo mắt nhìn Trí. - Cậu đang cặp kè với ai ăh?!!

- Suyt!!.. Đừng có nói cho ai biết!. – Trí nháy mắt. – Còn thì đưa tao hai lọ!!.

- Ừc!!.. Làm gì lấy nhiều dữ vậy?!!.. – Thăng Sơn bờ ngó. – Bộ cậu bị yếu sinh lý hả?!!.

- Đâu có!!.. Tại tao muốn lấy một lần cho đáng ăy mà!!.. Mốt khỏi phiền mày!!.

- Nhưng mà cậu ời!!.. Một lọ là xài đủ một tuần rồi đấy!!.. Cái này là nguyên chất đó!!.. Uống quá liều chịu không nổi đâu!!.

- Kệ!!.. Mày cứ đưa tao đi!!.. Có gì thì tao chịu!!.. – Trí lấy trong túi áo ra hai túi bạc dồn vào tay của thằng Sơn.

- Thôi được!!.. Nếu như cậu muốn vậy thì con không còn cách nào khác!!.. Cậu đi theo con mà lấy!!.

Thăng Sơn bỏ hai túi bạc vào túi quần rồi quay lưng bước đi, theo sau là Trí với nụ cười gian xảo trên môi.

***

Chiều tối ngày hôm sau, tại nhà ông Thái. Khí trời hôm nay có vẻ âm u lạ, báo hiệu thời tiết sẽ không được tốt cho lắm.

- Thăng Toàn, thằng Trí đi đâu hết rồi?!!.. – Ông Thái lớn tiếng. – Mẹ của nó vừa đi vắng là tụi nó cũng trốn đi biệt hết là sao?!!.. Con với cái như cái đít khi họ!!.

Thăng Dần đang quét dọn phòng khách, nghe thấy ông Thái nói vậy liền lên tiếng.

- Dạ!!.. Cậu Toàn có nói với con là cậu ấy đi qua bên xóm Hạ Phân rồi ăh!!.. Có lẽ thấy trời sắp mưa nên cậu đi sớm!!.

- Còn thằng Trí đâu?!. – Ông Thái gằn giọng.

- Dạ sáng giờ con không thấy cậu ấy ở đâu hết ạ!!.. – Thăng Dần gãi đầu.

- Chán thật!!.. Hôm nay tự nhiên bị bắt ở nhà!!.. Vậy mà chẳng có thằng nào ở nhà cùng với mình cả!!.. – Ông Thái thở dài.

Bỗng có một mùi thơm từ trong bếp thoang thoảng bay ra phòng khách khiến ông Thái tò mò.

- Ủi!!.. Mùi rượu ở đâu mà thơm vậy Dần?!!.. – Ông Thái hồ hởi.

- Dạ là rượu thuốc của cậu hai Trí mua về hôm qua ạ!!.. Cậu nói là hôm nay ông ở nhà nên mua về cho ông dùng đỡ buồn đấy ạ!!..

- Hà hà!!.. Thằng quý này coi bộ cũng có hiếu!!.. Thế mà không chịu ở nhà uống với cha nó mới kỳ cục chứ!!.. Đùng là có lòng mà không có tháo!!.. - Thế ai đang nấu vậy?!!.. Chừng nào mới xong?!!.. Nhanh đi tao chịu hết nổi mùi thơm này rồi!!.. – Ông Thái quay sang thằng Dần hời hức.

- Dạ bé Nhạn đang nấu ở trong bếp ạ!!.. Chắc là sắp xong rồi ạ!!.. – Thăng Dần thưa.

- ùhm!!.. Nếu thế thì tao đành phải chờ vậy.. – Ông Thái tươi cười.

***

Từ trong vườn nhà ông Thái, một bóng đen lén lút chạy vào trong căn phòng nhỏ sau vườn.

- Cộp!!.. – Hần mở cửa bước vào trong phòng và nhìn khắp nơi như đang tìm kiếm một cái gì đó. Chừng vài giây sau hần móc trong người ra một cây kéo may đồ khá to. Sau khi xem xét thật kỹ, hần tiến đến gần cái bàn nhỏ ngay kế bên cửa phòng, để cây kéo lên đó rồi âm thầm lặng lẽ bỏ đi ra ngoài giống như lúc hần mới vừa vào.

Sau khi bóng đen biến mất hút vào cửa sau nhà ông Thái. Một làn gió nhẹ vi vu thổi qua vườn hoa Sứ khiến cho các cánh hoa run lên khe khẽ như tiếng ai oán.

***

Nửa giờ sau, Nhạn bung mâm rượu ra phòng khách.

- Dạ!!.. Con mời ông chủ dùng ạ!!.. – Nhạn lễ phép.

- Ồh!. Ồh!. Được!!.. Được!!.. – Ông Thái phấn khởi. - Thơm quá!!.. Thơm Quá!!.. Đây là loại rượu gì vậy?!!.. – Ông Thái hỏi Nhạn.

- Dạ!.. Con cũng không biết ạ!!.. Cậu Trí chỉ bảo con nấu cho ông dùng chứ không bảo là rượu gì ạ.

- Cái thằng...!!.. Rượu gì mà cũng dẫu nữa!!.. – Ông Thái cau nhàu.

Hồi lâu, sau khi rót vài chung rượu cho ông Thái, nhạn thưa.

- Dạ nếu không có gì thì con xin phép về phòng ạ!!..

- ùhm!!.. Được rồi, mày về phòng đi!!.. – Ông Thái xua tay. - Ở đây hết chuyện của mày rồi!!..

***

Nửa khuya, sau một ngày mệt mỏi, Nhạn tắm rửa xong rồi lăn ra giường ngủ, cô nhắm mắt tưởng nhớ đến khuôn mặt điển trai, đào hoa của Dũng. Không biết giờ này anh ấy ra sao?, đang làm gì?, có nhớ đến cô bé mà ngày nào cũng nhớ đến anh hay không?. Đang miên man suy nghĩ, Nhạn chợt mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

- Sột soạt!!.. – Tiếng động lạ làm Nhạn chợt bừng tỉnh giấc, do quá mệt mỏi nên cô có cảm giác mơ hồ lạ. – Chuyện gì vậy?!. Ai đó?!. – Nhạn khẽ hỏi.

Trong bóng đêm mờ ảo, cô thấy một bóng dáng người đàn ông đang đứng bên cạnh giường và đưa tay sờ sẫm vào áo cô. Nhạn hoảng hồn bật dậy. Trời tối đen như mực khiến cô chẳng thấy gì cả vì cửa sổ đã được đóng kín từ khi nào. Cô đưa tay sờ soạng khắp nơi, bỗng bóng dáng người đàn ông đó chồm tới ôm chầm lấy cô ghì chặt xuống giường. Nhạn giật mình tỉnh lại, cô dùng hết sức bình sinh của mình đá thật mạnh vào bụng dưới của hần.

- Hự!!!.. – Hần rên lên khe khẽ. – Con quý cái!!.. Mày muốn chết ạ!!..

Nghe cái giọng lè nhè nửa quen nửa lạ. Nhạn cố gắng quay lại phía cửa sổ và đá thật mạnh vào đó khiến cho hai cánh cửa sổ bị bung hần ra ngoài. Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi ánh sáng mờ ảo khắp căn phòng. Bóng dáng người đàn ông đó cũng dần dần trở nên rõ rệt. Người đó không ai xa là chính là ông Thái.

- Là ông chủ!!.. – Nhạn rùng mình. – Tại sao?!. Tại sao lại là ông?!

- Tại sao lại không phải là tao?!. – Khuôn mặt ông Thái trở nên nhăn nhó rất dị hợm, ánh mắt long lên sòng sọc, hơi thở gấp rút, khó nhọc.

Lại một lần nữa ông Thái lao thẳng vào Nhận. Lão khóa tay cô ghì mạnh xuống giường.

- Ngoan nào!!!. Ngoan nào!!!. Tao chịu hết nổi rồi!!!. Mày phải giúp tao!!!. Phải giúp tao!!!. – Xoạt!!!. – Vừa nói lão vừa đưa bàn tay man rợ của mình xé toạt lấy áo ngoài của Nhận.

- Oái!!!. Ông chủ ơi!!!. – Nhận hét lên thất thanh. – Tha cho con ông chủ ơi!!!. Có ai không?!!!. Cứu tôi với!!!. Anh Dũng ơi cứu em với!!!. Hu hu!!!.

- Bóóóp...!!!. – Ông Thái tát một cú trời giáng vào mặt của Nhận. – Cứu hả?!!!. Không có ai cứu nổi mày đâu!!!.

Nhận cố sức vùng vẫy nhưng vô ích, mỗi lần như thế thì cô lại bị ông Thái cho ăn vãi cái bộp tay vào mặt. Ông Thái bây giờ giống như một con hổ đói đang cố hết sức vồ lấy con mồi.

Ngoài trời, mưa bắt đầu rơi nặng hạt kèm theo tiếng gầm của gió. Tiếng thét của Nhận từ từ bị át hẳn bởi tiếng mưa. Mưa rơi xào xạt ướt đầm trên những cánh hoa Sứ như giọt lệ tuôn trào của người thiếu nữ sắp mất đi sự trong trắng.

***

Cùng thời điểm này, tại một nơi xa khác. Dũng đang ngồi đọc sách trong phòng thì bỗng dưng.

- Lạch cạch!!!. Lạch cạch!!!. – Tiếng cửa sổ rung lên nhẹ nhẹ.

Dũng bật dậy mở toang cửa sổ, anh nhìn ra ngoài trời, mưa rơi từng hạt tí tách nhưng tuyệt nhiên không hề có gió thổi tại sao cửa sổ lại bỗng rung lên như thế kia?. Anh hoàn toàn không hiểu tại sao. Nhìn từ đằng xa, chợt anh thấy một cánh hoa đang đong đưa trong không khí và bay về phía anh. Cánh hoa ấy khẽ đậu lên bàn tay của Dũng, đó là một cánh hoa Sứ màu trắng tím giống hệt như màu hoa Sứ mà anh đã tặng cho Nhận. Bất chợt anh nghĩ tới cô.

- Sao tự nhiên trong lòng mình lại lo lắng vậy kia?!. – Dũng trầm ngâm. - Nhận ơi!!!. Hiện giờ em đang làm gì?!. Em có nhớ tới anh như anh đang nhớ tới em hay không?!!!. – Dũng khẽ thì thầm. Anh ngược nhìn những đám mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời của đêm.

Chú Thích:

(*) : Từ ngữ hơi thô tục nhưng mình cảm thấy như vậy mới thực tế, có gì mong các bạn rộng lòng bỏ qua cho mình.

(**) : Loại rượu thuốc cổ truyền ngày xưa được ghi nhận trong y thư cổ Thọ Thế Bảo Nguyên và Nhật Hoa Tử bản thảo, mùi vị thơm ngon, màu sắc hấp dẫn, thúc đẩy khả năng phát dục rất cao, nâng cao khả năng hoạt động của các tuyến sinh dục.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: TÀN NHÃN

Hai giờ sau, tại căn phòng nhỏ sau vườn nhà ông Thái. Dường như những con hành hạ thể xác đã kết thúc. Nhận khẽ mở mắt mệt mỏi, cô cảm thấy mình đã đuối sức, ngay cả giờ khẽ một cánh tay thôi đã khó khăn lắm rồi. Hai dòng lệ chảy tràn trên má, đỏ hoe, giờ đây ngay cả suy nghĩ cô cũng chẳng màng tới, cô chỉ biết đếm từng hơi thở của mình, để làm gì?, để làm chi?, ngay cả cô cũng không biết. Đây là cuộc đời sao?, số phận sao?, tại sao lại xảy ra như thế?. Những câu hỏi cứ xoay quanh đầu cô nhưng cho đến phút cuối thì vẫn chỉ là câu hỏi mà thôi.

Sau một thoáng tự hỏi lòng, cô dường như đã lấy lại được một chút sức lực, cô nâng nhẹ hai cánh tay ngọc ngà lên giữa thỉnh không như muốn với lấy một thứ gì đó. Là khuôn mặt của Dũng, anh đang cười với cô, nụ cười mà bao năm qua không hề phai nhạt. Nhưng giờ đây nụ cười ấy sao mà như mĩa mai, sao mà như trách móc thế kia?. Không kiềm nén được nỗi đau, cô úp hai bàn tay vào mặt nước nở.

Một hơi thở nóng ấm phả vào mang tai, đối với cô hơi thở ấy là một thứ cực kỳ kinh tởm, thật đáng nguyền rủa. Cô nắm chặt lòng hai bàn tay, cô có tội tình gì mà phải chịu nhục nhã ê chề như vậy?. Nhận khẽ bật ngồi dậy, cô cài lại cúc áo, cái áo đã bị xé toạt đi một nửa rồi thì còn cúc đâu mà cài. Cô ngồi đó, hai tay ôm gối đỡ đầu nhìn khắp nơi. Chẳng lẽ phải chịu đựng số phận như vậy sao?, phải chấp nhận à?, nếu không chấp nhận thì phải làm sao đây?.

Chợt dòng suy nghĩ miên man bị cắt ngang khi cô vừa nhìn thấy một vật gì đó mà cô chưa từng nhìn thấy trong phòng của mình bao giờ. Một cây kéo khá to hiện ngang nằm ngay trên bàn, tự bao giờ nó đã được đặt ở đây?. Cô chậm chậm bước xuống giường và từ từ tiến lại gần cầm cây kéo lên, lạnh tanh, "thình thịch...!". - Tim cô bắt đầu đập mạnh.

- Mình sẽ làm gì đây?!. – Nhận nắm chặt cây kéo trong tay và khẽ thì thầm.

Cô ngoái lại đằng sau nhìn người đàn ông đó, lão vẫn nằm ngả gối như không có chuyện gì xảy ra. Con nóng giận giống như ngọn lửa bùng phát đốt cháy trái tim trong trắng của cô gái trẻ. Cô bước tới gần lão, thật nhanh và nhẹ, chỉ một cái thôi, chỉ cần đâm một cái vào tim thôi thì lão sẽ chết ngay tức khắc và không còn gì để nói thêm. Nhưng sau đó sẽ thế nào?, cô phải vào nhà giam sao?, tội giết người sẽ phải giam bao nhiêu lâu mới đủ?. Cô đắn đo không biết phải làm thế nào cho đáng. Cô lặng lẽ nhìn vào khuôn mặt đầy thỏa mãn của lão, thật là khốn nạn ngay đến cả khi ngủ mà lão vẫn còn nghĩ đến cái chuyện tòi bại đó sao?.

Ngọn lửa trong lòng dường như lại bùng phát và lớn hơn gấp bội, Nhận không còn ngần ngại gì nữa, cô dùng hết sức bình sinh của mình mà đâm thẳng xuống nhằm ngay vào trái tim ông Thái. Thế nhưng...

Trong một thoáng chớp nhoáng cô chợt nghĩ tới Dũng. Đối với cô thì không sao nhưng còn đối với Dũng thì sẽ như thế nào?. Liệu anh có thể chịu nổi cú sốc này hay không?, khi biết rằng chính người con gái anh yêu đã đang tâm ra tay giết chết cha anh. Nghĩ tới đó cô bỗng đổi hướng đâm của cây kéo từ nơi trái tim né qua ngay đùi của ông Thái mà đâm vào.

- Phập.....!!!. - Cây kéo nhấn ngập vào bắp đùi ông Thái khoảng 5 phân.

- Aaaaaaa.....!!!. – Ông Thái bật dậy thật nhanh ôm lấy ôm để cái bắp đùi của mình. – Đồ con quỷ cái!!!. Đồ chó đẻ!!!. Tại sao mày dám làm như thế hả!!!. Tao phải giết chết mày!!!. – Sấn tay lão tán thẳng vào mặt Nhận, khiến cô té bật ngã ra đằng sau.

Kể đó, ông Thái rút thật mạnh cây kéo ra khỏi đùi, máu tuôn xối xả vào mặt lão khiến lão giống như một con quỷ khát máu. Lão ôm đùi lăn lộn khắp giường.

- Ủi trời ơi!!!. Đau quá !!!.. Đau chết tôi mất!!!.

Nhận đứng thẳng người lên, hai mắt trợn thẳng nhìn ông Thái, mọi cảm hờn còn chưa tan biến đi hết mà còn bị ông Thái tán thẳng vào mặt khiến cô trở nên điên tiết. Cô nhảy xổ tới lão, hai tay nhằm thẳng cổ lão mà bóp chặt. Nhưng do sức cô quá yếu nên chẳng được bao lâu cô đã bị lão cho một đập thật mạnh văng thẳng xuống giường, đầu cô đập vào cạnh giường đối diện, do cú đập quá mạnh khiến cô ngất xỉu.

Ông Thái lồm cồm bò dậy, một tay nắm chặt cây kéo, một tay ôm đùi bò xuống giường, lão cố hết sức lết thật nhanh tới chỗ Nhận đang nằm.

- Mẹ kiếp!!.. Mày dám đâm tao àh!!.. – Lão gơ cây kéo lên dùng hết sức lực còn lại nhắm thẳng ngay ngực Nhận mà đâm xuống. – Mày đi chết đi!!!.

Bỗng dung một tiếng kêu vang lên khiến ông Thái giật mình.

- Dừng tay lại!!!. Ông đang làm cái quái gì ở đây vậy?!!!!. – Bà Bích trừng mắt nhìn ông Thái máu me bê bết. Đứng đằng sau bà Bích là con Đẹt đang đứng há hốc mồm.

Nhìn khắp quanh phòng trong ánh sáng mờ mờ, trên giường dính đầy máu tươi, bà Bích chợt hiểu ra vấn đề.

- Ông đã làm gì nó thế hở?!!!!. - Bà Bích nạt lớn. – Trời ơi!!!. Tôi mới vắng nhà có một ngày mà đã có chuyện xảy ra rồi sao?!!!!.

- Bà im đi!!!. – Ông Thái cắt ngang. – Không thấy tôi bị nó làm ra nông nổi này hay sao mà còn đứng đó than vởi thở?!!.

- Thì tại ông chứ tại ai!!!. – Bà Bích cãi lại. – Nếu ông không làm gì nó thì làm sao ra nông nổi này?!!!.

- Thôi thôi thôi!!!. Đừng nói nữa!!.. – Ông Thái xua tay. – Tôi đau lắm rồi, làm ơn kêu ai đó giúp tôi!!.

- Thăng Dần!!!. Thăng Tý đâu rồi!!!. – Bà Bích gọi lớn. – Tụi bây chết hết rồi àh?!!.

Vài giây sau, thăng Dần và thăng Tý vội vã chạy vào.

- Dạ thưa bà gọi con!!.. – Dần và Tý cùng đồng thanh.

- Thăng Dần!!.. Mày và con Đẹt đỡ ông Thái về phòng với tao!!.. Còn thăng Tý ở lại đây!!.. Khi tụi tao đi khỏi, mày khóa cửa rồi đứng bên ngoài canh chừng con Nhận cho tao, không được cho nó đi đâu hết nghe chưa!!.. – Bà Bích dặn dò.

- Dạ!!.. Con biết rồi thưa bà!!.. – Thăng Tý gật gù.

***

Sau khi được bà Bích băng bó vết thương. Ông Thái lên tiếng hỏi.

- Sao tôi nghe bà nói là bà đi hai ngày mới về?!. Mới đi hồi sáng sớm mà bây giờ đã về rồi sao?!.

- Tôi cũng định là đi tới hai ngày mới về, nhưng giữa chừng thì mưa quá mà đường đi thì còn xa nên tôi mới quay về!. – Bà Bích giải thích. – Nhưng nhờ vậy mà tôi mới biết được cái việc làm ngu xuẩn của ông!!.

- Hừ!!!. Bà thì biết cái đách gì!!.. – Ông Thái hằn học. – Tôi còn không biết tại sao mình lại làm như vậy nữa?!!.

- Ông nói cái gì, tôi không hiểu?!!.. Ngay cả ông còn không biết thì ai biết?!!.. Bộ ý ông là ma nhập ông nên ông mới làm như vậy hả?!!.. – Bà Bích nặng nề.

- Thôi đi!!!.. – Ông Thái quát. – Bà đừng làm tôi rối trí nữa!!.. Để tôi suy nghĩ xem rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?!!..

- Hừ!!!.. Ông thì lo suy nghĩ cái chuyện của ông!!.. còn tôi không biết phải nói thế nào với con Nhạn đây nè?!!.. Cũng may là tôi vào kịp thời nếu không thì đã có chuyện lớn rồi!!.. Không ngờ ông dám giết nó!!..

- Ôi xời!!.. Nếu gặp như bà bị người ta đâm tới nỗi máu me dầm dề như vậy, bà có tức không?!!..

- Thôi!!.. Tôi không bàn cãi với ông nữa!!.. Bây giờ tôi đi nói chuyện với con Nhạn đây!!.. Nếu được thì tôi dùng tiền bịt miệng nó và trả nó về nhà, coi như là xong chuyện!!.. – Bà Bích vừa nói vừa quay lưng đi về phía cửa phòng.

***

Thời gian trước đó, sau khi Bà Bích cùng bọn người ở đỡ ông Thái về phòng được vài phút.

Nhạn từ từ mở mắt, cô nhìn xung quanh, hoàn toàn vắng lặng, những vết máu rải đầy khắp sàn nhà. Cô từ từ đứng dậy và đi lại gần cửa sổ, ngoài trời vẫn còn mưa lất phất, cô đưa tay hứng từng giọt mưa như đang cố rửa sạch đôi bàn tay dính đầy máu. Sau một đêm đầy nỗi đau và nước mắt cô cảm thấy mệt mỏi lắm rồi. Cô ôm chậu hoa Sứ của Dũng tặng vào lòng, bàn tay cô xoa nhẹ những cánh hoa ướt đầm, một giọt nước mắt khẽ rơi ngay trên cánh hoa Sứ. Liệu vợ chồng ông Thái có chịu buông tha cho cô hay không?. Hay là cô lại phải chịu đựng thêm những tháng ngày bất hạnh?. Còn Dũng thì sao?. Anh ấy có tha thứ cho cô không?.

Nhạn để chậu hoa lại chỗ cũ và đi về phía tủ áo, cô xé toạt toàn bộ quần áo và thắt nới chúng lại thành một sợi dây vải dài và dày. Giấy lát sau như cảm thấy vừa đủ, Nhạn tìm và thay cho mình một bộ áo dài màu trắng tím, bộ áo dài này chính Dũng đã đặt may và tặng cho cô một năm trước vào ngày sinh nhật của cô, anh nói đây là màu đẹp nhất mà anh thấy nó hợp với cô, hợp với màu hoa Sứ mà anh tặng.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi thứ, cô lặng lẽ đứng lên trên ghế, thắt sợi dây vào xà ngang của trần nhà và âm thầm lồng vào cổ.

- Mẹ ơi...!!!.. – Nhạn khẽ kêu. – Tha lỗi cho con tội bất hiếu, con có lẽ không còn cơ hội nào để chăm sóc cho mẹ được!!.. Con xin lỗi vì đã không còn mặt mũi nào để gặp lại mẹ lần nữa!!.. - Anh Dũng ơi!!.. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe, em đã không thể nào ở bên cạnh anh được nữa rồi!!.. Tha thứ cho em!!.. Vĩnh biệt...!!!..

- Lộp cộp!!!.. – Chiếc ghế ngã lăn quay trên sàn.

Ngoài trời, một cơn gió thổi lồng lộng qua vườn hoa Sứ, khiến những cánh hoa rung lên xì xào một lúc rồi trở nên im lặng như báo hiệu cho một số phận đã kết thúc. Liệu một ngày nào đó khi Dũng trở về, anh có còn nhớ ở đây đã từng có một cô gái đến khi chết vẫn còn nhớ đến anh hay không?.

***

Sau khi rời khỏi phòng, bà Bích đi đến căn phòng nhỏ sau vườn.

- Nãy giờ có động tĩnh gì không?!!.. – Bà Bích hỏi thằng Tý.

- Dạ nãy giờ con không nghe động tĩnh gì ạh!!.. – Thằng Tý trả lời ngáy ngủ.

- Hừ!!!.. Giờ này mà còn buồn ngủ àh!!.. – Bà Bích cau mày. – Mở cửa ra cho tao!!..

Thằng Tý lật đặt mở cửa cho bà Bích bước vào trong phòng thì bỗng nhiên trong phút chốc....

- Áaaaaa.....!!!!.. Trời ơi!!!!.. – Tiếng bà Bích la lên thất thanh. – Con Nhạn nó tự sát chết rồi!!!!..

Thằng Tý vội vã chạy vào trong, trước mặt hắn một cảnh tượng hãi hùng xuất hiện, Nhạn vẫn ở đó nhưng cô đã chết từ bao giờ, bây giờ cô chỉ là một cái xác không hồn đang treo lủng lẳng trên trần nhà, cô vận một bộ áo dài màu trắng tím, khuôn mặt xanh ngắt, đôi mắt trợn trắng lộ hẳn con ngươi ra ngoài, gió thổi ào ạt vào cửa sổ khiến xác cô đu đưa qua lại trước mặt bà Bích.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: GIEO GIÓ

Sau khi nhìn thấy khung cảnh trước mắt, bà Bích khô cứng cuống họng không nói nên lời. Ngay cả thằng Tý cũng đứng chết trân không biết làm thế nào. Bỗng con Đẹt từ bên ngoài chạy vào.

- Áaaaaa.....!!!. – Con Đẹt hét lên kinh hãi rồi ngất lịm đi dưới sàn.

Tiếng hét của con Đẹt làm bà Bích tỉnh hẳn, mục nhìn đăm đăm vào thi thể Nhạn rồi nheo mắt.

- Hừ!!. Không ngờ mày dám tự sát!!. Đã vậy tao không còn cách nào khác là để mày không có đất chôn thân!!.

- Thằng Dần đâu đến đây tao biểu!!.. – Bà Bích gọi lớn.

Vài giây sau thằng Dần từ bên ngoài chạy vào. Nhìn thấy xác Nhạn treo lủng lẳng trên trần nhà, hấn chột há hốc mồm.

- Mày với thằng Tý kéo xác nó xuống, đem đi quán chiếu rồi thả nó xuống hồ cho tao!!.. Nhớ quán cho thật chặt và nặng, nhét cả đất đá vào cũng được, tao không muốn ai thấy xác nó nổi lên trên mặt nước nghe chưa?!!.. – Bà Bích căn dặn kỹ lưỡng.

- Dạ.....!!!. Thưa bà chủ!!!. – Tý và Dần cùng đồng thanh.

- Còn nữa!!!. – Bà Bích nhìn cả hai thằng dò xét. – Tao không muốn bất cứ ai biết chuyện này rõ chưa!!!.

- Dạ!!!. Tụi con rõ rồi ạh!!!.

Trong khi cả hai thằng đang loay hoay gỡ thi thể Nhạn xuống, Bà Bích tiến lại gần con Đẹt lay nó dậy. Lay mãi một hồi con Đẹt mới tỉnh nhưng vì quá sốc trước cái chết của Nhạn nên nó vẫn còn run.

- Mày viết thư cho bà Tư Vịt, nói là con Nhạn nó trốn đi rồi nghe chưa?!!.. – Bà Bích căn dặn.

- Nhưng thưa bà!!.. – Con Đẹt run run. – Sự thật là em Nhạn đã chết rồi mà?!!.. Sao bà lại....?!!.

- Im đi!!!. – Bà Bích nạt lớn. – Mày muốn bôi tro trét trấu vào mặt tao àh!!.. Không lẽ nói ra là tại ông chủ mày hại nó nên nó mới tự sát!!.. Rồi để cho người ta kiện lên quan àh?!. Không lẽ mày muốn tao với ông chủ mày vào tù?!

- Dạ không thưa bà!!.. Nhưng liệu làm như vậy có ác nhân quá không?!. – Con Đẹt ti ti.

- Không có gì gọi là ác nhân hết!!.. Tao chỉ vì bảo vệ gia đình này thôi!!.. – Bà Bích nhấn mạnh. – Mày cứ làm theo lời của tao, tao sẽ không bạc đãi mày đâu!!..

- Dạ con biết phải làm gì rồi thưa bà chủ!. – Con Đẹt khẽ gật đầu.

***

Một bóng đen đứng nép ngay cạnh cửa sổ bên ngoài phòng. Tất cả sự việc vừa diễn ra hần đều chứng kiến hết. Hần lặng lẽ bỏ đi men theo cửa sau nhà ông Thái rồi mất hút. Hần hăm hực trở về phòng của mình, người đó không ai xa lạ chính là Trí.

- Bình!!!. – Lốp!!!. Cốp!!!. – Hấn đá mạnh làm cái ghế đầu bay thẳng vào tường. Kế đó, dường như chưa nguôi cơn giận, hấn dậm thẳng vào tường - ình.....!!!. – Mẹ kiếp!!!. Tại sao?!!.. Tại sao lại như thế?!!.. Tại sao không giết lão già đó cho rồi!!!. Tại sao...?!!!!. – Hấn hét lớn.

- Chẳng lẽ mình đã tính sai nước cờ?!!.. – Hấn khẽ lẩm bầm. – Không thể nào?!!.. Mình đã tính toán cẩn thận lắm mà?!!.. Vậy thì lý do là ở đâu chứ?!!.

Hần ngồi xuống, bình tĩnh, trầm ngâm suy nghĩ. Sau vài giây, mắt hấn lóe lên tia giận dữ.

- Thật là khốn nạn!!.. – Hấn khẽ cầu nhàu. – Tại sao mình lại quên mất điều này chứ?!!.. Sai lầm của mình chính là tạo cơ hội cho thằng Dũng và con Nhạn yêu nhau, nên con Nhạn mới không nỡ giết lão. Thật ra lúc đầu cơ hội đó chính là mấu chốt có lợi cho mình cơ mà!!.. Không ngờ khi thay thế con Nhạn làm công cụ giết lão thì lại phản tác dụng.

Sau khi biết rõ nguyên nhân, hấn lại trở nên tức giận cùng cực.

- Xềng.....!!!. – Tệ tay hấn ném thẳng cái ghế đầu ra ngoài cửa sổ làm cho những mảnh vỡ văng tung tóe khắp nơi. – Hừ!!.. Chỉ tính sai một ly mà hỏng cả nước cờ thật là chó đẻ mà!!..

Hần đứng thẳng người tiến về phía cửa sổ, gơ hai bàn tay lên trước gió, hấn ngửa mặt nhắm mắt hứng từng làn gió thổi vào và khẽ thì thầm.

- Tuy mất đi cơ hội lần này, nhưng sẽ giúp mình rút kinh nghiệm cho lần sau!!.. Hề ngày nào mình còn thời gian thì nhất định sẽ có cơ hội tốt!!..

Gió thổi cuộn cuộn như nhấn mạnh lời thì thầm của hấn. Trong vườn hoa Sứ bỗng nhiên phát ra tiếng xì xào lạ, như tức giận, như cuống nộ, ngay đến thực vật vô tri vô giác mà còn có tính người vậy tại sao con người lại mất đi nhân tính như vậy?.

***

Hai giờ sau. Tại bờ hồ gần nhà ông Thái. Tý và Dần đang vác xác của Nhạn (đã được bó chiếu) đến gần đó. Sau khi đến nơi cần đến, thằng Tý lên tiếng.

- Hừ!!.. Làm có bấy nhiêu thôi mà tao thấy mệt bỏ mẹ!!.

- Mà thì tối ngày ăn với ngủ, làm việc thì ít, bây giờ mới làm có chút chuyện mà đã than!!.. – Thằng Dần cần nhẫn.

- Mà thì biết gì mà nói!!.. – Thằng Tý phản ứng. – Tao thì hầu hạ ông chủ, lâu lâu còn bị đẩy qua hầu hạ cậu cả Toàn!!.. Đầu có sưng như mỳ, được cậu hai Trí che chở!!.

- Thôi đừng có cả nạnh!!.. – Thằng Dần xua tay. – Hầu hạ cho thằng cha Trí cũng chẳng sung sướng như mỳ nghĩ đâu!!.

Nghe thằng Dần nói vậy nên thằng Tý cũng thờ dãi chẳng muốn nói thêm. Bọn chúng cột dây nơi thân chiếu vào một tảng đá vôi khá to mà chúng vừa kiếm được. Sau khi mọi việc đều đầu vào đấy, bỗng nhiên thằng Dần cúi xuống bụng dây chiếu nơi mặt của Nhạn ra khiến thằng Tý thối mác.

- Mà làm gì vậy Dần?!!.

Thằng Dần không nói gì, hẩn nhìn khuôn mặt xanh ngắt, mắt trợn trắng của Nhạn, hẩn khẽ đưa tay vuốt đôi mắt cô nhắm lại. Vì lòng thương cảm chăng?. Không hề.

- Không ngờ!!.. Người đẹp như vậy mà lại chết trẻ như thế!!.. – Thằng Dần cười dâm dâm.

- Này!!.. – Thằng Tý cắt ngang. – Xong rồi thì sao không thả xác nó xuống đi mà còn đứng đó khen với chê?!!.

- Từ từ!!.. Để tao vui vẻ với cái xác này chút đã!!.. Lúc nó còn sống tao đã thém nó lâu rồi mà không có dịp!!.. Bây giờ thì phải làm cho đáng chứ!!.

- Hà!!.. – Thằng Tý giật nảy mình vì câu nói quái đản của thằng Dần. – Mà?!!.. Mà bệnh hoạn quá Dần ơi!!.

- Hừ!!!.. – Thằng Dần xua tay. – Mà không thích thì lại đằng kia chờ tao mười phút đi!!.. Xong rồi thì tao kêu!!.

Biết sẽ không khuyên được một tên biến thái bệnh hoạn như thằng Dần nên thằng Tý lủi thủi rời khỏi nơi đó. Vừa đi hẩn vừa ngẫm nghĩ.

- Hừ!!!.. – Đúng là chủ nào tớ này!, người thì nhẩn tâm kẻ thì bệnh hoạn, toàn là lũ ác độc!!.. Mình còn ở đây làm gì nữa!., đi về cho xong!!.

Sau khi thằng Tý đi khỏi, thằng Dần bắt đầu thực hiện kế hoạch đầy thú tính của mình. Hẩn đưa lưỡi liếm dài trên khuôn mặt trắng dã của Nhạn và luồng tay vào áo của cô mò mẫm, hẩn bắt đầu say sưa tháo từng cúc áo của cô. Bỗng nhiên...

- Ầm ầm...!!!!.. – Một tia sét chẻ ngang bầu trời u tối, đánh thẳng vào thân cây gần đó làm cho cành cây mất đi một nửa và cháy sém một mảng lớn.

- Chuyện gì vậy?!!.. – Thằng Dần hốt hoảng nhìn lên trời. – Tại sao hôm nay lại có sấm sét vậy nhĩ?!!.

Sau vài giây, thấy không có chuyện gì xảy ra, hẩn quay lại tiếp tục công việc. Thì bỗng nhiên hẩn giật mình thét lên...

- Trời ơi!!!.. Nó...nó.....!!!!.

Hẩn nhớ rất rõ ràng là mình đã vuốt mắt Nhạn nhắm lại rồi, vậy mà bây giờ đôi mắt đó lại trợn trắng nhìn thẳng vào hẩn. Mặt cát không còn một giọt máu, hẩn bật dậy, lùi ra xa khỏi cái xác.

- Có chuyện gì vậy Dần?!!!!.. – Thằng Tý từ xa chạy lại hỏi. – Tao đi từ xa thấy có sét đánh nên quay lại xem!.

Sau khi nhìn kỹ lại, thấy Nhạn vẫn nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền. Hẩn mới bình tĩnh thở hỏn hển.

- Không!!.. Không!!.. Không có gì hết!!.

Nhìn sắc mặt của thằng Dần, thằng Tý nửa tin nửa ngờ. Nghĩ thằng Dần đã thấy cái gì đó, nhưng nó đã giấu thì thôi thằng Tý cũng chẳng muốn hỏi thêm.

- Thôi làm nhanh nhanh đi rồi còn về!, tao buồn ngủ lắm rồi!!.. – Thằng Tý hối thúc.

Sau chuyện vừa rồi thằng Dần cũng chẳng còn hứng thú gì nên đồng ý với thằng Tý. Bọn chúng buộc lại dây chiếu, cả hai cùng đẩy tảng đá xuống hồ. Thi thể Nhạn từ từ chìm xuống đáy hồ cho đến khi mặt nước phẳng lặng. Cảm thấy mọi chuyện đã xong nên hai người vội vã quay về cho đến khi khuất bóng.

Sau khi hai người rời khỏi chùng vài phút. Mặt nước ngay chỗ thi thể Nhạn vừa chìm xuống bỗng sôi lên ừng ực lạ thường.

***

Cùng thời điểm này, tại một nơi xa khác.

- Dững ơi.....!!!. Cứu em với!!!. – Tiếng nói như oán than văng vẳng từ nơi xa xăm vọng về khiến Dững bưng tỉnh. Anh thờ hồn hèn.
  - Chuyện gì vậy nhì?!!. Sao mình cảm thấy trong lòng nôn nao quá!!. Không biết ở nhà có chuyện gì không?!!. Nhận không biết bây giờ ra sao?!!.
- Đang mải mê suy nghĩ, bỗng Dững nghe tiếng gõ cửa.
- Cộc!!.. Cộc!!.. – Anh Dững ơi!!.. Em vào được không?!!.
  - Lan hả?!!.. Cửa không khóa, vào đi em!!..
- Một cô gái cao ráo, xinh đẹp bước vào. Đó là Lan, cô bạn cùng lứa với Dững ở tỉnh thành, cô có mái tóc dài uốn xoắn bồng bềnh ngang lưng và có cái đẹp của người con gái thành thị quý phái, sang trọng.
- Cha em bảo em lên mời anh xuống ăn cơm!!.. – Lan cười dịu dàng.
  - Ồ!!.. Mới đây mà đã tới giờ cơm rồi sao?!!.. – Dững bối ngỡ. – Anh lo học bài nên quên mất!!.
  - Hi hi!!.. Em thấy anh lúc nào cũng ham học cả!!.
  - Hi hi!!.. Đâu có!! – Dững cười trừ. – Anh chỉ không muốn cha mẹ thất vọng về anh thôi!!.. Thật ra thì cũng cảm ơn cha em vì đã cho anh ở đây trọ học!. Nếu không thì anh phải vào khu ký túc xá mà trọ rồi!. Ở đây ồn ào quá, khó mà học cho nổi!!.
  - Có gì đâu!!.. Cha anh ngày xưa là bạn của cha em mà!!.. Bạn bè giúp đỡ lẫn nhau thì đâu có sao!!.. Thôi anh rửa mặt rửa tay đi, rồi xuống ăn cơm, em xuống trước đây!!.. – Nói xong Lan nhướn miệng cười rồi quay lưng bước ra ngoài.
  - Uhm!!.. Cảm ơn em!, anh sẽ xuống liền!!.
- Sau khi Lan đi khỏi, Dững khẽ thờ dài, anh tiến lại gần cửa sổ, nhìn ra bầu trời đêm.
- Nhận ơi!!.. Anh nhớ em đến chết mất.....!!!. – Dững thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: ĐIỀM BÁO

Hai ngày sau đó, tại nhà bà Diệu - Mẹ của Nhận.

- Bộp!!.. Bộp!!.. – Tiếng đập vào giàn cửa ép bằng lá dừa khô. – Diệu ơi!!.. Có nhà không em?!!!!. – Tiếng bà Tư Vịt ong óng.
  - Dạ!!.. Dạ!!.. Em ra liền chị ơi!!.. Có chuyện gì không chị?!!.
- Sau khi bà Tư vào nhà, bà Diệu bưng khay trà ra mời khách, nhấm nháp ngụm trà bà Tư khẽ lên tiếng.
- Chị đến đây gặp em là muốn nói về chuyện con Nhận!!.
  - Con Nhận có khỏe không chị?!!.. – Bà Diệu vồn vã. – Nó có nghe lời ông bà chủ không chị?!!.. Lâu rồi không thấy nó, em nhớ nó quá!!.. Chắc giờ nó lớn lắm hả chị?!!.
- Bà Tư không nói gì chỉ khẽ thờ dài, điều đó làm cho bà Diệu trở nên lo lắng.
- Có chuyện gì vậy chị?!!.. Chị cứ nói đi, em nghe!!.
  - Hôm qua!!.. Con Đẹt người ở nhà ông Thái có viết thư cho chị, nói rằng con Nhận đã bỏ trốn đi mất rồi!.
  - Chị nói sao!!!!. – Bà Diệu chết sững. – Tại... tại sao...?!. Tại sao nó lại trốn đi?!!.. Mà nó trốn đi đâu chứ?!
  - Ngay cả em còn không biết thì làm sao chị biết được?!!.. Nếu nó có về đây thì em nhớ báo cho chị biết!!.. Để chị lựa lời mà nói với người ta!!.. Con nhỏ đúng là không biết điều gì cả, có gì thì cũng báo cho người ta biết một tiếng chứ!!.. tụt dung cái bỏ đi!!.. Bên đó người ta cũng hiền nên không làm gì khó, chỉ cần em kiếm con Nhận về là được!!.

Nhìn bà Diệu lặng yên không nói gì, bà Tư thở dài bước ra cửa.

- Thôi chị về đây, có gì em tự lo liệu đi nhé!!.

Sau khi bà Tư Vịt rời khỏi chùng vài phút, tiếng thút thít bỗng vang lên từ trong nhà. Bà Diệu vén tay áo lau dòng nước mắt đỏ hoe, bà bước tới gần bàn thờ, thấp vài nén nhang cho chồng, nhìn bức di ảnh của chồng, bà khẽ đưa tay lau đi lớp bụi mờ.

- Ông ơi!! Có linh thiêng thì phù hộ cho con nó nha ông!! – Hai dòng lệ lặng lẽ chảy dài trên đôi gò má nóng hổi. Bà Diệu đã không còn kiềm nén được sự bi thương, ngã quỵ ôm lấy bàn thờ của chồng. – Tôi đã vô tình hại con rồi mình ơi!!!. Hu hu hu....!!!.

***

Vài hôm sau, nghe nói bà Diệu vì quá thương nhớ con nên đã bỏ nhà đi tìm, bà tìm khắp nơi, tìm mãi nhưng vẫn không thấy con mình, sau đó người ta không còn thấy bà ấy đâu nữa. Mãi đến vài tháng sau, người ta thấy có một người đàn bà điên ăn mặc xốc xếch, tóc tai rũ rượi đi lòng vòng quanh xóm Hạ Phán, hễ đi đến đâu hay bắt cứ gặp ai bà ta đều hỏi: "Có ai thấy con gái tôi không?!. Có ai biết thì chỉ giùm tôi.....!!!".

Hai năm sau đó, Dũng từ tỉnh thành trở về. Sau khi biết tin Nhạn đã bỏ đi, anh trở bệnh nặng, bao nhiêu thầy thuốc chữa trị đều bó tay, bệnh tương tư thì ai mà chữa cho được, thời gian đó chỉ có Lan (bạn của Dũng ở tỉnh thành) hay tin Dũng bệnh nặng nên đã đến thăm và luôn ở bên cạnh săn sóc cho anh, cô luôn khuyên nhủ anh đủ điều nên bệnh có thuyên giảm đi vài phần. Chính vì lẽ đó nên ông bà Thái đã quyết định hỏi cưới Lan cho Dũng, lúc đầu Dũng có vài phần không đồng ý, nhưng về sau này vì thương tình Lan đã ở bên cạnh chăm sóc cho anh trong thời gian anh đau khổ nhất, nên đã đồng ý chấp nhận lấy cô làm vợ.

Liệu câu chuyện đến đây là kết thúc chăng?. Không. Không phải. Người đời thường nói làm điều ác nhân thì sẽ gặp chuyện ác đức, gieo gió ắt sẽ gặp bão, luật nhân quả báo ứng luôn luôn lúc nào cũng là đạo lý của tự nhiên. Nhưng đó lại chuyện của 13 năm sau.

***

Mười ba năm sau đó. Tại huyện Long Mỹ (sau khi huyện Long Mỹ được trả trở về tỉnh Cần Thơ (1957)). Sau khi đế quốc Mỹ nhảy vào thay chân Pháp, phá hoại hiệp định Genève, dựng lên chính quyền Ngô Đình Diệm, địa giới hành chính cũ ở miền Nam nói chung và tỉnh Cần Thơ nói riêng có nhiều thay đổi. Chính quyền Ngô Đình Diệm quyết định đổi tên tỉnh Cần Thơ thành tỉnh Phong Dinh (1956).

Thời thế thay đổi dẫn đến hoàn cảnh cũng thay đổi. Một số phú hộ thời đó do ảnh hưởng bởi chính trị nên cũng không còn giàu sang như ngày xưa nữa, gia đình ông phú hộ Thái cũng không thoát khỏi hoàn cảnh trên.

Thời gian sau này gia đình ông Thái cũng có nhiều thay đổi, Toàn và Trí cả hai người đều đã lập gia đình. Vợ chồng Dũng thì sau đám cưới đã không còn ở nhà nữa mà dọn lên tỉnh thành sinh sống. Riêng bọn người ở thì chỉ còn con Đẹt và thằng Dân, nghe nói thời gian trước đó do thằng Tý bị phát hiện chuyện ăn cắp tài sản trong gia đình ông Thái đem ra ngoài bán nên đã bị đánh cho một trận rồi đuổi đi khỏi nhà.

***

Vào một đêm khuya tháng ba, tại nhà ông Thái. Hôm nay không hiểu tại sao bà Bích lại cảm thấy vô cùng khó ngủ, mụ cứ xoay qua rồi xoay lại, nhưng vẫn không tài nào ngủ được.

- Lạ thiệt!!.. Tại sao hôm nay không ngủ được kia?!. – Bà Bích càu nhàu.

Mụ khẽ trở mình, gác tay lên trán suy nghĩ.

- Đã mười mấy năm trôi qua rồi mà không hiểu tại sao mình lại không thể nào quên được chuyện con Nhạn?!. Còn bảy ngày nữa là đúng mười lăm năm ngày nó tự sát chết!.. Cứ mỗi năm mình đều cúng vái cho nó một lần, không biết dưới đó nó có oán hận mình không?!. Mà chắc bây giờ nó cũng đi đầu thai mất rồi!!.. Nếu nó có báo thù thì đã xảy ra mười mấy năm trước rồi, chắc không cần chờ tới ngày hôm nay mới xảy ra đâu?!.
- Làm cái gì mà bà không ngủ vậy?!!.. – Ông Thái lên tiếng.

Câu hỏi của ông Thái cắt ngang dòng suy nghĩ của bà Bích, khiến mụ khẽ giật mình.

- Đâu có!!.. Không biết hôm nay tại sao tôi không ngủ được?!.
- Thường ngày tôi thấy bà ngủ say lắm mà?!. – Ông Thái thắc mắc.

- Không hiểu tại sao hôm nay tôi lại nhớ đến chuyện con Nhạn ông àh?!!.

- Hừ!!.. Chuyện đã qua lâu rồi, bà nhớ lại làm chi cho mệt!!.. Chẳng phải bà đã đuổi nó về nhà rồi sao?!!.. Cũng tại nó mà chân tôi mới mang thẹo đây này!!.. – Ông Thái hằn học.

- Thật ra tôi đã giấu ông chuyện đó!!.. Tôi thật sự không có cơ hội đuổi nó về!!.. – Bà Bích thở dài.

- Cái gì?!!.. – Ông Thái ngỡ ngàng. – Bà không đuổi nó về!!.. Vậy rốt cuộc là sao?!!.. Tôi không hiểu?!.
- Thật ra tôi đã giấu ông chuyện đó!!.. Tôi thật sự không có cơ hội đuổi nó về!!.. – Bà Bích thở dài.

Bà Bích tường thuật lại mọi chuyện ngày hôm đó cho ông Thái nghe khiến ông Thái kinh hãi.

- Trời ơi!!.. Vậy tại sao ngày hôm đó bà không nói cho tôi biết?!!.

- Tôi nghĩ ông có biết hay không thì cũng vậy thôi!!.. Không phải lúc đó ông cũng muốn giết chết nó sao?!!.. Rốt cuộc thì nó cũng tự sát!!.., vậy thì tôi nói cho ông biết làm cái gì?!!.

Sau vài giây ngẫm nghĩ, Ông Thái mới lên tiếng.

- Bà nói cũng đúng!!.. Nếu lúc đó tôi biết thì mọi chuyện cũng đã rồi!!.. Chẳng thay đổi được gì!!.. Nhưng chuyện đó cũng đã qua lâu rồi mà!!.. Bà đừng tự làm khổ mình nữa!!.. Ngủ đi cho khỏe!!.. Tuổi tác đã lớn rồi không khéo lại hành bệnh thì khổ cho tôi nữa!!..

Sau cuộc nói chuyện, cả hai vợ chồng Ông Thái chẳng ai ngủ được, họ đều trầm tư suy ngẫm, không ai nói với ai một lời nào. Bất chợt ông Thái lên tiếng, nhẹ nhàng phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Không hiểu sao bà làm tôi nhớ đến chuyện thằng Tý cách đây vài ngày?!!.

- Ý ông là sao?!!.. – Bà Bích ngạc nhiên. – Chẳng phải ông đã đuổi nó đi rồi sao?!. Cách đây vài ngày đã xảy ra chuyện gì chứ?!!.

- Nó chết rồi!!.. – Ông Thái nheo mắt nhìn lên trần nhà.

- Ông nói sao?!!.. Sao nó chết?!!.. Mà tại sao ông biết?!!.. – Bà Bích kinh ngạc.

- Nghe nói dạo gần đây nó làm bốc xếp ở kho thóc bên xóm Hạ Phân, cách đây vài hôm tôi có qua đó chơi, người ở đó đồn lên ầm ỹ, nói rằng thằng Tý sau một đêm canh gác kho thóc thì tự nhiên có người phát hiện thấy xác nó chết ngoài cửa kho.

- Không ngờ!!.. Mới đuổi nó đi có mấy tháng mà nó đã chết rồi!!.. – Bà Bích chắc lưỡi.

- Bà biết không?, khi người ta tiến hành khám nghiệm tử thi thì phát hiện ra một vật lạ nằm ngay trong mồm của nó!!.. – Chân mày ông Thái hơi co lại. – Đó là một cánh hoa Sứ màu trắng tím!!.

- Ông nói sao?!!.. – Bà Bích nhòm dậy nhìn ông Thái kinh hãi.

- Bà biết rồi đấy!, ở xóm Hạ Phân ít ai trồng hoa Sứ lắm!, chỉ có xóm mình là có thôi!!.. Nhưng nhiều nhất vẫn là vườn hoa Sứ của thằng Dũng trồng trước sân nhà mình!!.

- Hừ!!.. Tại ông lo nghĩ quá thôi!!.. Chứ vườn hoa Sứ của thằng Dũng là màu trắng mà!!.

- Bà quên rằng loài hoa Sứ màu trắng tím ở huyện mình hiếm ai biết lắm àh!!.. Vì thế nếu có ai trồng loài hoa đấy thì lại là một chuyện lạ khác nữa!!.. Chỉ có thằng Dũng là nó thích hoa Sứ nên nó có thể trồng bất cứ loại hoa Sứ nào mà người ta không biết tới. Cách đây lâu lắm rồi, tôi nhớ có từng thấy nó cầm một chậu hoa Sứ màu trắng tím như vậy!!.. Nhưng thời gian sau đó thì tôi không thấy nữa!!..

Vài phút sau đó không ai nói với ai một lời nào, bà Bích sững người nhìn ông Thái, Ông Thái thì miên man nhìn lên trần nhà suy nghĩ. Im lặng không có nghĩa là sẽ không có gì. Thực tế thì có gì đó rất lạ và mơ hồ ở đây nhưng giữa họ thì không ai có thể giải thích được là chuyện gì.

Ngoài trời, gió vẫn thổi lồng lộng qua những cánh đồng xa thẳm, khí hậu vào những ngày tháng này vẫn còn nóng ẩm nhưng không biết tại vì sao hôm nay gió thổi lạnh hơn mọi ngày. Tại vườn hoa Sứ, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, chẳng có ai quan tâm chăm sóc những chậu hoa Sứ, vậy mà chúng vẫn còn rất tươi tắn không khác gì ngày xưa, phải chăng tại vì hoa Sứ có thể chịu được thời gian?. Hay là còn một điều gì khác nữa?. Chẳng ai giải thích được. Chỉ biết là thời gian gần đây chúng thường hay khê rung lên xì xào, như chào mừng một ai đó đã lâu lắm rồi mới trở về với chúng.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: HỒN NƯỚC

Tại căn phòng nhỏ sau vườn, đã nhiều năm rồi mà vẫn không thay đổi bao nhiêu, cũng lắm chỉ xuất hiện vài lớp bụi bám mờ nơi trần nhà mà thôi. Cũng chính nơi này nhiều năm về trước, có người con gái đã bị mất đi sinh mạng và sự trong trắng của mình, nhưng liệu có ai còn nhớ. Hiện tại, ngay giờ phút này, có một đôi trai gái lứa lỡ đang làm cái chuyện dâm dục ở đây. Chẳng ai xa lạ chính là thằng Dân và con Đẹt.

- Này!!.. Anh làm khe khẽ thôi!!.. – Con Đẹt thủ thủ. – Không khéo ông bà chủ mà nghe thấy là có chuyện lớn đấy!!..

- Em yên tâm!!.. Giờ này không có ai thức đâu mà nghe!!.. – Thăng Dần cười dâm dãn.

Và cứ như thế họ lại tiếp tục mà không biết rằng từ khá xa, xuyên qua khung cửa sổ, nơi vườn hoa Sứ có một cái gì đó, rất mờ ảo đang chăm chú nhìn họ.

- Xi xào!, xi xào!. – Xoẹt...!!!!. – Một âm thanh nhẹ phát ra từ vườn hoa Sứ.

- Ai đó!!!!. – Thăng Dần ngóc đầu dậy, lớn tiếng quát. – Ai đang ở đó!!!!.

- Chuyện gì vậy anh?!. – Con Đẹt ngạc nhiên.

- Hình như có ai đó đang ở ngoài vườn!. – Thăng Dần thì thầm.

- Sao?!. Giờ này làm gì có ai ở ngoài vườn chứ!!.. – Con Đẹt ngồi dậy dùng chăn che ngực, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài vườn hoa Sứ yên lặng và tĩnh mịch như thường ngày, ngoài ra không có gì khác.

- Chắc là có trộm!!.. Để anh ra ngoài xem thử!!.. – Thăng Dần ngồi dậy mặc lại quần áo rồi bước ra cửa. – Em ở lại đây!!.. Nhớ canh chừng cửa nẻo đằng hoàng!.

- Anh đi cẩn thận nhé!!.. – Con Đẹt lo lắng.

- Yên tâm đi!!.. Anh đi chút rồi về ấy mà!!..

Hắn lẳng lặng đi về phía vườn hoa Sứ, nơi vừa phát ra tiếng động, hoàn toàn im ắng, bất giác hắn nghĩ hắn đã lầm, chẳng có ai ở đây cả.

- Xoạt.....!!!!. – Lại một âm thanh lạ phát ra khiến hắn giật nảy mình. Hắn quay người lại. – Ai đó?!!!!. Ai đang ở đây?!!!!.

Chẳng có ai lên tiếng, trả lời hắn chỉ có tiếng xi xào của hoa Sứ. Hắn khẽ thở dài và quay người tìm kiếm một vật gì đó, giây lát sau hắn cầm một thanh gỗ khá to.

- Tao đếm từ một đến ba nếu không bước ra thì coi chừng tao đấy!!!!.

Hắn nhìn về phía vừa phát ra tiếng động và đếm.

- Một!!!!. Hai!!!!.

Hoàn toàn yên lặng, dường như mọi chuyện cứ như đang đùa giỡn với hắn.

- Ba!!!!. – Hắn bực dọc quát. – Bộp!!!!. Xoảng.....!!!!. – Hắn ném thẳng thanh gỗ vào chậu hoa Sứ gần đó khiến chậu hoa vỡ tan.

- Xoẹt.....!!!!. – Một bóng đen thoăn thoắt vụt ra bên ngoài cổng rồi biến mất.

- Đứng lại!!!!. – Thăng Dần đuổi theo thét lớn.

***

Tại bờ hồ gần nhà ông Thái. Thăng Dần hí hục đuổi theo cái bóng trắng mà hắn cho là tên trộm, cho đến khi tới ngay gần bờ hồ. Hắn đứng lại nhìn xung quanh, chỉ có tiếng dế kêu rả rít.

- Mẹ kiếp!!.. Mới thấy đây mà chạy mất tiêu rồi sao?!!.. – Thăng Dần tức tối lắm bầm.

Do mới vừa quan hệ xong và chạy quá sức nên hắn cảm thấy rất mệt mỏi, hắn ngồi nghỉ ngay mõm đá vôi gần đó. Bất giác, hắn nhìn ra xa xa, nơi giữa hồ. Cũng tại nơi này, cách đây mười lăm năm, hắn và thằng Tý đã đẩy xác Nhạn ra và dìm cô dưới đáy hồ.

- Hừ!!.. Đã mười mấy năm!!.. Vậy mà mỗi lần nhớ đến đều thấy ớn lạnh!!.. Chắc bây giờ xác nó đã rã trong lòng nước mất rồi!!..

Gió bắt đầu từ từ thổi mạnh, bất giác hắn cảm thấy rùng mình.

- Quái lạ!!.. Mấy hôm trước trời nóng lắm cơ mà, sao hôm nay lại lạnh như vậy nhỉ?!!..

Hắn vội đứng dậy xoa hai bàn tay lạnh cóng, chợt có tiếng động "ục..ục.." lạ lùng khiến hắn phải quay đầu nhìn ra phía bờ hồ, nước nơi giữa hồ bỗng sôi lên ục ục.

- Cái gì ở đó thế nhỉ?!!..

Không hiểu tại vì sao hắn cứ bước lên phía trước, hắn muốn nhìn cho kỹ hay là ngay cả bản thân hắn cũng không biết tại sao hắn lại làm như thế. Hắn trân mắt nhìn, những bọt nước bắt đầu nổi lên trên mặt hồ càng lúc càng nhiều cho đến khi trời hắn lên thình không. Hắn bắt đầu mơ hồ nhận ra rằng chuyện này không hề an toàn đối với hắn chút nào, hắn muốn quay đầu đi thật nhanh rồi khỏi nơi này nhưng không hiểu sao chân hắn không thể nào cử

động được. Những bọt nước bắt đầu xoáy mạnh thành một trụ nước nhọn hoắc, những bong bóng nước bay lừng chừng xung quanh cũng bắt đầu hội tụ lại ngay đỉnh dòng xoáy, chúng đang cố tạo ra một hình ảnh mờ ảo.

Vài giây sau, một hình ảnh bằng nước xuất hiện ngay trước mắt thằng Dần khiến hắn phải thốt lên kinh ngạc.

- Trời ơi!!!. Nó...nó..là nó...!!!.

Hắn dường như cố gắng lắm mới thốt nên lời, môi hắn bắt đầu đông cứng, mồ hôi lạnh chảy khắp người, hắn gồng hết khả năng vốn có của mình để tháo chạy nhưng đôi chân của hắn vẫn không chịu làm theo ý hắn muốn. Cuối cùng hắn cũng quay lưng lại được, hắn cố gắng bò lên phía trước, hắn đã làm được và hắn đang bò rất nhanh. Bỗng như có một bàn tay vô hình nắm lấy bàn chân hắn, kéo hắn lại nơi hắn vừa đứng ban nãy.

- Không!!!. Không!!!. Không liên quan tới tôi!!!. Làm ơn hãy tha thứ cho tôi!!!. – Hắn gào thét nước nở.

Hắn cố gắng bò thử một lần nữa nhưng vô ích, bàn tay vô hình cứ như dính vào lòng bàn chân hắn. Vài khắc sau đó dường như lại có thêm một bàn tay vô hình khác nâng lấy cảm của hắn giũ lên trời và từ từ bề ngang ra đằng sau. Hắn cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay vô hình ấy, mọi cố gắng đều trở nên vô dụng, cổ hắn từ từ được quay ra đằng sau, cảm giác càng lúc càng đau nhói, khó chịu không thể tả. Đến khi cổ của hắn không còn quay ra sau được nữa, bỗng nhiên bàn tay vô hình ấy nói lòng ra khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn bao giờ hết. Nhưng chỉ một khắc sau đó thì..

- Rắắắ...!!!. – Tiếng xương cổ gãy vỡ nát ra. Cổ của hắn quay ngược thẳng ra đằng sau.

Hắn vẫn chưa chết, mắt hắn nổi đầy gân máu lan ra đỏ sẫm, miệng hắn há hốc, trong vài giây ngắn ngủi còn lại, hắn nhìn thấy rất rõ, nơi giữa hồ một hình ảnh xuất hiện trước mặt hắn. Một người con gái đứng giữa lưng chừng hồ, hai chân lơ lửng, tóc xõa phủ đầy cả mặt và vai, vận một bộ áo dài màu trắng tím. Đó là những hình ảnh cuối cùng của đời hắn, còn lại sau đó chỉ là một màu đen tối.

***

Trưa hôm sau, tại nhà ông Thái.

- Thằng Dần đâu rồi?!!!. – Tiếng ông Thái gọi lớn. – Giờ này biến đâu rồi không biết?!!!.

Bỗng con Đẹt từ đằng sau bếp chạy lên.

- Dạ thưa ông!!!. Sáng giờ con không thấy anh Dần đâu cả ạh!!.. Hồi tối hôm qua hình như nhà mình có trộm ạh!!.

- Cái gì?!!!. – Ông Thái chưng hửng. – Nhà này làm gì có trộm?!!!. Mày có nhìn lầm không?!!!.

- Dạ con không biết ạh?!!!. Hồi đêm khuya chỉ nghe vài tiếng động lạ ngoài vườn hoa Sứ nên con mới nghĩ vậy thôi ạh!!.. – Con Đẹt tỏ vẻ không biết gì.

- Hừ!!.. Đã nghĩ rằng nhà có trộm thì tại sao không ra mà xem?!. Bây giờ nói với tao làm gì?!. – Ông Thái hằn học. – Còn cái thằng Dần nữa!!.. Xảy ra chuyện thì nó biến đi đâu mất tiêu!!.

Bỗng bên ngoài có tiếng đập cổng ồm ồm.

- Có ai ở nhà không?!!!.

- Mày ra coi bên ngoài có chuyện gì vậy?!!!. – Ông Thái phẩy tay.

Vài phút sau con Đẹt hốt hoảng chạy vào thưa.

- Thưa ông chủ!!!. Có người thấy xác của anh Dần nổi lên trên mặt hồ gần nhà mình ạh!!!.

- Cái gì?!!!. – Ông Thái đứng bật dậy. – Mày nói thật không?!!!.

- Dạ có người mới tới báo tin ạh!!.. Họ nói là mới vớt được thi thể của anh Dần lên cách đây hai giờ!!.

Mép môi ông Thái giật lên liên hồi, khuôn mặt chảy xệ, mồ hôi lấm tấm.

***

Một giờ sau, tại bờ hồ gần nhà ông Thái. Mọi người bu đông như kiến cỏ, họ đến để chứng kiến cái chết kỳ lạ của thằng Dần. Cả nhà ông Thái đều có mặt ở đó. Thi thể của thằng Dần lúc này đã được vớt lên bờ, họ lấy một tấm vải trắng phủ lên xác hắn. Vài phút sau đó có một nhóm người của Huyện xuống thăm dò.

Một người thanh niên khoảng 30 tuổi khuôn mặt khá trẻ đi đến gần chỗ gia đình ông Thái đang đứng và nói.

- Các người hãy tới nhìn xem có phải là tên người ở nhà các người không?!!!.

Kể đó gia đình ông Thái cùng người thanh niên nọ tới gần thi thể của thằng Dần. Người thanh niên giờ tấm vải lên cho người nhà ông Thái xem, một cảnh

tượng kinh hoàng, xác chết của thằng Dần tuy là nằm sấp nhưng cái đầu lại quay 180 độ ra đằng sau và ngửa thẳng lên trời, quần áo ướt đầm, khuôn mặt xám ngắt, đôi mắt trợn trắng, mồm há hốc trông rất ghê rợn, một mùi hôi thối bốc lên từ xác chết khiến mọi người đều buồn nôn. Sau khi nhìn thấy xác của thằng Dần, con Đẹt do quá sợ hãi nên đã lăn ra bất tỉnh.

- Có đúng là hán không?!!.. – Người thanh niên hỏi ông Thái.

- Đúng...đúng!!.. – Ông Thái lắp bắp. – Đúng là nó!!.

- Lúc hán còn sống, ông có biết hán hay xích mích với ai không?!!.

- Thường ngày nó hay ở trong nhà lắm!!.. Không có ra ngoài nhiều nên chắc là không có xích mích với ai rồi!!.

- Thôi được rồi!!.. Mọi chuyện chúng tôi sẽ điều tra xem sao!!.. – Người thanh niên nghiêm nghị. – Trong lúc chúng tôi khám nghiệm tử thi, thấy nơi chân và càm của nạn nhân có nhiều vết bầm đen rất kỳ lạ?!. Không biết tại sao những chỗ bầm đen đó lại giống như thịt đã ôi thiu mấy tuần rồi?!. Trong khi đó nạn nhân chỉ vừa mới chết hôm qua!!.

Bỗng một người thanh niên khác chạy tới thưa người thanh niên nọ.

- Bầm cậu Tín!!.. Chúng tôi vừa phát hiện một vật lạ ở trong hốc miệng của nạn nhân ăh!!.

- Há?!!.. – Tín tỏ ra ngạc nhiên. – Đưa cho tôi xem nào!!.

Sau một hồi xem xét kỹ lưỡng, Tín bắt đầu lên tiếng.

- Hừ!!.. Lại là nó!!.. – Tín hán học. Anh đưa lên trước mặt ông Thái và hỏi.

- Thế ông có biết đây là cái gì không?!!.

Ông Thái và bà Bích trừng mắt nhìn vật mà Tín đưa lên trước mặt họ, đó là một cánh hoa Sứ màu trắng tím. Khuôn mặt bà Bích tái mét, bà hầu như không còn nói được lời nào. Ông Thái thì há hốc mồm, tay chân lão run lẩy bẩy.

- Cách đây một tuần ở xóm Hạ Phân, người ta phát hiện thấy xác của một người thanh niên, trong mồm của hán cũng có vật này!!.. Chúng tôi được biết trước đây hán cũng từng là người ở nhà ông!!.. Chuyện này ông có gì để giải thích với tôi không?!!.

- Tôi...tôi...tôi cũng không biết tại sao?!. – Ông Thái lắp bắp.

- Thật sao?!!.. – Tín nheo mắt nhìn ông Thái.

Bỗng có một người thanh niên xuất hiện trước mặt Tín. Người đó không ai xa lạ chính là Trí.

- Này anh!!.. Hình như anh đang hỏi cung cha tôi thì phải?!. – Trí khinh khỉnh.

- Hi hi!!.. Anh nói quá lời rồi!!.. Tôi chỉ muốn điều tra tin tức thôi mà!!.. – Tín cười xòa.

- Nếu anh có muốn điều tra hay là gì đó cũng được, thì xin hãy chờ lúc khác!!.. Hiện giờ cha tôi đang rất mệt!!.. Không thể giúp anh điều tra được!!.. Xin anh thông cảm cho chúng tôi về nhà!!.

- Ồh!!.. Được mà!!.. Mọi người cứ tự nhiên!!.. Chúng tôi đã hỏi xong rồi!!.. Nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ đến nhà hỏi thăm!!.. Cảm ơn mọi người đã hợp tác!!.

Nhìn nụ cười giả tạo của Tín, Trí biết rằng đây là một con người không thể nào xem thường được, nếu mà hán biết được bí mật lúc trước của gia đình ông Thái thì sẽ không hay một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: PHỞI BÀY

Sau khi tất cả mọi người trong nhà ông Thái đều đã ra về. Tín quay lại nói với tên thanh niên bên cạnh.

- Anh hãy điều tra kỹ càng về gia đình họ cho tôi!. Nhất định họ đang cố che giấu điều gì đó!.

- Dạ thưa anh!!.. Em hiểu rồi!!.. – Người thanh niên đáp.

Tín nheo mắt nhìn ra xa, nơi mà gia đình ông Thái vừa khuất bóng.

***

Chiều tối, tại nhà ông Thái. Tất cả mọi người đều tập trung tại phòng khách, nét mặt họ có vẻ như rất nghiêm trọng. Bổng Toàn lên tiếng.

- Không hiểu tại sao thằng Dân lại xảy ra chuyện như thế nhỉ?!. Nó có thù oán với ai đâu ta?!.

Câu hỏi của Toàn khiến khuôn mặt ông Thái trở nên nhăn nhó khó chịu, có vẻ như lão đang cố gắng trấn tĩnh bản thân mình. Bất chợt hai mắt lão đắm chiều nhìn về phía trước.

- Là con Nhạn!. Có lẽ nó đã trở về!. – Lão từ tốn nhấn mạnh từng chữ.

- Cha nói cái gì thế?!. – Toàn bở ngỡ. – Nhạn nào mà về đây?!!. Không phải nó đã bỏ về nhà rồi sao?!!.

- Thật ra nó đã chết ...từ mười lăm năm trước rồi...!!.. – Ông Thái nói giọng khỏ sở.

- Cái gì?!!.. Đã chết từ mười lăm năm trước rồi?!!.. – Toàn kinh hãi, hấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhăn nhó của ông Thái. – Ai giết nó?!!.. Chẳng lẽ...?!!..

- Chính nó đã tự sát chứ không có ai giết nó cả!!.. – Bà Bích cắt ngang.

- Ngay cả mẹ cũng biết chuyện này àh?!!.. Thế tại sao lại nói dối con là nó bỏ về nhà rồi?!. Cha mẹ đã giấu mười lăm năm trời rồi tại sao đến bây giờ lại không nói rõ mọi chuyện?!!..

- Thôi đi anh cả àh!. – Trí lên tiếng. – Cha mẹ đã không muốn nói là có ý riêng của họ, anh cần gì phải hỏi kỹ như thế?!!..

- Cái gì?!!.. Mày nói chuyện kiểu đó với ai thế?!!.. – Toàn tức giận.

- O!!.. Thế anh bị chậm hiểu hay sao mà hỏi tôi câu đó?!. – Trí khinh khỉnh.

- Mày...!!.. – Toàn nghẹn họng.

- Thôi đi anh ơi!!.. Nói chuyện với hạng người đó làm gì cho mệt!!.. – Nga (vợ của Toàn) lên tiếng.

- Chồng với cả vợ, toàn lủ vô học!.. – Trí cười nhếch mép.

- Rầm...!!.. – Thôi đi!!!!.. – Bà Bích đập tay xuống bàn. – Tụi bây là anh chị em trong nhà mà sao cứ tranh chấp với nhau thế hả?!!.. Tại sao bây giờ không nghĩ cách gì giúp gia đình xem?!!..

- Mẹ không nói rõ lý do thì sao tụi con nghĩ cách giúp mẹ được bây giờ?!!.. – Toàn bực dọc.

- Thôi được rồi!. – Bà Bích thở dài. – Mẹ sẽ kể cho các con nghe chuyện gì đã xảy ra với con Nhạn vào mười lăm năm trước!..

- Thưa cha!!.. Thưa mẹ!!.. Thưa anh chị cả!!.. – Dung (vợ của Trí) bung mâm com từ dưới bếp đi lên thưa. – Con mời cả nhà dùng com àh!!..

Dung được Trí xin ông bà Thái hỏi cưới cách đây chưa đầy 2 năm. Cô hơi gầy, khuôn mặt trẻ trung hiền hòa, vì Dung từng xuất thân từ gia đình nghèo khó nên ở cô có tính tình rất đôn hậu và dịu dàng, tuy là thân phận cô hai nhưng cô không bao giờ tỏ thái độ chủ tớ trong nhà, cô thường hay giúp con Đẹt làm com cho ông bà Thái dùng. Nhìn vào chắc chắn bạn sẽ thấy rất khó tin khi nói đó là vợ của Trí.

Chờ Dung để mâm com lên bàn xong, bà Bích mới bắt đầu kể. Bà đem tất cả những bí mật về cái chết của Nhạn kể cho mọi người nghe, kể cả chuyện ông Thái đã giờ trò đòi bại với Nhạn và đã định giết cô ra sao. Toàn há hốc cả mồm vì hấn không nghĩ ngay đến cả cha mình cũng muốn làm chuyện đó với con Nhạn, Nga thì nhếch môi cười khinh miệt vì à cho rằng những kẻ nghèo hèn đáng bị như thế, Trí thì nhìn băng quơ vì mọi chuyện hấn là người rõ nhất, riêng chỉ có Dung là cô chăm chú nghe từ đầu đến cuối.

Bà Bích đem cả sự suy diễn của mình về những cách hoa Sứ màu trắng tím cho cả nhà cùng nghe, bà cho rằng có điều gì đó rất kỳ lạ liên quan tới Dững con trai út của bà. Bà còn cho biết có lần ông Thái đã nhìn thấy Dững cầm chậu hoa Sứ như vậy nhưng sau này thì không thấy nữa. Và hiển nhiên điều kỳ lạ đó khiến mọi người phải suy nghĩ.

Bất chợt Trí lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

- Con biết chậu hoa ấy bây giờ ở đâu!..

- Con nói sao?!!.. – Bà Bích ngỡ ngàng. – Con biết chậu hoa ấy bây giờ ở đâu àh?!!..

- Dạ!!.. Mọi người hãy đi theo con!!.. – Nói xong Trí đi ra ngoài phía sau vườn.

Mọi người lật đặt đứng dậy cùng nhau đi theo Trí. Hắn dẫn họ đến căn phòng nhỏ sau vườn. Hắn bước vào trước, mọi người cùng bước theo sau.

Nhìn xung quanh căn phòng vẫn không có chút nào thay đổi, chỉ có trần nhà là đóng nhiều lớp bụi của thời gian mà thôi. Nhìn khắp phòng, bà Bích vẫn nhớ như in cái ngày mà bà phát hiện chồng mình làm cái chuyện sai trái ở đây, tìm bà chợt đập nhanh, điều gì đó đã làm cho bà cảm thấy đáng sợ, cũng chính vì lẽ đó mà bà không bao giờ bước chân vào căn phòng này nữa kể từ ngày mà Nhận chết. Có lẽ cái cảm giác tội lỗi đã bắt đầu nổi lên trong tâm can của mẹ.

Trí yên lặng nhìn chăm chú về phía cửa sổ, mọi người cùng nhìn dõi theo, một điều gì đó khiến cho ông bà Thái và những người còn lại đều nín thở. Một chậu hoa Sứ màu trắng tím nằm hiên ngang ngay cửa sổ mà chẳng bao giờ có ai để ý đến cho tới giờ phút này. Chậu hoa gồm có mười bông hoa và được chia ra làm ba tầng, tầng trên cùng thì chỉ duy nhất có một bông, tầng dưới có bốn bông, tầng dưới cùng thì có năm bông.

Dung chậm chậm bước tới gần cửa sổ, cô vuốt ve những cánh hoa Sứ và nói.

- Mọi người xem này!!.. Dường như có ai đó vẫn chăm sóc chậu hoa này thường xuyên!!.. Trông những cánh hoa vẫn còn uơn ướn!!..

Điều Dung vừa nói khiến mọi người càng trở nên kinh hãi hơn. Nếu nói là con Đẹt đã chăm sóc thì không thể nào vì hiện giờ nó đang nằm nghỉ ở trên phòng khách và nó cũng chẳng bao giờ để ý tới những bông hoa Sứ, còn nếu nói đó là do những giọt sương gây ra thì cũng không đúng vì mùa này đang rất nóng làm gì có sương. Mọi ý kiến đưa ra đều không hợp lý dẫn đến sự bế tắc cho mọi người.

Bất chợt Dung lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

- Ấy da!!!. Mọi người xem này!!!.

Dung quay mặt sau của chậu hoa ra cho mọi người cùng xem. Ở tầng dưới cùng, một bông hoa nằm ngoài bìa đã bị thiếu đi hai cánh, bây giờ chỉ còn lại ba cánh mà thôi. Mọi người không hện mà cùng nhau há hốc mồm. Bất chợt Toàn tỏ vẻ sợ hãi lớn tiếng.

- Không đâu?!!!!. Không thể nào đâu?!!!!. Chẳng lẽ con Nhận về báo thù?!!.. Nếu vậy người tiếp theo sẽ là ai?!!.. Không thể đâu?!!.. Nó tự vẫn chết kia mà?!!.. Vậy thì có liên quan gì đến gia đình mình chứ?!!!!.

- Coi nào anh cả!!.. Mới có bấy nhiêu đó mà anh đã sợ rồi sao?!!.. – Mặt Trí nghiêm nghị lạ. – Đúng là cháy nhà mới lộ mặt chuột!!.. Anh chỉ lo sợ chuyện anh đã làm và sẽ bị trả thù chứ gì?!!..

- Mày nói cái gì?!!!!. – Toàn cảm thấy mình bị xô xiên quá mức nên hắn cố lao vào Trí và định cho Trí một bài học, nhưng chẳng may hắn đã bị Nga giữ chặt lại.

- Anh bình tĩnh chút đi!!!. Chúng ta vẫn chưa biết chắc chắn chuyện gì đã xảy ra mà!!!. Biết đâu không chừng có người cố ý dựng nên tình cảnh này để ám hại người khác thì sao?!!.. – Nga vừa nói vừa liếc Trí.

Trí vẫn cười nhếch mép như không có chuyện gì. Nhưng chính điểm đó của hắn lại vô tình lọt vào ánh mắt của Dung, cô yên lặng nhìn hắn dò xét.

Ông Thái lên tiếng phá vỡ bầu không khí khó chịu.

- Tụi bây đừng gây nhau nữa!!!. Mọi chuyện càng ngày càng khó hiểu rồi đấy!!..

Ông Thái ngồi xuống giường nhăn nhó, lão nhắm mắt suy nghĩ, chừng giây phút sau lão mới lên tiếng.

- Không hiểu tại sao chậu hoa Sứ của thằng Dũng lại được dời đến đây?!!.. Ai đã làm chuyện này?!!..

- Chuyện đã tới lúc này con cũng không muốn giấu nữa!. Thật ra con nghĩ chính thằng Dũng đã tặng chậu hoa Sứ này cho con Nhận!!.. – Trí từ tốn.

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt tò mò về phía Trí.

- Cái gì?!!!!. Sao con lại nghĩ vậy?!!.. – Ông Thái thắc mắc.

- Mười lăm năm trước, trước cái ngày mà Dũng lên tỉnh học!. Nó có nhờ con một chuyện!. – Trí vừa nói vừa nhìn về phía Toàn. – Đó là trông chừng con Nhận tránh xa khỏi bàn tay của anh cả!.

- Cái gì?!!.. – Toàn trừng mắt. – Ý của thằng Dũng là sao chứ?!!.. Tránh xa khỏi bàn tay của tao là sao?!!.. Tụi bây giỏi lắm mà!!.. Cả hai thằng tụi bây muốn chống đối tao chứ gì?!!..

- Mày im đi Toàn!!!!. Để cho thằng Trí nó kể!!.. – Bà Bích lớn tiếng.

- Thật ra lúc đó.... – Trí tiếp tục kể. – Tụi nó đã thương nhau ba năm rồi!!..

Bí mật từ nhiều năm trước cuối cùng cũng đã được phơi bày. Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau. Ánh mắt của ông Thái và bà Bích cũng đồng loạt nhìn nhau, điều này khiến họ cảm thấy khó chịu vô cùng.

- Hèn chỉ lúc trước thằng Dũng muốn con Nhạn hầu hạ nó!!.. Bây giờ thì con đã hiểu tại sao khi nó đi học ở tỉnh về lại bệnh nặng như thế!!.. – Toàn hậm hực.

- Lúc trước mẹ cũng có chút nghi vấn về chuyện này, nhưng không ngờ nó đã xảy ra như thế!.. – Bà Bích từ tốn.

Kể đó bà quay sang hỏi ông Thái.

- Bây giờ tính sao đây ông?!

- Còn tính cái gì nữa?!!.. – Ông Thái cầu nhàu. Lão quay sang nhìn Trí và nói – Ngày mai con đánh thư tín lên tỉnh thành kêu thằng Dũng về đây!!.. Bây giờ chỉ còn cách đó mà thôi!!.. Có nó ở đây chắc sẽ có một cách nào đó để giải quyết vấn đề này!!..

- Dạ!!.. Con biết rồi thưa cha!!.. – Trí gật gù.

Bên ngoài. Có một bóng đen nép ngay sau cửa sổ, những gì xảy ra trong phòng hẳn đều chứng kiến và nghe hết tất cả. Sau đó bóng đen vội vàng len vào vườn hoa Sứ rồi trèo lên tường leo ra ngoài và khuất bóng ngay sau đó.

Bất chợt có một làn gió nhẹ từ bên ngoài thổi vào vườn hoa Sứ, làn gió thổi đến đâu thì những cánh hoa Sứ bỗng reo lên "xì xào" đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: BẢO NÔI

Hai giờ sau đó, tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ. Tín đang lục lọi đồng hồ sơ trong tủ.

- Trước đây chưa bao giờ có một vụ án nào khó hiểu như thế này!.. – Tín cầu nhàu. – Nhân chứng không có, nguyên nhân thì không biết, nghi vấn thì lại quá ít!.. Rốt cuộc chuyện này là sao?!. Tại sao trong miệng của hai nạn nhân lại có cánh hoa Sứ?! Vết tay thì lại không thấy?! Còn động cơ giết người là gì?! Chết tiệt.....!! Vừa mới lên lon đã gặp vụ án hóc búa, đúng là trời trêu ghẹo con người mà!!..

Bỗng có người thanh niên trẻ chạy vào thưa.

- Thưa thiếu tá!!.. Có trung sĩ Zomom cần gặp!!..

- Chà!!.. Mới đây mà đã điều tra xong rồi sao?!. Đúng là người miền núi có khác!!.. – Tín mỉm cười vui vẻ. – Cho cậu ấy vào!.

Lát sau, một người thanh niên da nám đen bước vào, đây chính là người thanh niên lúc trưa đã được Tín ra lệnh điều tra nhà ông Thái.

- Sao?!. – Tín hỏi – Kết quả điều tra ra sao?!. Có phát hiện được điều gì khả nghi không ?!.

Sau đó Zomom thuật lại những gì mà anh biết được khi lên vào nhà ông Thái thăm dò. Nghe xong Tín bắt đầu ngồi trầm tư suy nghĩ.

- Theo như anh nói, có nghĩa là gia đình ông Thái đang phải hứng chịu một sự trả thù nào đó phải không?!

- Vâng!.. Tôi cũng nghĩ như vậy!!.. – Zomom trả lời. – Nhưng cái tôi không hiểu ở đây là nếu có người trả thù thì đó là ai chứ?!. Chẳng lẽ là cô gái mà họ nhắc đến?!

- Ý anh muốn nói là cô gái tên Nhạn mà lúc này anh có kẻ đến phải không?!

- Vâng!!!.. – Zomom trả lời khẳng định.

- Nhưng anh cũng có nói rằng họ đã nhìn thấy cô gái đó tự vẫn chết mà!!.. Không lẽ cô ấy vẫn còn sống?!

- Cái đó thì tôi không chắc chắn thưa thiếu tá!!.. Nhưng giả thuyết đó cũng có thể xảy ra!!..

- Đúng!!.. Tôi cũng có suy nghĩ như anh!.. Nếu vậy việc quan trọng bây giờ là chúng ta phải điều tra về cái chết của cô Nhạn này!!.. Anh cứ tiếp tục theo dõi những người ở nhà ông Thái, biết đâu chừng chúng ta sẽ biết được thêm nhiều điều bí ẩn từ gia đình này nữa. Còn tôi sẽ lo việc điều tra về cái chết của Nhạn!.

- Vâng!!.. Tôi hiểu rồi thưa thiếu tá!!..

- Tốt!!.. Không còn chuyện gì nữa!! Anh có thể đi rồi!.

Sau khi trung sĩ Zomom đi khỏi. Chỉ còn lại Tín ở trong phòng, anh chấp tay sau lưng bước về phía cửa sổ, nhìn ra khoảng tối bên ngoài.

- Mong sao mọi việc sẽ tốt đối với em. – Tín khẽ lẩm bẩm.

***

Nửa khuya, tại nhà ông Thái. Mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến cho bà Bích cảm thấy khó ngủ vô cùng. Bà cố gắng xoay chuyển mọi tư thế sao cho dễ ngủ nhưng vẫn vô ích. Bà ngó sang nhìn chồng, ông Thái vẫn ngủ ngon như không hề có chuyện gì.

- Ông vẫn còn thức đấy chứ!.. – Bà Bích thì thầm.

Không thấy ông Thái trả lời, bà Bích cũng chẳng muốn hỏi thêm, bà khẽ thở dài nhìn lên trần nhà. Chợt bà nghe tiếng ông Thái vang lên.

- Bà ngủ không được hay sao?!

- Làm sao mà ngủ cho được!! Nước đã tràn tới chân rồi!!.. Ủa!! Tôi tưởng ông ngủ rồi chứ?!

- Tôi cũng đâu có ngủ được, chỉ là đang suy nghĩ mà thôi. – Ông Thái thì thầm.

- Này....! Ông có tin là có oan hồn không?!. – Bà Bích hỏi khẽ.

- Hừ!!.. Ngay cả tôi còn không biết thì làm sao mà trả lời cho bà được!!.. Mọi chuyện đã diễn ra ngay trước mắt rồi, bây giờ có muốn không tin cũng không được!. Mong sao mọi chuyện không như mình nghĩ.

- Nhưng...!.. Biết đâu chừng có ai đó bày mưu hại gia đình mình thì sao?!. Mà nếu như ông nghĩ là có oan hồn thì tại sao nó lại báo thù mình kia chứ?!. Nó tự tử chứ có phải mình ép nó chết đâu?!. – Bà Bích lo âu.

- Có ai hại gia đình mình hay không thì chờ thằng Dũng về hãy tính!. Chứ bây giờ bà có suy nghĩ nát óc cũng chẳng có kết quả gì đâu!!.. Thôi ngủ đi!! Tôi cũng thấy buồn ngủ rồi. – Ông Thái khẽ căn nhắc.

- Ông cứ ngủ trước đi, chút tôi sẽ ngủ sau!. – Bà Bích xoay đi.

- Tùy bà, tôi ngủ trước đây!!.. – Nói xong ông Thái quay mặt vào trong, hướng lưng về phía bà Bích.

Gần một giờ sau đó, khi mọi vật đều trở nên tĩnh lặng. Bà Bích bắt đầu lịm dần ngủ.

- Oạch...!.. – Một âm thanh nhẹ từ đâu đó phát ra.

Âm thanh tuy không lớn nhưng cũng đủ khiến bà Bích khẽ mở mắt. Bà liếc nhìn xung quanh, hoàn toàn vắng lặng, nghĩ chắc là mình nghe nhầm nên bà nhắm đôi mắt lại.

- Oạch! Oạch!!.. – Một loạt tiếng động nhẹ phát ra sau đó.

Lần này không thể nào là nghe lầm nữa rồi, tiếng động đó rất rõ ràng, bà Bích khẽ trở dậy nhìn xung quanh, hình như tiếng động này phát ra từ cửa sổ thì phải?. Bà nhìn chăm chú về phía cửa sổ, cánh cửa vẫn đóng im lìm như không hề có chuyện gì, nhưng bà vẫn cố nhìn thật kỹ vì bà cảm nhận được có điều gì đó không ổn cho lắm, nhất là vào những ngày không may mắn này.

- Oạch!!.. – Tiếng động đó lại phát ra và lần này thì quá rõ ràng...

Một bàn tay tím ngắt không biết từ đâu trôi lên đập nhẹ vào mặt kiếng bên ngoài cửa sổ. Điều đó khiến bà Bích chết sững, tim bà như muốn văng ra khỏi lồng ngực, không còn nghi ngờ gì nữa điều bàn cãi vừa rồi giữa bà và ông Thái bây giờ đã trở thành sự thật mà người chứng kiến lại là bà. Một cơn lạnh chạy dọc lên sống lưng, tay chân mềm nhũn, bà chỉ có thể khẽ lay tay áo của chồng mà thôi, không hiểu tại sao cứ lay mãi mà ông Thái vẫn không tỉnh dậy. Giờ phút này dường như chỉ có mình bà là hứng chịu mọi sự sợ hãi mà thôi.

Bà khẽ cố nín lấy tấm chăn che kín đầu, chỉ mong sao mọi việc sẽ trải qua nhanh chóng, bất giác bà cảm nhận được có một làn hơi ẩm thấp thổi nhẹ vào lỗ tai, một mùi hôi thối kinh dị xộc vào mũi giống như mùi thịt ươn lâu ngày thối rữa, nếu nói đó là mùi xác chết lâu ngày thì cũng không có gì là quá đáng. Bà Bích nhắm nghiền mắt, bà cố gắng niệm những hồi kinh Phật mong rằng nó sẽ giúp bà vượt qua nỗi sợ này.

- Nam mô quan thế âm bồ tát cứu khổ cứu nạn! Nam mô bốn sư thích ca mâu ni Phật!.. Nam mô....!!!.

Một giọng nói xa xăm quen thuộc vang lên trong đầu bà Bích.

- Bà...chủ...oiii... con... chết... mà... không... nhắm... mắttt....

- Ôi đừng...!!!!. Chính mày, mày tự sát kia mà!!! Đâu liên quan tới tao....!!!!. – Bà Bích lắp bắp.

- Tại... sao... con... chết... mà... không... có... đất... chôn....

- Tao... tao...!!.. – Bà Bích như tắt nghẹn ở họng.

- Bà...chủ... con... chết... oan... ức... lắm..... – Giọng nói vắng vắng vẫn vang lên xa thẳm.

Đột nhiên thân thể của bà Bích được một sức mạnh vô hình nào đó nâng hẳn lên nhẹ nhàng và từ từ đưa lên giữa thình không.

- Đừng mà Nhận!!! Mày làm ơn tha cho tao!! Tao cũng không muốn như vậy đâu!! Tao chỉ muốn bảo vệ gia đình tao thôi mà!!.. – Bà Bích tức tưởi.

Mặc cho những lời van xin của bà Bích, sức mạnh vô hình ấy vẫn cứ nâng mụ lên lưng chừng giữa chân không. Hai cánh tay của mụ từ từ được quay ngang ra đằng sau, mụ cảm thấy khó chịu và đau đớn vô cùng. Mụ cố gắng kêu ông Thái thất thanh, nhưng không hiểu sao cứ kêu mãi mà ông Thái vẫn không hề nghe thấy, tiếng kêu của mụ dường như bị che lấp bởi một không gian vô hình nào đó. Trong cơn đau đớn, nước mắt mụ tràn cả hai bên má, đây là lúc mụ cảm thấy hối hận cho việc làm sai trái trước đây nhưng có lẽ đã quá muộn màng.

Dưới làn vải áo, da thịt hai bên vai của mụ xoắn tít lại trông khó coi vô cùng khiến mụ rên lên vạt vạt.

- Rắắắ...!!!. – Tiếng xương gãy nứt vang lên giòn tan.

- Áaaaaa...!!!!. Đau chết tôi rồi...!!!!. – Bà Bích hét lên thất thanh.

Da thịt mụ tét đôi ra ứa máu, để lộ rõ hẳn hai xương bả vai ra ngoài trông rất khiếp đảm, máu chảy từng giọt nhều xuống giường. Tiếp theo đó hai chân của mụ cũng từ từ được quay ngang ra đằng sau.

- Đừng mà...!!! Xin đừng làm tôi đau...!!!. Xin hãy tha thứ cho tôi, tôi van xin cô hãy tha thứ cho tôi! Hu...hu hu...!!!.

- Rắắắ...!!!!. – Tiếng xương gãy lại vang lên.

- Aaaaaa...!!!!. Cứu...ứu...a...ai...cứu tôi...vớ!!.. – Mụ rên khê kêu cứu. Máu hòng tràn cả ra ngoài, chảy xuống mạng tai.

Ngay cả xương đùi cũng lòi hẳn ra hai bên hông, sự sống của mụ bây giờ chỉ còn lại nửa phần mà thôi. Vẫn còn chưa hết, tiếp theo sau đó, đầu của mụ, giống như tứ chi của mụ ban nãy cũng được đưa ra đằng sau một cách từ từ như đang cố treu ghẹo sự sống còn lại của mụ. Có lẽ cái giá cho việc làm sai trái của mụ quá đắt.

- Xin... đừng!... tôi... không... muốn... chết!.. – Mụ rên lên từng hồi.

Và có lẽ đó là câu nói cuối cùng của mụ sau khi tiếng "Rắắắ...!!!" thứ ba vang lên. Đầu của mụ quay ngoặc ra đằng sau giống y như thằng Dần lúc trước. Trong lúc lịm dần đi, mụ vẫn nhìn thấy khá rõ hình ảnh mờ hồ trước mắt, một cô gái đang nằm trên vũng máu của mụ, vận một bộ áo dài màu trắng tím, tóc phủ kín che cả mặt, nhưng sau làn tóc ấy có một con mắt để lộ trông đen đang trừng nhìn mụ.

Vài khắc sau đó, thi thể của mụ từ từ được đưa xuống vị trí cũ như không hề có chuyện gì, tấm chăn cũng được kéo lên che phủ cả đầu của mụ.

***

Đồng thời lúc đó, tại một nơi xa khác. Dững đang ngồi làm việc thì bất ngờ ly cafe bằng sứ nơi bàn rơi xuống vỡ tan. Dững vội ngừng bút, anh khom người xuống dọn dẹp thì bất ngờ bị xước nơi ngón tay ứa máu. Anh trầm ngâm nhìn vết thương, bất chợt trong lòng cảm thấy bất an.

- Cộc, cộc!!.. – Dững ơi!! Khuya rồi!! Xuống ngủ đi anh!!.. – Tiếng Lan gọi vọng vào.

- Ủhm!! Anh nghe rồi!!.. Anh xuống liền!!.. – Dững trả lời và vội hốt những mảnh vỡ gom lại.

Kể đó, anh mở hộp tủ lấy miếng băng cá nhân băng vết thương lại, anh khẽ thở dài bước về phía cửa sổ, nơi anh trồng những chậu hoa Sứ nhỏ màu trắng tím. Anh khẽ vuốt ve những cánh hoa và thì thầm.

- Đã mười ba năm rồi...!. Từ ngày biết em bỏ đi cho đến bây giờ anh vẫn không quên được em...!. Thật ra em đã đi đâu chứ?!. Tại sao lại không nói với anh một lời từ giả?!. Thật lòng... anh nhớ em...rất nhiều...!.

Phút chốc, một giọt nước mắt thâm lặng rơi xuống cánh hoa Sứ.

Ngoài trời, từng làn gió nhẹ thổi qua khung cửa sổ. Rồi đây Dững sẽ phải đối diện với những sự thật đau lòng, liệu anh sẽ ứng xử ra sao khi biết được một bí mật mà anh chưa hề ngờ tới.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: QÚA KHỨ

Trời sáng, tại nhà ông Thái. Lão là người thức dậy đầu tiên, nhìn sang thấy bà Bích vẫn còn đang đắp chăn ngủ. Lão vươn vai ngồi dậy, cái lạnh buổi sáng khiến cho lão cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều sau những ngày khó chịu.

- Buổi sáng thức dậy thật là sáng khoái. – Lão khẽ thì thầm. Quay sang bà Bích lão gọi to. – Này!! Sáng lắm rồi dậy đi thôi bà già!!.

Không thấy bà Bích trả lời mà chỉ im lặng một cách lạ thường. Ông Thái giục.

- Có dậy không hả?! Bà còn định nướng đến khi nào nữa!!.. Hồi khuya kêu ngủ sớm mà không nghe!! Cứ khoái cái thôi!!.

Bất chợt ông Thái cảm thấy có điều gì đó hơi lạ, bình thường bà Bích thường dậy rất sớm thế mà bây giờ lại nằm lì như thế, chắc tại vì hôm qua thức khuya quá chăng?. Sự yên lặng của bà Bích khiến ông Thái phải e dè. Lão đưa tay đến gần, từ từ cầm lấy tấm chăn lạnh, tay lão run run kéo nhẹ. Bất chợt cảm giác nơi bàn tay có gì đó ướt, tìm lão chợt tỉnh lại, trán lão đầm mồ hôi lạnh. Lão dùng hết sức giật phăng lấy tấm chăn kéo mạnh, hình ảnh trước mắt khiến lão dường như chết ngất, lão trợn mắt hét lên thất thanh.

- Áaaaaa.....aaa.....!!!. Trời ơi.... ai đó... cứu với.....!!!.

.....

- Rầm.....!!!. – Trí tung cửa phòng chạy vào. Hắn nhìn thấy xác mẹ hắn nằm ngửa trên giường tứ chi và đầu đều bị bẻ ngoặt ra đằng sau, máu me lênh láng, hình ảnh khủng khiếp đến độ khiến khuôn mặt ông Thái trở nên co rúm lại.

- Là nó... chính là nó... ha ha... nó trở về rồi... đã trở về rồi... ha ha!!.. – Bất chợt lão vừa nói vừa cười như người điên dại.

- Cha àh!... Cha!!!. Bình tĩnh lại đi cha!!.. – Trí tiến lại gần trấn tĩnh ông Thái.

- Có chuyện gì vậy!!.. – Toàn từ ngoài chạy vào hỏi to. Hắn nhìn theo ánh mắt của ông Thái, hình ảnh trước mắt khiến hắn rụng rời cả hai chân ngồi phịch ra đất, không nói nên lời.

Lần lượt sau đó tất cả những người còn lại đều chạy vào phòng. Nhìn thấy thi thể đã lạnh của má chồng trước mắt, Dung bất thần không nói nên lời, cô dựa hẳn lưng vào tường, tay bịt miệng cố giữ bình tĩnh nhưng lại không thể nào kiềm nổi hai dòng lệ tràn trên khóe mắt.

- Áaaaaa.....!!!. – Nga hét lên thất thanh rồi ngã quỵ xuống đất run rẩy bầy.

Cũng như những lần trước, con Đẹt hoàn toàn bất tỉnh nhân sự, chỉ khác là không thể thốt ra lời mà thôi.

- Gọi công an đến đây!!!. – Trí lớn tiếng quát.

Lòng bàn tay hắn chợt nắm chặt lại nhưng chỉ vài khắc sau đó môi hắn lại khẽ nhếch lên, điều này chỉ xảy ra trong thoáng chốc mà thôi, hắn đang cười chẳng?, điều gì đã khiến hắn có thái độ như vậy?. Giấy phút đó chỉ có mỗi Dung là nhìn thấy được.

***

Hai giờ sau, tại nhà ông Thái. Các trinh sát đang thực hiện nhiệm vụ của mình, họ xem xét mọi nơi quanh phòng và tìm những gì mà họ cho đó có thể là những bằng chứng liên quan đến vụ án. Người nhà của nạn nhân thì ngồi tập trung tại phòng khách và được lấy lời khai ngay tại chỗ.

Tín nhìn khắp nơi xung quanh hiện trường vụ án, mọi giả thuyết về diễn biến của vụ án cứ xoay quanh đầu óc, anh biết rằng vụ án mà anh đang theo dõi có một điều gì đó rất kỳ lạ và nằm ngoài khả năng của anh, đã có ba người chết mà vụ án lại chưa đi đến đâu thật là khiến người ta đau cả đầu. Tín nhăn mặt thờ dài đi về phía cửa sổ, đây có lẽ là lần đầu tiên anh cảm thấy vô cùng khó khăn khi phải đối mặt với những vấn đề khó giải thích.

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác để tìm ra cách hung thủ giết người sao?. – Tín khẽ lầm bầm một mình. – Tất cả cửa sổ đều được khoá từ bên trong, hung thủ không thể nào lên vào được, còn nếu nói chính chồng nạn nhân là hung thủ thì lại không thể, làm sao một người già như ông ấy lại có thể bẻ gãy tứ chi của nạn nhân được. Chỉ có thể là những người còn lại trong nhà mà thôi, nếu hung thủ có ý lên vào phòng giết người không lẽ chồng nạn nhân lại không hề hay biết với lại ổ khoá cửa phòng vẫn còn nguyên vẹn không có vết trầy xước nào trước khi con nạn nhân phá cửa vào. Tại sao mọi chuyện cứ như là dấu chấm hỏi to tướng vậy nhỉ?!

- Thừa thiếu tá!!.. Chúng tôi phát hiện một vật lạ trong miệng nạn nhân!!.

- Vẫn là cánh hoa Sứ phải không?!

- Vâng!!.. Đúng vậy thưa thiếu tá!!.

- Hừ! Lại là nó!! Đây là lần thứ ba rồi!! – Tín gác tay lên trán tỏ vẻ chán nản.

Bỗng một người thanh niên chạy vào thưa.

- Thiếu tá!! Chúng tôi đã tìm được vật chứng mà anh nói đến!!.

- Tốt! Nó vẫn còn nguyên vẹn chứ?! Họ đã giấu đi phải không?!

- Có lẽ thế, chúng tôi vừa tìm được trong nhà kho, nó được giấu rất kỹ!.

- Được rồi, nếu họ cố ý giấu kỹ như thế chắc chắn là có vấn đề, đem vật chứng và những người còn lại cùng về sở thôi nào!! – Mặt Tín trở nên lạnh lùng.

- Vâng, thưa thiếu tá!!.

***

Hai giờ sau đó, tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ. Các trình sát chia nhau lấy lời khai của từng thành viên trong gia đình ông Thái. Không hiểu vì sắp đặt trước hay chỉ là sự ngẫu nhiên mà Trí là người được Tín ưu tiên lấy lời khai trước.

- Cũng như anh nói từ 3 giờ đến 4 giờ sáng hôm nay anh và vợ đang ở trong phòng ngủ nên mọi động tĩnh anh đều không hay biết phải không?. – Tín nheo mắt nhìn Trí.

- Thưa sếp!! Từ nãy đến giờ sếp chỉ hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy, bộ sếp không thấy mệt sao?. – Trí cười khoáy.

- Hình như cái chết của mẹ anh không thể khiến anh đau lòng thì phải? Tôi thấy anh vẫn còn đủ bình tĩnh để đối phó với những câu hỏi của tôi.

- Thưa sếp! Tôi có đau lòng hay không thì cũng đâu có cần phải cho sếp thấy, tôi nghĩ sếp nên tập trung vào chuyên môn thì tốt hơn.

- Ở đây chúng tôi biết phải làm sao, không cần anh phải nhắc nhở đâu!.

- Tôi còn việc quan trọng ở nhà rất nhiều, tôi nghĩ mình không có thời gian với sếp ở đây. Mẹ tôi vừa mới qua đời, còn cha tôi thì như điên như dại, tôi nghĩ sếp cũng không ác nhân tới nỗi không cho người con này chăm sóc cha mình chứ?.

- Hi!. Anh khéo biện minh cho mình lắm, anh nói là lo cho cha hay là anh cần phải về nhà gấp để phi tang vật chứng hoặc muốn xóa bỏ vết tích gì đó?.

- Này!!.. Tôi nghĩ sếp nên cẩn thận lời nói của mình. Nếu chưa có bằng cứ sếp không nên buộc tội người khác như vậy. Thật không hiểu sao sếp lại được lên cái chức vụ này đây!.. - Trí nhếch mép.

Tín trầm ngâm không nói gì, anh khẽ nói nhỏ với người lính canh bên cạnh và ra hiệu cho hắn ta đi ra ngoài. Sau khi tên lính canh đi khỏi, Tín đến gần nơi Trí ngồi, anh dùng hai tay xách ngược áo của Trí lên và thì thầm vào tai hắn.

- Tao rất muốn biết hiện tại mày đang nghĩ cái quái gì trong đầu?. Tao chắc chắn rằng mọi việc đều có liên quan tới mày!. Nếu tao có bằng cứ mày sẽ không có cơ hội để được cười như thế đâu!!.. Nghe rõ chưa?!

Sau khi được Tín thả lỏng ra, Trí vội sửa lại cổ áo và nói rất nhẹ nhàng vào tai Tín.

- Nếu sếp cảm thấy đủ tự tin về bản thân thì sếp cứ việc. Còn bây giờ tôi không có thời gian để kể chuyện cớ tích cho sếp nghe đâu. Tôi đi được rồi chứ sếp!!.

Sau khi Trí ra ngoài, người bước vào kế tiếp chính là Dung. Nhìn thấy Dung, Trí mỉm cười ảm áp và nói.

- Anh chờ em ở bên ngoài nhé!.

Dung mỉm cười gật đầu đáp lại, điều đó vô tình làm cho khuôn mặt của Tín thay đổi lạ, hình như có điều gì đó làm Tín khó chịu mỗi khi nhìn thấy Dung và Trí.

.....

- Đã mười năm không gặp, em vẫn khỏe chứ?!. – Tín từ tốn.

- Thời gian qua anh cũng không thay đổi gì nhiều!. Không ngờ bây giờ anh lại được thăng chức cao như vậy!.

- Anh xin lỗi! Thật ra anh.....!. – Tín lấp bắp.

- Anh không cần phải nói nữa, em đủ hiểu mà!. Có lẽ em không xứng đáng để được nhớ tới hơn là sự nghiệp của anh. Lúc đó em quá khờ dại khi tin vào lời hứa ngày xưa. Không hiểu tại sao lúc đó em cứ đinh ninh là anh sẽ về. – Dung tỏ vẻ bình thản khi đối mặt với Tín.

- Không như em nghĩ đâu!. Lúc đó anh có ý định trở về mà, chỉ tại....!.

- Tại sao? Chỉ tại àh? Hai năm, năm năm, rồi mười năm, bây giờ gặp lại anh chỉ nói được hai từ "chỉ tại" thôi sao?. – Dung mỉm cười buồn bã.

Nghe Dung nói như vậy, Tín im lặng không nói gì, anh thở dài và mồi lấy một điếu thuốc rồi trầm ngâm nhìn Dung.

- Em lập gia đình từ khi nào vậy?. – Tín gắng cười hỏi.

- Cách đây hai năm! Thật ra chúng em đã gặp nhau từ bốn năm trước, anh ấy đối xử với em rất tốt, biết hoàn cảnh gia đình em khó khăn anh ấy đã giúp đỡ rất nhiều và em rất biết ơn về điều đó.

- Vì thế mà em đồng ý lấy hắn!. – Tín thẳng thừng.

- Nếu phải thì sao mà không phải thì sao?!. Còn hơn là cứ chờ mãi một người không về.

- Nhưng mà hắn....!!.

- Thôi anh àh!. Em nghĩ ta nên kết thúc cuộc nói chuyện về quá khứ đi, đã từ lâu em không còn muốn nhắc đến nữa, hiện tại chồng em đang chờ em bên ngoài, em nghĩ ta không cần phải nói thêm về vấn đề này nữa.

- Thôi được, nếu đã nói vậy thì em có thể đi rồi!

Dung đứng dậy đi về phía cửa, bất chợt Tín lên tiếng.

- Hãy cẩn thận chồng của em, anh hoàn toàn không tin vào hắn.

Dung không nói gì, cô lặng lẽ bước ra ngoài. Kế đó một người thanh niên bước vào thưa.

- Thưa sếp tất cả mọi lời khai đã có đủ! Chỉ có chồng nạn nhân là đang trong trạng thái điên dại mà thôi, chúng tôi đã đưa ông ấy vào viện, có lẽ chúng ta sẽ phải chờ lấy lời khai sau àh!!. Còn về vấn đề chậu hoa Sứ thì chúng tôi đã giao qua bên xét nghiệm, chắc hai hay ba hôm nữa sẽ có kết quả.

- Tôi biết rồi, anh cứ để hồ sơ trên bàn, hiện giờ tôi muốn được yên tĩnh, nếu không có gì đóng cửa lại giùm tôi nhé!.

Trong phòng chỉ còn lại mình Tín, anh gục mặt xuống bàn ôm lấy đầu.

- Tại sao chứ?! Tại sao không thể chờ anh về? Tất cả mọi chuyện anh làm đều là vì em thôi mà!. Em thà chấp nhận lấy một người mà em không yêu còn hơn là chờ anh trở về sao?. – Trí rên lên khe khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: ĐÊM TỐI

Sáng sớm ngày hôm sau, tại một nơi xa khác. Hôm nay Dũng dậy khá trễ so với thường ngày, anh vươn vai đứng dậy, nhìn vào bàn làm việc anh cảm thấy không hứng thú chút nào, thế mà nó đã gắn liền với anh suốt những năm tháng dài đằng dặc. Từ ngày về ở với Lan, anh cứ lao đầu vào công chuyện làm ăn, nhiều khi anh còn ngủ quên trên cả bàn làm việc, không phải ở với Lan không hạnh phúc mà là cái hạnh phúc ấy anh đã hiến dâng cho người khác mất rồi. Nhiều lúc anh cảm thấy rất có lỗi với vợ, nhưng biết làm sao hơn, hình bóng của Nhạn đã khắc sâu trong tim anh, có muốn quên cũng không thể được. Dũng ngao ngán bước vào phòng rửa mặt, đêm qua anh ngủ không được ngon giấc, trong lòng cứ thấy nôn nao, đó là lý do tại sao hôm nay anh dậy muộn, mọi sự bắt đầu từ cái hôm mà anh sợ ý làm xước ngón tay. Chắc là có chuyện gì đó đã xảy ra, bất chợt anh cảm thấy lo lắng cho gia đình. Bỗng có tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

- Cậu Dũng ơi cậu Dũng!! Có thư tín khẩn từ nhà cậu gửi lên àh!!

- Được rồi!! Được rồi!! Ra liền!! – Dũng vội lau mặt rồi chạy ra mở cửa.

.....

- Anh nói sao?!. Ở nhà anh có chuyện àh!!. – Nga ngờ ngàng khi nghe Dũng trình bày nội dung bức thư.

- Phải!! Hôm nay anh sẽ phải về nhà!! – Khuôn mặt Dũng tràn đầy sự lo lắng, có lẽ anh đã hiểu điều gì đã khiến anh bất an mấy ngày qua.

- Được rồi! Anh không cần phải cuống lên như vậy!! - Nga tỏ vẻ quan tâm chồng - Em sẽ đi với anh về nhà!. Nhưng trước hết anh phải xin phép ba đã!.

- Em biết là anh không còn thời gian để xin phép ba mà!!.. Nhà anh đang có chuyện, đến lúc này mà em vẫn còn nghĩ đến chuyện phải xin phép ba em hay sao?!. - Dững cúi gắt.

- Thôi được rồi! Để em viết lại vài chữ nói rõ cho ba biết, anh không cần phải cộc cằn như vậy!. - Lan thở dài buồn bã. - Nhiều lúc em thấy anh cứ như là lấy em chỉ vì trách nhiệm vậy, anh chưa bao giờ tỏ ra dịu dàng và quan tâm em cả, em lấy con người chứ đâu phải lấy khúc gỗ!. Hay con tìm anh được làm bằng sỏi đá! Thời gian qua em đã làm quá nhiều chuyện để được vừa lòng anh thế mà có bao giờ anh nở nụ cười với em đâu. Suốt ngày anh chỉ chúi đầu vào công việc, còn không thì chăm sóc những chậu hoa Sứ, anh nghĩ em không khó chịu khi thấy anh cười với chúng sao?! Nhiều khi em nghĩ mình còn thua cả những chậu hoa Sứ đó nữa.

Lan lau nước mắt quay đi, bất chợt từ đằng sau, Dững choàng tay ra trước ôm chầm lấy bờ ngực Lan, ép lưng cô vào ngực anh. Lan im lặng không nói gì, hai dòng nước mắt tuôn rơi, chỉ cần được Dững ôm như vậy thôi cũng đã ấm áp lắm rồi, cô cúi đầu vào cánh tay của anh thút thít.

- Em yêu anh nhiều lắm, anh có biết không?!. -

Dững hôn nhẹ lên mái tóc của Lan, anh cảm thấy Lan đáng thương hơn bao giờ hết, phải chi trong anh không có hình bóng của Nhận thì có lẽ anh đã yêu Lan mất rồi. Anh biết cô hy sinh vì anh quá nhiều, anh không muốn cô phải lao tâm như vậy, sợ sẽ làm cô thất vọng, vì thế mà anh luôn tỏ ra khó chịu với cô chứ anh nào đâu muốn thế.

- Anh xin lỗi!. - Dững thì thầm. - Anh chưa bao giờ nghĩ là sẽ ghét em, chỉ vì anh còn nhiều điều khó nói.

Lan quay người đối diện với Dững, cô nhìn anh chăm chú rồi đưa tay lên vuốt mái tóc huyền của anh.

- Đến một lúc nào đó khi anh rơi giọt nước mắt đầu tiên vì em thì có lẽ đã quá muộn rồi!. - Lan mỉm cười buồn bã quay lưng bước đi để lại một mình Dững ngay giữa phòng khách.

***

Cùng thời gian này, tại nhà ông Thái. Dung đứng thẩn thờ ngoài ban công, gió buổi sáng thổi nhẹ làn tóc mây bay trong gió, từ khi gặp Tín đến bây giờ không lúc nào mà cô không nghĩ đến anh, tình yêu từ mười năm trước lại trỗi dậy trong cô. Dung nghĩ mình đã chôn vùi tình cảm ấy trong sâu thẳm rồi thế mà bây giờ...

- Ấy dà...! Mình làm sao thế này?. - Dung thở dài đưa tay ôm lấy ngực. - Mình cứ tưởng rằng đã quên con người phụ bạc đó rồi. Thế mà khi gặp lại tại sao tim mình lại xôn xang đến thế?!. -

Đang miên mang suy nghĩ bất chợt từ đằng sau một đôi tay quen thuộc ôm chầm lấy eo Dung xiết mạnh khiến cô khẽ giật mình.

- Em suy nghĩ gì mà ngẩn người ra vậy?!. - Trí tỏ vẻ.

- Không có gì cả, em chỉ đang suy nghĩ về chuyện của mẹ thôi, không hiểu tại sao gia đình mình lại xảy ra chuyện này?.

- Này!. Em đừng quá lo lắng như vậy, vẫn còn có công an mà, họ nhất định sẽ tìm ra hung thủ thôi, em cứ yên tâm - Trí mỉm cười xiết chặt Dung vào lòng ngực. - Anh có món quà muốn tặng em này!.

Trí đưa tay vào túi quần lấy ra một vật hình khối rồi lòn tay đưa lên trước mặt Dung, hẩn mở khẽ chiếc hộp ra để lộ hẳn một chiếc vòng cảm thạch trắng rất đẹp. Dung ngỡ ngàng trước món quà giá trị của Trí, cô bặm miệng há hốc mồm không nói nên lời. Không chờ cô lên tiếng hẳn tiếp tục.

- Hôm nay là lễ kỷ niệm hai năm ngày cưới của chúng mình, em không nhớ sao?!. - Trí nhìn Dung cười hiền từ.

Bất chợt mắt Dung nhòa đi, bốn năm rồi mà tình cảm của Trí đối với cô vẫn không thay đổi, món quà mà Trí dành cho cô không phải là chiếc vòng cảm thạch mà là tình yêu chân thật của Trí. Dung biết dù con người Trí có xấu xa đi nữa thì cũng là một người chồng tốt. Cô cảm thấy hối hận vì đã nghĩ tới Tín, như vậy quá bất công với chồng cô. Dung quay lại ngược mắt nhìn Trí trìu mến.

- Xin lỗi! Em không nghĩ là anh nhớ tới ngày này. Em....!.

- Em lỡ quên thì cũng đâu có sao! Miễn anh không quên là được rồi!. - Trí khẽ lau dòng nước mắt và ôm chặt Dung vào lòng.

Bất ngờ khi ấy, Trí vừa kịp nhìn thấy từ nơi góc vườn hoa Sứ có một bóng đen thoáng lướt qua.

- Có chuyện gì vậy?!. - Dung tò mò hỏi.

- Hi! Đâu có gì, anh chỉ muốn tận hưởng niềm hạnh phúc khi được ôm em vào lòng thôi mà!. - Trí khẽ cười. - Àh! Mà hôm qua khi em vào phòng lấy lời khai tên thiếu tá đó đã hỏi em những gì?!. -

Dung thoáng bất ngờ trước câu hỏi của chồng.

- Àh! Cũng không có gì đâu! Anh ấy chỉ hỏi những câu hỏi liên quan đến cái chết của mẹ thôi, ngoài ra không có gì quan trọng cả!. – Dung lúng túng trả lời.

- Thật là không có gì sao?!. – Trí nheo mắt nhìn Dung chăm chú.

- Vâng!. Bộ có chuyện gì àh?!

- Không! Chẳng có gì cả, anh chỉ muốn hỏi em vậy thôi!. Hình như em có vẻ như quen biết hắn thì phải. – Trí cười ra vẻ tò mò.

- Anh nói gì lạ vậy! Em làm sao mà biết anh ấy chứ!. – Dung cười ngó lơ.

Trí yên lặng nhìn Dung không nói gì, hắn biết rằng Dung đang nói dối, với đầu óc thông minh như hắn không thể nào mà không nhận ra được, nhất định Dung đang che giấu chuyện gì đó, hắn rất ghét là ai dối gạt hắn nhất là người mà hắn yêu thương. Hắn tự nhủ là sẽ không bỏ qua chuyện này.

- Thôi! Tới lúc phải vào viện lo cho cha rồi, em chuẩn bị đồ đạc đi!. – Trí cười tươi rói.

- Em chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ mỗi anh thôi!. – Dung cười mỉm chi.

- Không anh ở nhà, để anh kêu xe đưa em đi!

- Sao vậy?!. Tối hôm qua anh có nói là cùng em đi thăm cha mà!. – Dung thắc mắc.

- ùhm! Đúng là như vậy nhưng anh vừa chợt nhớ còn chút chuyện cần phải làm nên hôm nay không cùng em vào thăm cha được!. – Trí tỏ vẻ quan trọng. – Với lại có thể hôm nay thằng Dũng sẽ về nên anh muốn bàn với nó vài việc.

- ùh! Vậy cũng được, để mình em vào thăm cha, với lại có chị Nga ở đó chắc không có gì đâu.

- Nhớ hỏi thăm bệnh tình của cha giúp anh nhé!.

.....

- Ủa! Nghe nói bữa nay mày với con Dung vào thăm cha mà?!. Sao giờ còn ở đây?!. – Toàn thắc mắc.

- Ở nhà bận chút chuyện nên em không đi!. – Trí trả lời băng quơ mà không thèm nhìn mặt Toàn.

- Vậy được, tối nay tao có hẹn với đám bạn đánh bài bên xóm Hạ Phân rồi, mày ở nhà coi chừng nhá!. Không biết hôm nay thằng Dũng có về không nữa?!.
Trí yên lặng không nói gì, hắn trầm ngâm đi lên phòng.

- Hừ!!.. Minh nói mà nó không thèm nghe, riết rồi hết muốn ở cái nhà này. Mẹ chết rồi thì loạn lên hết cả. – Toàn cau mày quay lưng bước ra ngoài.

***

Chiều tối, tại nhà ông Thái. Một bóng đen đang thập thò sau vườn, nhìn thấy tất cả cửa sổ đều sáng đèn thế mà chẳng thấy ai trong nhà. Zomom cảm thấy lạ, nếu như ở nhà chỉ còn mình Trí thì tại sao lại mờ sáng đèn như thế?. Nãy giờ không thấy động tĩnh gì chắc Trí đã ngủ say, chợt nghĩ sẽ dễ dàng điều tra hơn nếu như đèn cứ mờ sáng như vậy, Zomom không còn ngần ngại gì nữa, anh vòng ra phía sau vườn lên vào cửa sau nhà ông Thái.

Khi bóng Zomom vừa khuất. Từ nơi căn phòng nhỏ sau vườn, một bóng đen khác xuất hiện, trên tay hắn cầm một cây kéo khá to, hắn mỉm cười khe khẽ.

Zomom lén lút kiểm tra khắp nơi trong nhà ông Thái, đều không có kết quả gì khả quan, bỗng nhiên tất cả mọi nơi đều mất điện làm Zomom giật nảy mình, một màu đen tối bao trùm tòa nhà, anh vội vàng kiểm bật lửa, không hiểu sao trong lòng cứ cảm thấy hồi hộp lạ, linh tính mách bảo cho anh biết rằng không an toàn chút nào khi trong hoàn cảnh này, phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi.

Mò mẫm mãi Zomom mới xuống được tầng trệt, anh men theo lối đi ra phòng khách, hoàn toàn im ắng. Bây giờ chỉ còn vòng xuống bếp rồi lòn ra cửa sau nữa thôi là anh có thể thoát khỏi cái nơi quái quỷ này. Cánh cửa sau cuối cùng cũng hiện ra trước mắt, Zomom thận trọng mở cửa, bất chợt anh nhớ ra rằng khi vào đây anh không hề đóng cửa tại sao bây giờ cửa lại đóng. Không để cho anh suy nghĩ thêm một cánh tay từ trong bóng đêm dang sau choàng tới vòng lấy cổ anh siết mạnh và kéo lùi anh về phía sau, Zomom cố gắng vùng vẫy nhưng do mất thế nên không thể nào giằng lại được, cuối cùng anh đành đẩy mạnh thân mình về phía sau theo thế kéo của tên lạ mặt kia, cả hai cùng té ngựa ra đất, vì thân mình Zomom đang đè lên hắn nên sẵn tay anh thụi mấy chỗ vào cạnh sườn của hắn nhưng hắn vẫn không buông ra, Zomom vẫn tiếp tục đánh vào sườn hắn. Bất ngờ tên này đưa lên một vật gì đó nằm trong tay hắn, anh chưa kịp nhìn ra đó là vật gì thì nó đã cắm phập vào ngực anh rồi. Zomom hét lên đau đớn, sau đó hắn rút mạnh vật đó ra làm máu phun khắp nơi khiến Zomom gào thét điên cuồng. Còn chưa hết hắn tiếp tục đâm thêm vài nhát nữa vào giữa ngực anh cho đến khi anh không còn giãy giụa. Giây lát sau, hắn từ từ buông Zomom ra, bây giờ anh ta chỉ còn nằm đó chờ chết mà thôi, mồm học ra từng ngụm máu, trong bóng tối mờ mờ

Zomom cố gắng nhìn kỹ tên hung thủ nhưng đã quá trễ, mắt anh từ từ nhắm nghiền cho đến khi tắt thở.

Một tia sét giữa trời xẹt ngang qua vườn hoa Sứ hắt ánh sáng xanh lét vào nơi cửa sau nhà ông Thái, để lộ rõ hẳn khuôn mặt lạnh lùng và tàn nhẫn của

Trí, tay hắn vẫn còn cầm cây kéo dính đầy máu tươi và một vài vệt máu dính trên hai tay áo hắn. Kế đó, hắn lấy trong túi áo ra một cái lọ thủy tinh nhỏ, bên trong có một cánh hoa Sứ màu trắng tím, hắn cạy miệng của Zomom ra và cho cánh hoa ấy vào.

- Xin lỗi nhé! Chỉ tại số của mày đen đuôi thôi, có trách thì nên trách số phận ấy! – Trí cười nhẵn tâm.

Sau khi bỏ cánh hoa Sứ vào miệng Zomom, Trí liền nạy vài miếng da trán của nạn nhân rồi bỏ lại vào lọ thủy tinh.

- Hi hi!. Cho dù mày có thành ma quỷ cũng không hại được tao đâu!.

Sau đó, hắn kéo xác Zomom ra ngoài vườn, đến một nơi mà ở đó hắn đã đào sẵn một cái hố khá lớn, sau khi chôn cất thi thể xong hắn tháo bao tay bằng nhựa ra và đốt ngay tại chỗ.

- Không ngờ cái cảm giác giết người lại thích thú như vậy. Ha ha ha....! – Tiếng cười của Trí vang vọng khắp vườn hoa Sứ.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: NGÀY VỀ

Sáng ngày hôm sau. Trước cổng nhà ông Thái. Một bóng người quen thuộc vận bộ đồ tây màu trắng ngày xưa ấy đang mở cổng bước vào, tiếng âm thanh cửa sắt như in dấu tâm tư của một người xa nhà.

Bước về phía vườn hoa Sứ, đảo mắt nhìn vào thành đá ngày xưa, nơi mà mười mấy năm trước có đôi tình nhân trẻ đã ngồi và nói lời chia tay với nhau. Cảnh tượng ngày đó như hiện lên trước mắt Dũng, anh nhớ như in những lời nói của Nhận khi đó nhưng anh không thể nào ngờ được rằng cô đã quên đi lời ước hẹn năm xưa.

Đưa tay vuốt ve những cánh hoa Sứ, Dũng thì thầm

- Lâu lắm rồi mới gặp lại tụi bây. Có nhớ tao không?.

Một làn gió nhẹ thổi qua vườn hoa Sứ, khiến những cánh hoa đong đưa trong gió như đang reo vui mừng một người thân quen mới vừa trở về, vô tình làn gió ấy thổi những đám tro tàn của đêm hôm qua đến gần đôi chân Dũng.

Vẫn còn một mẩu nhựa vương chút máu khô chưa cháy hết. Anh cúi xuống nhặt lên xem xét.

- Gì thế nhỉ?. Hình như có ai đã đốt cái gì đó ở đây thì phải?. Đây là gì? Không lẽ là máu sao?!. – Dũng neho mắt nhìn kỹ vết máu đã khô.

- Này!!.. Anh làm gì đứng đó thờ người ra vậy?!. Vào nhà đi chứ. – Tiếng Lan gọi vọng từ ngoài vào.

Bị tiếng gọi của Lan làm cắt ngang dòng suy nghĩ, anh vội bỏ mẩu nhựa vào túi áo và bước ra khỏi vườn hoa Sứ. Vừa ngay lúc đó một âm thanh xa xăm không biết từ đâu thì thầm vào đôi tai Dũng.

- Anh... đã ...trở về ...rồi!.. – Giọng nói nửa như vui mừng nửa như buồn bã khiến Dũng chấn động tâm can.

Tim Dũng chợt rung động mạnh, anh quay phắt lại nhìn xung quanh. Vài chiếc trôi qua để lại vô vàn nỗi thất vọng, xung quanh hoàn toàn yên lặng như chưa hề có gì xảy ra. Mặt Dũng không giấu được nỗi buồn vô hạn.

- Mình nhớ cô ấy quá rồi, chỉ là ảo tưởng mà thôi! – Dũng chán nản quay đi.

Khi Dũng vừa đi khuất, từ trong vườn hoa Sứ nơi bị che khuất khỏi ánh mặt trời có một hình bóng lúc tỏ lúc mờ không biết đã xuất hiện ở đây từ khi nào. Chừng vài giây sau hình bóng ấy bỗng tan đi trong gió.

***

Vài giờ sau đó tại nhà xác bệnh viện huyện Long Mỹ. Dũng và Lan được một y tá nam đưa vào phòng nhận xác. Sau khi y tá nam mở tấm chăn che mặt nạn nhân cho cả hai người xem. Lan không khỏi bàng hoàng trước thi thể của mẹ chồng, cô xúc động lấy tay che miệng và có vẻ như muốn buồn nôn.

- Em ra ngoài trước đi, anh muốn ở với mẹ một lát!.. – Dũng từ tốn.

Lan gật đầu không nói gì và lặng lẽ đi ra ngoài cùng với y tá nam để lại mình Dũng đứng bên xác bà Bích.

Dững lặng lẽ nhìn mẹ, đôi vai rung lên khe khẽ, anh quỳ gối xuống nắm lấy bàn tay đã lạnh của bà Bích.

- Thừa mẹ! Con đã về. – Dững thở thê. Anh áp má vào bàn tay của mẹ sụt sùi. – Tại sao lại như thế? Tại sao chứ?. Con chưa kịp mừng sinh nhật cho mẹ kia mà. Mẹ ơi! hu hu...!. Tại sao lại bỏ con ra đi như thế?.

Dững đưa tay còn lại lên vuốt khẽ mái tóc xơ xác của bà Bích. Khuôn mặt Dững trở nên đầy cảm hờn.

- Con nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ đã làm mẹ ra nông nổi này đâu! Mẹ hãy yên tâm mà nhắm mắt đi.

Đề tay bà Bích lại vị trí cũ. Dững lau nước mắt khẽ đứng dậy nhìn mặt bà Bích lần cuối rồi lặng lẽ quay lưng bước ra ngoài.

Vừa mở cửa bước ra ngoài, Dững bắt gặp một toán cảnh sát khoảng bốn năm người đứng trước cửa. Một người trong nhóm cảnh sát bước tới hỏi Dững.

- Xin lỗi! Anh có phải là Dững con trai thứ ba của nạn nhân không?!

- Phải! Là tôi đây! Có chuyện gì sao?!

- Vậy xin mời anh về sở, chúng tôi có vài chuyện cần hỏi anh, mong anh vui lòng hợp tác cho!.

- Nay các người có cần quá đáng như vậy không? – Lan lên tiếng phản đối. – Anh ấy chỉ vừa mới biết mẹ mình qua đời. Các người đâu cần phải gấp gáp như vậy?!

- Xin lỗi mọi người, chúng tôi chỉ làm theo lệnh của cấp trên đưa xuống mà thôi!

- Không sao đâu! Tôi cũng muốn biết một số chuyện về vụ án của mẹ mình! Tôi sẽ đi với các anh.

- Nhưng...! – Lan bắt ngờ trước hành động của Dững.

- Em cứ vào thăm cha trước đi!. Anh có chuyện phải đi với họ, có gì anh sẽ vào thăm cha sau. – Nói xong Dững quay lưng đi theo nhóm cảnh sát để lại mình Lan đang nhìn dõi theo.

***

Tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ. Theo hướng dẫn của viên cảnh sát trẻ, Dững đến trước cửa một căn phòng có tấm biển đề "Phòng Cảnh Sát Trưởng" trước mặt. Anh mở cửa bước vào, căn phòng có vẻ khá tối so với bên ngoài, có một bóng người đang ngồi sau bàn làm việc và quay hướng lưng ghế về phía anh. Dững còn chưa biết nói gì thì..

- Anh cứ ngồi thoải mái đi! Không sao đâu!.

Dững kéo ghế ngồi xuống, người vừa lên tiếng quay mặt lại đối diện với anh, hần đưa tay bật chiếc đèn để bàn gần đó lên. Dững trở mắt tỏ vẻ bất ngờ.

- Là anh sao? Tại sao anh lại ở đây?!

- Tại sao tôi lại không thể ở đây?. – Tín mỉm cười tươi rói.

- Tôi thật sự không hiểu? – Dững nheo mắt nhìn Tín.

- Không có gì là không thể cả Dững àh!. – Tín từ tốn. Anh cười nhìn Dững và tiếp tục nói. – Ngày trước khi gặp anh ở tỉnh thành, tôi chỉ là một viên trung úy bình thường không có gì đặc biệt cả. Thế mà bây giờ anh xem này, tôi đã là một thiếu tá rồi đây!. Và tôi đang có một vụ án cực kỳ khó khăn ở đây, đáng buồn hơn là vụ án này lại có liên quan đến gia đình anh!.

- Không ngờ! Chỉ mới không gặp 5 năm thôi mà anh đã lên tới chức thiếu tá rồi! – Dững gật đầu trả lời. – Tôi cứ nghĩ người mà mình sắp phải đối mặt là một tay cảnh sát trưởng già khó khăn chứ.

- Nay! Anh bạn, anh định mĩa mai tôi đây hả! Anh dám chê tôi già sao?! – Tín ra vẻ nghiêm nghị nhìn Dững chăm chú.

- Thôi mà! Anh tưởng tôi sợ hay sao mà hù dọa kiểu đó?. Chừng ấy năm mà anh vẫn không thay đổi nhỉ? – Dững nhếch mép cười ngó lơ. – Mà sao anh biết họ là người nhà của tôi vậy? Có thể tiết lộ một chút được không?. – Dững tò mò hỏi.

- Cũng chỉ là tình cờ thôi, tôi đang điều tra một số cái chết bí ẩn, những nạn nhân đã chết đều là thành viên trong nhà anh, và mới đây nhất là cái chết của mẹ anh. Trước đó tôi đã điều tra kỹ mọi lý lịch của mỗi người và thế là tôi có cái tên của anh, còn một điều khá ngộ nghĩnh là cả tỉnh Cần Thơ này chỉ có mỗi anh tên Nguyễn Lê Dững mà thôi?.

- Thì ra là vậy, anh có vẻ thông minh ra đây! – Dững cười mỉm.

- Thôi! Chúng ta nên tập trung vào vấn đề chính đi. – Mặt Tín trở nên nghiêm trọng.

- Được! Nếu đôi bên đã là bạn với nhau thì anh cứ nói thẳng mọi vấn đề, không cần phải e dè đâu!. – Giọng Dũng trầm hẳn đi.

- Anh biết Nhận chứ?.

- Có liên quan tới Nhận sao? – Dũng tròn mắt nhìn Tín kinh ngạc.

- Rất tiếc phải trả lời với anh rằng có! Không những liên quan mà còn có thể cô ấy chính là thủ phạm gây ra hàng loạt cái chết bí ẩn.

Câu nói của Tín khiến Dũng bàng hoàng, anh đứng dậy nắm lấy vai Tín và giục.

- Không thể nào? Làm sao anh biết được Nhận chứ? Anh biết cô ấy đang ở đâu àh?! Hãy làm ơn nói tôi biết cô ấy bây giờ ở đâu?!

- Ấy ấy!! Anh bình tĩnh đã, tôi chỉ nói là có thể thôi mà chứ có nói là chính cô ấy đâu. Với lại cô ấy bây giờ ở đâu chúng tôi còn chưa biết kia mà!. – Tín cố trấn tĩnh Dũng, anh không ngờ Dũng lại có phản ứng mạnh như vậy.

- Xin lỗi! Tôi hơi mất bình tĩnh. – Dũng từ tốn. – Có điều tôi không hiểu tại sao anh lại nghĩ rằng Nhận có thể là hung thủ đã giết mẹ tôi? Anh có biết rằng cô ấy đã bỏ đi mười mấy năm rồi không? Tôi đã cố gắng tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn không có tin tức gì? Mẹ cô ấy thì đã hóa điên, cô ấy dường như là biến mất khỏi thế gian vậy?.

- Dũng àh! Rất tiếc phải cho anh biết rằng cô ấy không hề bỏ đi! Điều này có lẽ anh phải đích thân hỏi lại người nhà của anh thì sẽ biết rõ hơn.

- Ý anh là sao? Cô ấy không hề bỏ đi àh! – Dũng ngơ ngác.

- Phải! Cô ấy không hề bỏ đi! – Tín gật đầu đáp lại.

- Tín àh!. Nếu xem tôi là bạn! Xin anh hãy cho tôi biết rằng chuyện gì đã xảy ra, tôi hoàn toàn không hiểu gì cả. – Ánh mắt Dũng tỏ vẻ khẩn trương.

Tín thờ dãi đứng dậy cầm thuốc rồi quay lưng bước về phía cửa sổ đẩy tấm màn cửa ra để ánh sáng lọt vào căn phòng, kể đó anh gác tay thành cửa sổ nhìn những hoạt động đang diễn ra bên ngoài và nói.

- Nếu anh thật sự muốn nghe! Tôi sẽ nói rõ ràng hơn!.

.....

Thời gian không lâu sau đó.

- Tôi hiểu rồi! rất cảm ơn anh!. – Dũng từ tốn. – Và vì thế cho nên anh nghĩ Nhận vẫn còn sống và đang gieo rắc nỗi kinh hoàng cho gia đình tôi?. Anh nghĩ tôi sẽ tin chuyện hoang đường này sao?.

- Anh không cần phải gắng gượng như vậy! Tôi biết trong lòng anh đang rất khó chịu và không dám tin đó là sự thật.

- Có là sự thật hay không thì tôi sẽ tự tìm hiểu. Rất cảm ơn anh về cuộc nói chuyện vừa rồi!. – Nói xong Dũng quay lưng bước ra phía cửa.

- Khoan đã Dũng! – Tín lên tiếng.

- Còn chuyện gì nữa sao? – Dũng trả lời nhưng không hề quay lưng lại.

- Nếu đó là sự thật thì xin anh hãy giúp chúng tôi! Chúng tôi cần phải đưa vụ án này ra ánh sáng. Tôi biết là anh rất khó xử nhưng đừng để tình cảm làm lu mờ đi lý trí của mình.

- Còn gì nữa không? – Dũng gắt.

- Không! Anh có thể đi rồi!

Dũng mở cửa nhưng không bước ra, sau một thoáng suy nghĩ anh nói.

- Mong rằng đó không phải là sự thật như anh nói! Chào anh!.

Sau khi Dũng đi khỏi, chỉ còn Tín đứng lặng lẽ trong phòng. Rút nhẹ làn hơi thuốc anh thì thầm.

- Tại sao lại phải che giấu cảm xúc của mình chứ?. Đâu cần phải như thế, anh không thể chấp nhận được sự thật sao?. Tội nghiệp, không ngờ có kẻ còn đáng thương hơn mình. – Tín mỉm cười chua chát.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: SỰ THẬT

Buổi trưa hôm ấy, tại nhà ông Thái.

- Này Trí! Đi lên phòng với anh, có chuyện muốn nói với mày!.. – Toàn nói rõ to.

- Chuyện gì chứ? Tại sao không nói ở đây cho rồi!.

- Cứ lên phòng anh đi ắt sẽ biết.

.....

- Mẹ chết rồi, cha thì điên điên khùng khùng. Tao nghĩ mình nên bàn đến chuyện chia gia tài đi là vừa!.

- Hừ! Cái đầu của anh chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi sao?. – Trí cau mày.

- Thôi mà!. Đừng đạo đức giả nữa, anh biết chú mày cũng đang hăm he gia sản của cha mà!.

- Anh cũng không ngu ngốc lắm nhĩ?. – Trí cười mỉa mai.

- Khả khả! Anh nói đúng ý chú mày rồi chứ gì!.

- Mà này! Sao không chờ thằng Dũng cùng bàn? Chỉ có tôi với anh thôi sao?.

- Hừ! Thằng đó mà bàn cái gì! Với lại cha vợ nó cũng giàu có thấy mồ, cần gì cái của cải này nữa.

- Hi! Anh vẫn còn hờn chuyện cũ sao? Anh em trong nhà sao mà thù dai thế? Con Nhạn đã chết lâu rồi mà?.

- Đừng có nhắc nữa!. Mỗi lần nói đến là tao thấy bức mình. Mẹ kiếp nó chứ! Chỉ vì một đứa con gái thôi mà nó coi thường anh nó! Nếu biết ngày xưa cha cũng muốn làm thật con Nhạn thì tao cũng chẳng cần! Làm như là quý lắm cuối cùng cũng chết tức tưởi.

- Thôi mà.... – Trí vừa định mở miệng thì...

- Kẹẹt..et...!!! – Cánh cửa phòng từ từ mở hắt ra để lộ một bóng dáng quen thuộc. Không khí trong căn phòng trở nên sầm uất lạ thường.

Là Dũng, đứng trước cửa phòng không nói gì mà chỉ thần thờ lặng nhìn họ, đôi mắt đỏ hoe trào hắt một dòng lệ chảy xuống má.

- Dũng! Em đã về rồi àh?! – Trí bỗng lên tiếng.

- Là thật sao? – Khuôn mặt Dũng trở nên ngờ nghệch đáng thương, anh tựa hắt lưng vào tường, ngồi phịch xuống đất. – Tất cả đều là sự thật sao?.

- Em làm sao vậy Dũng? Em đừng nghe anh cả nói bậy bạ, hoàn toàn chẳng có gì cả?. – Trí cố trấn an.

- Anh im đi...!!!!. – Dũng đột nhiên hét toát lên. – Tại sao...?!!!! Tại sao chứ hả...?!!!! Trước khi tôi đi anh có hứa là sẽ trông chừng Nhạn giúp tôi!! Tại sao anh không làm được? Tại sao?! Tại sao?!... Tại sao?!...!!!!. – Dũng tức tưởi nghẹn ngào gào gào đôi vai Trí lay mạnh.

- Thằng khốn mày có chịu thôi đi không hả?!.. – Toàn quát. – Chỉ là một đứa hầu thối tha mà làm như cha mẹ chết không bằng!!.

Dũng buông vai Trí ra và đứng dậy nhìn Toàn, khuôn mặt anh tràn đầy sự phẫn nộ.

- Anh vừa nói cái gì?!

- Tao nói đó thì sao?! Mày biết con Nhạn chết ra sao không?! Nó treo cổ chết đấy!! Chính cha đã làm chuyện này, ông ấy đã hăm hiếp con Nhạn yêu quý của mày đó!!.. Liệu thằng Trí có can nôi không?!..

- Im đi!!!! Đồ khốn...!!!! – Dũng lao vào nắm lấy cổ áo của Toàn xóc mạnh.

- Sao?! Muốn đánh tao hả thằng mất dạy?!.. Đánh đi!! Mẹ kiếp mày...!!.

Dũng không nói gì, anh buông Toàn xuống và ngoi lơ chỗ khác. Bỗng...

- Chát..át...!!!! – Toàn tát thật mạnh vào má Dũng và quát. – Không dám đánh hả thằng chó!!.

Dững không thèm quay mặt lại, tay anh nắm chặt hình nắm đấm.

- Chát...chát...chát...!!! – Toàn tán thêm vài cái nữa vào mặt Dững. – Sao thế?!! Tức lắm hả?! Đánh lại đi chứ?!!.

Vừa định tán thêm vài cái nữa thì bị Trí nắm lấy tay hấn giằng lại.

- Đủ rồi!! Anh định đánh nó chết mới chịu hay sao?!. – Trí gắt.

- Hừ!! Thứ chó như nó có chết cũng chẳng ai quan tâm!.. – Toàn hất tay Trí ra và chỉ vào mặt Dững.

- Anh đi xuống phòng khách đi! Để tôi ở đây cố gắng khuyên nó!! – Trí từ tốn.

- Làm gì thì làm! Xong rồi thì kêu nó xéo khỏi phòng tao! Ở đây không có chỗ cho thứ mất dạy như nó!.. – Nói xong Toàn quay lưng đi khỏi phòng.

.....

- Đã bình tĩnh chưa?. Sao lại ra nông nổi này? Bộ ở sở cảnh sát có chuyện gì àh?.

- Đến lúc này mà anh còn hỏi tôi điều này sao?! – Dững nhếch môi khinh khinh, anh vẫn không thèm nhìn mặt Trí. – Làm ơn kể hết cho tôi nghe rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?!

- Thật ra mọi chuyện ngày trước anh cũng không thể nào ngờ được Dững àh!. Anh đã cố gắng bảo vệ con Nhạn khỏi bàn tay của anh cả nhưng chuyện cha đã làm với Nhạn thì anh hoàn toàn không biết. – Trí tỏ vẻ buồn bã. – Còn chuyện Nhạn tự vẫn chết thì sau này anh và anh cả mới được nghe mẹ kể lại, chứ lúc đầu thì bọn anh cũng tưởng là Nhạn bỏ đi như em thôi. Vì thế chớ nên gây gổ với anh cả làm gì cho gia đình xào xáo.

- Đừng nói tới anh ấy! – Dững gắt. – Kể từ bây giờ tôi với anh ấy không còn là anh em gì nữa.

- Chẳng lẽ em muốn cha tức chết hay sao? Cha vì chuyện mẹ chết đã tâm thần phân liệt rồi, bây giờ em làm như vậy nữa thì gia đình này biết sẽ ra sao?!

- Chuyện đó tôi tự biết lo, anh không cần bận tâm! Cảm ơn anh! Tôi không còn tin tưởng anh được nữa rồi.

Nói xong Dững quay lưng bước đi ra khỏi phòng để lại một mình Trí đứng đó.

- Khả khả! Khỏi phải lo, mày chẳng còn cơ hội nào để gặp lại nó đâu Dững àh! Cuối cùng chỉ còn ta là được hưởng cái gia tài này mà thôi! Ha ha ha...!!!
– Trí nhếch môi cười thâm, nét nham hiểm in đầy trên mặt.

***

Chiều, trời bắt đầu sẫm tối. Tại nhà ông Thái.

- Anh định đi đâu nữa vậy?! Sắp tới giờ cơm rồi. – Nga hỏi khi thấy Toàn chuẩn bị ra khỏi nhà.

- Không ăn!! Hôm nay tôi có hẹn với mấy đứa bạn bên xóm Hạ Phân rồi! – Toàn càu nhàu.

- Lại chuyện gì nữa đây! Mọi hôm trước khi đi chơi anh vẫn ăn cơm chiều mà?!

- Tôi không thích ngồi ăn chung với thứ mất dạy, tôi đi đây, khỏi chờ cơm!.. – Toàn phẩy tay bước ra ngoài.

- Hừ! Mới vừa về đã phải ăn cơm một mình. Cả đám phụ nữ thì kéo nhau vào bệnh viện lo cho cha mấy người, còn mấy người thì sung sướng muốn đi đâu thì đi!. – Nga cằn nhằn buông cả đứa.

***

Hai giờ sau đó, tại khu rừng nhỏ gần xóm Hạ Phân. Toàn lê từng bước vừa đi vừa lăm nhăm, hai tay hấn rúc vào trong áo khoát, mặt mày xanh ngắt dường như có chuyện gì đó không ổn xảy ra với hắn.

- Mẹ kiếp!! Sao hôm nay trời lạnh thế này? Hừ...hừ...!. Mấy cái thằng xe ngựa không biết biến đâu hết rồi?.

Hắn chợt nhớ đến khi hắn vừa đi qua khỏi bờ hồ gần nhà, nơi mà ngày xưa xác Nhạn được tìm xuống. Tự nhiên lúc đó gió thổi rất mạnh, cứ phả vào người hắn khiến hắn không thể nào đứng ngay được, hắn bỗng cảm thấy ớn lạnh, nếu lỡ hồn ma Nhạn mà hiện lên chắc hắn sợ đến độ mà lăn ra chết mất. Cũng may, đi miết rồi cũng gần tới xóm Hạ Phân, hắn nghĩ chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

- Xào... xạt....!!! – Gió bắt đầu thổi mạnh.

- Cái quái gì thế?. Sao gió cứ thổi mãi thế này?.. – Hắn khẽ càu nhàu.

Ánh sáng nhẹ phía trước bỗng có gì đó thay đổi, từ màu xanh xám chuyển thành màu tím nhạt, mắt hắn trở nên mờ ảo nhưng gió cứ tấp vào mặt hắn khiến hắn không còn nhìn rõ nữa. Đột nhiên hắn nghe tiếng thở nhẹ của một cô gái trẻ, hắn cố tránh gió nhìn xung quanh.

- Ai?!. Là ai đó?!!.. – Hân hỏi to nhưng hoàn toàn yên lặng, không có ai trả lời hân.

Từ đằng xa trước mặt hân, một bóng hình xuất hiện. Tuy là rất xa những hân vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng bóng dáng đó là một cô gái tóc dài. Bất giác hân cảm thấy sợ hãi, liệu đó có phải là hồn ma của Nhận không?. Gió vẫn cứ tiếp tục xốc vào mặt khiến tầm nhìn của hân nhòa đi, đến khi gió ngừng thổi hân mới có thể ngẩng mặt lên mà nhìn, trong thoáng chốc cái bóng ấy đã đứng trước mặt hân và chỉ cách hân có vài phân, tóc dài xõa che cả mặt nhưng hân vẫn còn thấy rõ xuyên qua đám tóc có một con mắt đang nhìn hân chằm chằm.

Mặt cắt không còn một chút máu, hân quay đầu chạy thục mạng. Hân cứ cầm đầu chạy, chạy mãi nhưng cứ như là bóng ma ấy dính đằng sau lưng hân vậy.

- Cậu... cả... không... chơi... với.... con.... sao?. Không... phải... ngày... xưa.... cậu... thích... vậy.... àh?.

Âm thanh đó cứ thì thầm vào tai khiến hân càng kinh hãi hơn.

- Đừng mà!! Đừng mà!! Trời ơi ai cứu tôi với...!!!!.

Bỗng phía trước có một bóng người đang đứng, Toàn mừng rỡ chạy đến. Nhưng khi đến càng gần hân càng thấy bóng dáng người này rất đỗi quen thuộc, bỗng hân bắt ngờ kêu lên.

- Trí đó hả?! Trời ơi cứu anh với, con Nhận nó muốn lấy mạng anh!!.

Đúng là Trí, hân đứng đó nhoen miệng cười với Toàn. Bất giác Toàn chột dạ, điều gì đã khiến Trí bình thản như vậy, mặt hân không hề tỏ ra sợ hãi khi nghe Toàn nhắc đến Nhận. Mặc kệ, Toàn không muốn suy nghĩ nhiều, chỉ cần có người cứu hân là được, hơn nữa người này lại là anh em với hân vậy thì hân còn cần gì hơn nữa chứ.

Toàn chớp lấy cánh tay Trí vồn vã.

- Chạy mau đi!! Hồn ma con Nhận ở phía trước đấy!.

- Bình tĩnh đi! Không cần phải chạy đâu. Có em ở đây rồi! – Trí từ tốn.

- Là sao?!! – Toàn ngơ ngác.

- Xảo.... xạt...!! – Gió lại bắt đầu thổi mạnh. Toàn ôm lấy bờ vai của Trí thở mạnh, hân không hiểu tại sao Trí lại gan lì như thế, không lẽ cả ma Trí cũng không sợ.

Bóng của Nhận bắt đầu xuất hiện từ đằng xa, không hiểu sao khi thấy Trí, bóng của Nhận dường như lúng khựng không dám tới gần.

- Sao vậy?! Không dám tới gần tao àh?! – Trí lớn tiếng.

Điều này làm Toàn kinh ngạc, không ngờ khi gặp Trí hồn ma của Nhận lại trở nên rụt rè như thế.

- Chính tao đã hại mày chết đấy!! Mày không thù hận tao sao hả?!! Đến đây đi chứ!!.

Dường như lời thách thức đã có tác dụng, bóng Nhận vụt lao đến chỗ Trí và Toàn, cô đưa bàn tay đầy móng vuốt vồ lấy Trí nhưng...

- A...a...a...a!! – Tiếng hét thất thanh vang lên từ nơi xa thẳm.

Bóng Nhận bị văng thẳng ra xa ngược lại với hướng cô vừa lao tới. Toàn hoàn toàn không hiểu vì sao?. Cùng lúc đó bóng Nhận cũng tan biến đi cùng với âm thanh trong gió.

- Lũ... khốn... nạn!!! Tôi... sẽ... không... tha... thứ... cho... những... gì... các... người... đã... làm... đâu...!!!!.

.....

- Chuyện gì vừa xảy ra khi nãy vậy Trí?! Tao hoàn toàn không hiểu!. – Toàn tò mò.

- Hi! Anh không nhớ hồi đó có lần em đi nghỉ mát ở núi bà Châu Đốc sao?.

- Ý mày là sao chứ? Tao nhớ lúc đó mày có đi... Đúng rồi!!.. Lúc đó mày đi hết nửa năm mới về, chẳng lẽ?!

- Đúng vậy! Em đến đó là có mục đích! Vì sợ một ngày nào đó con Nhận sẽ trả thù nên em kiếm thầy để học cách trị tà ma. Cuối cùng em tìm được một ông thầy và xin học vài chiêu! Bây giờ lưng em có xăm hình phạt bà Quan Âm bằng mực tàu pha máu chó mực đỏ ma nào mà dám sờ rờ.

- Thì ra là vậy! Chú mày cũng khôn ra phết nhỉ? Ha ha...!!

Cả hai cùng cười to nhưng sau đó Toàn chợt phát giác rằng dường như có điều gì đó không hợp lý ở đây. Trí đi cách đây đã lâu còn chuyện sau này thì

do mẹ kể nên mới biết được, không lẽ Trí biết trước mọi chuyện hoặc tất cả là do Trí sắp đặt. Toàn nhớ cái ngày mà Nhận chết hẳn không có ở nhà mà là qua bên xóm Hạ Phân đánh bài với đám chiến hữu và lúc đó thằng Sơn ***** Thúi có nói rằng Trí đã hỏi thăm từ trước và còn mượn vài lọ Dâm Dương Hoắc Nhục Dung Tửu, chỉ vì lúc đó khá say nên Toàn quên bống đi chuyện ấy. Bây giờ nghĩ lại hẳn cảm thấy không bình thường.

- Thảo nào ban nãy mày nói chính mày đã hại con Nhận! – Mặt toàn trở nên căng thẳng. – Thì ra mọi chuyện từ trước đến giờ đều do mày sắp đặt!.

- Ha ha ha!! Bây giờ tôi mới thật sự thấy anh thông minh đấy Toàn àh!! – Trí cười lớn. – Nhưng đã quá muộn rồi!.

- Ơc...!!! – Không biết từ khi nào Trí đã cầm sẵn một cây kéo khá to, hẳn đâm thẳng vào bụng Toàn.

- Mày?!! Sao mày dám...?!. – Toàn gồng người cố chịu đựng, một tay ôm bụng một tay ghi lấy vai Trí. Hắn phát giác bộ đồ tây màu trắng mà Trí đang mặc là của Dũng. Toàn chấn động, mắt tròn trắng nhìn thẳng vào mặt Trí. – Khốn nạn...!!! Mày định hại luôn thằng Dũng sao?.

- Đó chính là lý do tại sao tôi không để cho con Nhận giết anh! Vì điều đó không nằm trong kế hoạch của tôi!!.

- Thằng trời đánh...!!! – Toàn vùng tay định đâm vào mặt Trí. Nhưng...

- Pụp...!! – Trí đưa tay rút mạnh cây kéo làm máu văng xối xả vào áo hắn.

- A...a...a...a!!! – Toàn thét lên đau đớn.

- Ơt...!! Hự...!! – Lần này Trí đâm thẳng cây kéo vào cổ Toàn.

Cú đâm chí mạng này làm Toàn chết ngay tức khắc không còn gì để nói.

- Xin lỗi nhé!! Gia tài của cha tuy lớn nhưng không đủ cho ba người đâu... Ha ha ha...!!!.

Tiếng cười như ma quỷ vang vọng khắp rừng. Bỗng nhiên trời gầm lên dữ dội như tức giận vì con người quá tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: NỖI OAN

Trưa hôm sau, tại nhà ông Thái. Dững mệt mỏi nhìn ra cửa sổ tâm trí thần thờ, từ ngày trở về đây, biết bao nhiêu là sự việc khiến anh không được vui. Sự thật về cái chết của Nhận khiến anh vô cùng đau khổ, nếu như cô ấy còn sống, không lẽ phải đối mặt với nhau bằng hận thù sao? Mới nghĩ thôi đã thấy vô cùng khó khăn rồi.

- Nhận ơi! Em ở đâu?. Anh đã nhớ em rất nhiều. Phải chỉ ngày xưa anh không đi thì chắc không có ngày hôm nay!.

Đang miên man suy nghĩ chợt Dững thấy rất nhiều người đang tập trung trước cổng nhà, không biết chuyện gì đã xảy ra?. Anh vội mở tủ áo, ngay lúc đó anh phát hiện có điều lạ.

- Là nhì? Bộ đồ tây hôm qua mình vẫn còn móc ở đây mà, đâu mất tiêu rồi?.

Bất chợt bên ngoài có tiếng gõ cửa.

- Dững àh!! Bên ngoài có rất nhiều cảnh sát, họ nói muốn vào lục soát nhà mình!.

- Cái gì?! Tại sao phải lục soát?!. Chị Nga chờ em chút, em xuống liền!.

Dững vội khoát cái áo len rồi ra ngoài.

.....

Bước ra ngoài phòng khách, thấy Trí đang đứng tựa lưng vào tường suy ngẫm, còn Tín thì đang trò chuyện với Nga, không biết chuyện gì đã khiến khuôn mặt Nga trở nên đau khổ ngẹn ngào. Vừa nhìn thấy Dững, Nga vội đứng dậy chỉ thẳng vào mặt anh mà nức nở.

- Là nó!! Chính là nó đã giết chồng tôi!! Tối hôm qua tôi thấy rõ ràng nó đi ra ngoài, tôi có hỏi nó đi đâu nhưng nó không trả lời.

Lời buộc tội bất ngờ của Nga khiến Dững ngơ ngác, anh còn chưa vội hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Có chuyện gì thế? Tại sao... chị lại... nói em như vậy?. – Dững lấp bắp.

- Sáng hôm nay chúng tôi vừa phát hiện thi thể của Toàn trong khu rừng nhỏ gần xóm Hạ Phân nên hôm nay chúng tôi muốn khám xét nhà mong anh đồng ý cho. – Tín từ tốn.

- Sao?!! Anh vừa nói gì?! Anh cả tôi đã chết! Ai giết anh ấy chứ?!. – Dững hoảng hốt.

- Mày còn làm bộ hả Dững!! – Nga lớn tiếng. – Hôm qua mày đã gây lộn với anh Toàn và tối hôm qua tao còn thấy mày đi ra ngoài, chính mày giết anh ấy chứ không ai khác!!.. Mấy người không tin thì hỏi thằng Trí đi! Hôm qua chính nó chứng kiến cuộc gây gổ của anh Toàn và thằng Dững. – Nga vừa nói vừa chỉ tay về phía Trí.

Trí đứng đó khẽ lắc đầu không nói gì, hẩn tỏ vẻ như đang rất đau lòng.

- Chị đừng nói vậy tội nghiệp em! Hôm qua em đâu có ra ngoài! Mà tại sao em phải giết anh ấy chứ?!. –

- Hừ!! Mày không là vì cái gia tài này thì là vì cái gì chứ!.. – Nga sùng sộ.

- Xin lỗi Dững! Khi khám xét hiện trường chúng tôi đã phát hiện ra một vạt áo giống với bộ đồ tây mà anh vận ngày hôm qua. – Tín từ tốn. – Bây giờ chúng tôi phải khám xét nhà anh để tìm chứng cứ.

Những lời nói của Tín khiến Dững cảm thấy vô cùng bất ngờ, tối hôm qua vì chuyện của Nhận nên anh đã uống rất nhiều rượu đến khi say mềm và ngủ luôn trên giường, sau đó anh không còn biết gì hết thì sao mà có thể ra ngoài giết Toàn cho được.

- Không thể như thế được?.. – Dững lảm bảm.

.....

- Thừa thiếu tá!! Chúng tôi vừa tìm được bộ đồ tây có dính đầy máu và hung khí. Nó được giấu rất kỹ trong kho thóc phía sau nhà!!.

Viên cảnh sát đưa ra một bộ đồ tây và cây kéo dính đầy máu trên đó khiến Dững choáng váng cả người.

- Chuyện này là như thế nào chứ?!! Tại sao... lại là bộ quần áo... của tôi?. – Dững lấp bắp, tay chân run rẩy.

- Thằng khốn nạn!!! Không ngờ anh của mày mày cũng dám giết!! Hu hu hu!! – Nga khóc thét lên nức nở.

- Chị đừng làm như vậy mà! Em không có giết ai hết! Em không hề biết chuyện gì đã xảy ra! – Dững cố biện minh.

- Xin lỗi Dững! Chúng tôi buộc lòng phải bắt anh về sở! – Tín lên tiếng và ra lệnh cho người cùng tay Dững lại.

Ngay lúc đó, Lan vừa bước vào nhà thấy có người cùng tay chồng mình cô liền thốt lên.

- Các người làm gì vậy?! Sao lại bắt chồng tôi?.

- Thằng chồng mày nó vừa giết chồng tao. – Nga thét lên.

Câu nói của Nga khiến Lan giật mình làm rơi cả giỏ đồ ăn mà cô mua cho Dững trước khi từ bệnh viện về đây.

- Không thể nào?! Anh ấy không thể nào giết người đâu?! Các người bắt làm rồi! – Lan chạy đến bên Dững và ôm chầm lấy lưng anh, cô cố ghi chặt Dững lại không để cho các viên cảnh sát đưa anh đi.

Nhìn thấy Lan, Dững như thêm có chút niềm tin vào bản thân, anh tin chắc rằng có kẻ nào đó cố tình ám hại mình nhưng hiện tại anh không thể nghĩ ra đó là ai và có thù oán gì với anh.

- Cô đừng làm như vậy! Nếu Dững vô tội thì chúng tôi sẽ có cách tìm hiểu! Bây giờ các người làm như vậy thì làm sao chúng tôi điều tra chứ?. – Tín nhỏ nhẹ.

- Tôi thật sự không giết anh Toàn!! – Dững nhìn thẳng vào mặt Tín phân bua.

- Dững àh! Không còn cách nào khác đâu! Mọi chứng cứ đều buộc tội anh, bây giờ chỉ còn cách là anh phải theo chúng tôi về và hợp tác điều tra thôi!.

- Chính nó đã giết chồng tôi!! Tại sao không bắt nó mà phải điều tra chứ!!.. – Nga hét lên ầm ỹ.

- Im đi!!! – Trí đột nhiên hét lớn. – Chị làm gì mà cứ buộc tội cho thằng Dững vậy!! Đúng là nó có xung đột với anh Toàn nhưng chưa chắc nó là hung thủ! Chị phải để cho cảnh sát điều tra chứ!.

Thấy Trí bỗng nhiên hùng hổ bênh vực cho Dững nên Nga im lặng không nói gì, ả lùi thui bước vào trong. Kế đó, Trí đến bên Dững khuyên nhủ.

- Em cứ yên tâm! Anh tin là em vô tội, sẽ không có gì xảy ra đâu!

Dững cúi mặt thì thầm.

- Cảm ơn anh! Anh hail.

Dững cảm thấy hối hận khi đã đối xử không tốt với Trí, cho đến lúc cuối cùng Trí vẫn luôn bên cạnh anh như ngày xưa. Ngày còn nhỏ có những lúc bị cha đánh những trận đòn như từ bán sống bán chết ấy thế mà Toàn chỉ đứng nhìn đứng đưng như không có chuyện gì, còn Trí thì khác, hẳn luôn bên cạnh cho anh, nhiều khi còn đỡ cả những đòn roi vọt của cha. Sâu trong thâm tâm của Dững lúc nào Trí cũng là một người anh thương em.

- Buông anh ra đi, sẽ không sao đâu mà!. – Dững thì thầm với Lan.

Lan khẽ buông tay để hai viên cảnh sát đưa Dững ra ngoài, Lan vội chạy theo sau nhưng bị Trí cản lại.

- Em cứ để cho nó đi! có theo cũng chẳng giúp gì được đâu!

- Anh ta nói đúng đấy! Chị nên ở nhà thì tốt hơn! Tôi cũng nghĩ rằng Dững bị người ta hãm hại. – Tín vừa nói vừa liếc nhìn Trí. – Chúng tôi từng là bạn thân với nhau và tôi biết rằng anh ấy không phải là kẻ giết người. Tuy bây giờ mọi vật chứng đều buộc tội anh ấy nhưng vẫn còn nhiều nghi vấn chưa được giải đáp, chúng tôi sẽ cố gắng đưa vụ án này ra ánh sáng. Chào chị!.

***

Tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ. Dững khỏ sở ngồi trên chiếc ghế gỗ trong phòng lấy lời khai, Tín ngồi đối diện với anh. Nhìn khuôn mặt đau buồn của Dững, Tín biết rằng Dững không hề nói dối, khuôn mặt phờ phạc chứng tỏ rằng Dững có dùng đến rượu nhưng vẫn không thể cho là Dững vô tội được.

- Anh có gì để nói với tôi không?. – Tín từ tốn.

- Tôi vô tội. – Dững lẩm bẩm.

- Tôi biết là anh vô tội nhưng như thế thì sao chứ?! – Tín lớn tiếng. – Liệu có ai tin điều đó không? Bộ đồ tây mà anh mặc và hung khí chúng tôi đã xét nghiệm và kết quả chính là máu của Toàn. Anh nói là đêm qua anh uống rượu một mình nhưng đâu có ai làm chứng điều đó, trong khi đó vợ của nạn nhân và anh hai của anh đều nói rằng anh đã có xung đột với Toàn và tối hôm qua anh có đi ra ngoài.

- Anh đừng nói nữa! Tôi hoàn toàn mất phương hướng rồi! Đêm qua tôi đã say mềm và ngủ thiếp đi trong phòng lúc nào không hay! Sau đó tôi có ra ngoài hay không cả tôi còn không biết nữa. – Dững phân bua.

- Anh phải cố nhớ lại, phải cố tìm ra cách chứng minh anh vô tội chứ còn hơn là ngồi đó buồn rầu.

- Anh Toàn chết như thế nào vậy?. – Dững thì thầm.

- Bị đâm hai nhát, một nhát ở bụng và một nhát ở cổ ngay mạch phải, nhát thứ hai ngay cổ là nhát chí mạng, tất cả những vết thương là cùng một hung khí gây ra, chính là cây kéo mà chúng tôi đã tìm thấy cùng với bộ đồ tây của anh.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa mạnh.

- Cộc cộc!!.. – Thừa thiếu tá! Chúng tôi vừa phát hiện một vật lạ trong túi áo của nghi phạm!.

Dững và Tín cùng nhìn nhau ngạc nhiên sau khi nghe viên cảnh sát thông báo.

.....

- Đã xét nghiệm chưa?! Là máu của ai?!.. – Tín hỏi dồn.

- Dạ! Là của trung sĩ Zomom ạch!!.

- Cái gì?! Bao lâu rồi?!.

- Vết máu đã khô hai ngày rồi!!.

- Được rồi anh ra ngoài đi! Chúng tôi cần nói chuyện!.

.....

Tín bước đến trước mặt Dững, khuôn mặt gầy hằn nước mắt đỏ hoe, gầy biết rằng có chuyện gì đó rất xấu đã xảy ra với viên trung sĩ mà gầy yêu mến nhất đã theo gầy gần 2 năm nay. Điều trước mắt khiến gầy không thể hiểu được là tại sao vết máu của Zomom lại nằm trong túi áo của Dững. Chỉ biết là Zomom đã mất tích hơn hai ngày còn Dững chỉ vừa mới về đây ngày hôm trước thì làm sao họ có thể gặp nhau.

- Dừng àh! Tại sao vết máu này lại nằm trong túi áo anh vậy?.
  - Tôi không biết?! Đầu óc tôi rối quá, có lẽ là vì rượu, nó khiến tôi hầu như quên mọi chuyện!.
  - Điều này khiến tôi nghi ngờ, liệu anh và Nhận có phải là đồng bọn với nhau không?. – Tín thẳng thừng.
  - Anh nói cái quái gì thế hả?! Anh nghi ngờ cả tôi và Nhận sao?! – Dững sừng sộ.
  - Vậy thì anh giải thích đi!! Tại sao trong túi áo anh lại có máu của Zomom!! Nếu như Zomom đã chết thì chắc chắn anh không thể giết cậu ấy được vì ngay cậu ấy mất tích anh vẫn chưa về!! Nhưng nếu nói anh và Nhận là đồng bọn thì điều đó có thể!! Với lại khi khám xét thi thể của Toàn chúng tôi vẫn thấy cánh hoa Sứ trong miệng nạn nhân nhưng lần này nghi phạm lại là anh!! Anh giải thích đi!! Tại sao anh không giải thích?!! – Tín không còn kiềm chế được cảm xúc của mình, gãi xé rách cổ áo Dững lên.
  - Anh bình tĩnh chút được không?! Tôi cần phải yên tĩnh mới nhớ được chứ! – Dững cố trấn an.
- Tín buông cổ áo Dững ra và quay lại ghế ngồi, gãi mỗi lấy điều thuốc rít mạnh như cố tự trấn an bản thân mình. Dững không nói gì cũng lặng lẽ ngồi đó, anh cố suy nghĩ thật kỹ xem mình đã nhặt vết máu đó ở đâu. Dững nhớ là khi về đến nhà nơi đầu tiên mà anh đến là vườn hoa Sứ và anh đã có một chút hoài niệm ở nơi đó đến khi có một cơn gió nhẹ thổi đến. Bất chợt Dững thốt lên.
- Tôi nhớ rồi! Là vườn hoa Sứ!!
  - Anh chắc chứ!! – Tín nhấn mạnh.
  - Phải!! Lúc đó có một cơn gió nhẹ thổi qua làm lớp tro bay đến chân tôi và tôi đã tìm thấy vết máu ấy, hình như có ai vừa thiêu hủy nó thì phải?!
  - Tốt lắm! Hãy đi cùng tôi! Có lẽ ở đó chúng ta sẽ tìm thấy Zomom!.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: LỰA CHỌN

- Cộp cộp...!! – Tiếng gõ cổng chắc nịch.
- Lan từ trong nhà chạy ra xem thì thấy Dững và những viên cảnh sát ban nãy.
- Anh được thả rồi sao?. – Lan tỏ vẻ mừng rỡ, khóe mắt vẫn còn ươn ướt. Dững chỉ mới xa cô không đầy ba tiếng đồng hồ mà cứ ngỡ như vài ba tháng. Giờ phút này Dững cảm thấy thương cô hơn bao giờ hết. Hoạn nạn mới thấy chân tình là đây.
  - Không, anh còn phải ở với họ dài dài. Chỉ vì vừa nhớ ra một điều quan trọng nên họ đưa anh về đây để tìm thêm chứng cứ.
- Trí từ trong nhà bước ra, câu nói của Dững vô tình lọt vào tai hắn nhưng hắn vẫn tỏ ra bình thản.
- Tốt lắm nếu có thêm chứng cứ chắc chắn Dững sẽ không sao đâu. Lan àh! em yên tâm đi.
  - Xin anh vui lòng mở cổng để chúng tôi vào xem xét!. – Tín từ tốn.
- Trí chuyển ánh mắt sang Tín, trong một giây phút vô cùng ngắn ngủi không ai nhận thấy một ánh mắt lạnh lùng nhưng lại tràn đầy sát ý hướng về phía Tín. Liệu Tín có nhìn thấy được không?.
- Tất nhiên là được mà! Miễn các anh điều tra giúp cho em tôi vô tội là được!.

.....

Khi mọi người cùng bước vào vườn hoa Sứ, gió đột nhiên thổi mạnh làm tung lớp bụi mù bay lên thỉnh thoảng, trời dần dần chuyển màu tối sầm.

- Lạ thật?! Trời đang nắng chang chang thế kia mà? Tại sao lại chuyển mưa nhanh thế nhỉ?! Đúng là thời tiết lúc nắng lúc mưa bất thường!. Thế mà dự báo nói hôm nay trời không mưa đấy!.

Thế là không đầy một khắc sau đó trời đổ một cơn mưa lớn.

- Mọi người cùng vào mái hiên kho thóc mà nấp đi!! Mưa lớn lắm đấy!!.. – Tín lên tiếng.

Mưa cứ thế rả rích không thôi cho đến khi chiều tối, mọi người bắt đầu cảm thấy chán chường riêng chỉ có Tín, Dũng và Trí điều trầm tư một cách lạ thường.

Tín rít nhẹ điều thuốc trên môi và phun ra một làn khói mỏng manh trong màn mưa. Gã cố gắng suy nghĩ xem liệu gã có thể phá được vụ án hóc búa này hay không, cho đến lúc đóm lửa trên đầu thuốc đã bén gần đến hai đầu ngón tay gã mới chịu thôi, ít nhất cho đến cuối cùng lúc đó gã đã có một quyết định không mấy sáng suốt cho lắm là nếu gã không thể phá được vụ án này, thì gã sẽ từ chức. Gã chợt phì cười với cái ý nghĩ đó, nếu gã mà từ chức thì chẳng lẽ từng ngàn ấy năm trời những gì mà gã đã làm chỉ là công dã tràng thôi sao? Nếu vậy gã là tội nhân thiên cổ đối với người yêu của gã rồi!. Và cứ như thế gã lại mỗi thêm điều nữa, có lẽ đến khi nào phổi gã lõm đom vài lỗ gã mới nghĩ ra.

Dũng thì ngồi tựa lưng vào tường đất, anh cố nghiền ngẫm những gì xảy ra hôm qua nhưng không hiểu sao kí ức cứ như bức màn mưa phía trước toàn màu trắng dã. Ngay lúc này đây Dũng cảm thấy mình sao mà khốn khổ đến thế, từ khi mới biết Nhận anh cứ ngỡ cuộc đời anh sẽ gặp nhiều điều hạnh phúc lắm chứ không ngờ mọi chuyện lại trở nên bi thảm thế này. Có lẽ một phần là lỗi ở nơi anh, tại anh quá hèn nhát không dám cãi lời cha mẹ. Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại thì dù cha mẹ có đánh anh chết anh cũng nhất định không đi. Lời nói của Nhận ngày xưa lại như văng vẳng bên tai anh "Em chỉ là phận con ở mà thôi, được anh quan tâm chăm sóc là phần phước lắm rồi, bây giờ mà còn đòi hỏi anh đừng đi thì có phải quá đáng lắm không?". Lời nói chân tình của ngày xưa ấy ngày hôm nay lại là lưỡi dao cứa nát tim anh.

- Nếu ngày xưa em ngăn cản anh thì ngày hôm nay anh đâu có hối hận như thế này. Nhận ơi!. – Dũng nhủ thầm.

Trí ngồi trên bờ gạch lát cạnh cột mái hiên tựa nửa lưng vào tường đất nửa lưng còn lại hứng ngóng mưa, mưa từng giọt tuôn rơi trên vai áo hần làm ướt hần một bên vai, cơn lạnh buốt chạy dọc xuống sống lưng nhưng đối với hần cái cảm giác này rất là sảng khoái, có lẽ hần đã quen với cái cảm giác này từ nhỏ. Hần nhớ về ngày xưa, ngày mà hần cất tiếng khóc chào đời cũng là ngày trời mưa rất to và cũng là lúc cha hần tán gia bại sản, kể từ ngày đó cả cha lẫn mẹ đều không quan tâm tới hần, họ để hần cho người ta nuôi. Đến khi sinh ra Dũng thì cha hần lại ăn nên làm ra nên chuộc hần về, hần đã phải ăn đồ thừa canh cặn và chịu cái lạnh đến thấu xương từ khi còn bé trên tay cho đến ngày hần trở về nhà cha mẹ đẻ, lúc đó tuy chỉ mới có sáu tuổi đầu nhưng những gì đã trải qua hần đều nhớ rất rõ. Ngày hần trở về nhà, hần cứ ngỡ mình sẽ hạnh phúc trong cái gia đình thật sự này nhưng hần đã lầm, mẹ hần cứ xem hần như là khách tỉnh và luôn luôn hắt hủi, cái ngày mà hần cảm thấy đau đớn nhất là cái ngày mà mẹ hần đẩy hần ngã lăn ra khỏi bàn cơm chỉ vì hần không biết cách cầm đũa, đó là lý do tại sao mà hần không bao giờ dùng cơm với gia đình. Có lần hần sốt rất nặng, cha hần chạy chữa biết bao nhiêu thuốc mà bệnh tình vẫn không thuyên giảm, sau đó hần vô tình nghe mẹ hần bàn với cha hần là đun nước cho hần chết chứ cứ để thế này tiền nông đâu mà chịu cho hết. Cái chuyện nhấm tâm đó làm sao cái đầu non nớt của hần có thể chịu nổi, đêm hôm đó hần ra bờ hồ gần nhà trầm mình tự vẫn nhưng hần lại không chết trong cái lạnh thấu xương ấy và cũng từ ngày đó không hiểu vì sao bệnh tình của hần lại hết hẳn. Cha mẹ hần coi như không có chuyện gì nhưng hần thì khác, hần tự nhủ với lòng rằng nếu ông trời đã cho hần sống thì hần sẽ sống sao cho xứng đáng với những gì mà con người đã đối xử với hần và cũng từ ngày đó một con người đầy dã tâm đã xuất hiện trong hần.

- Cái lạnh ngày hôm nay so với ngày trước chỉ là giọt nước trong cơn mưa mà thôi. – Trí nhủ thầm.

.....

- Quái thật!! Không lẽ mưa cứ dai như thế hoài sao?. – Một viên cảnh sát trong nhóm tỏ ra lo lắng.

- Yên tâm đi! Mưa đến sáng thì bọn mình chờ đến sáng, có gì đâu mà lo!. – Tín nói băng quơ, trên tay gã không biết đã cầm đến điều thứ mấy rồi mà dưới đất đầy những tàn thuốc lá. – Chứ nếu mà về bây giờ lỡ hung thủ thật sự biết được chúng ta đang điều tra ở đây và đến xóa vết tích thì sao?.

Trí không nhìn Tín, hần chỉ khẽ nhếch môi mỉm cười, ánh mắt vẫn miên man nhìn về phía cơn mưa.

- Mọi người nhìn xem mô đất đằng kia kia!!.. – Một người trong nhóm thốt lên.

Mọi người cùng hướng ánh mắt về phía ngón tay của viên cảnh sát. Một mô đất hơi nhỏ lên có vẻ lạ thường, phải trong cơn mưa họ mới có thể thấy rõ ràng, dường như mưa dầm thấm lâu nên xung quanh mô đất ấy đang sụp xuống tạo thành những vết nứt nhỏ, cho thấy bên dưới lớp đất ấy có một cái gì đó mới vừa được chôn ở đây.

- Mọi người cùng theo tôi nào!! Bên dưới lớp đất nhất định có gì đó!!.. – Tín hô to.

Mặc kệ trời mưa có lớn đến đâu họ cũng không màn, kẻ thì cào người thì bới, hết lớp đất này cho đến lớp đất khác được xới lên bằng những đôi tay trần. Mãi đến vài khắc sau một bàn tay xám ngắt xuất hiện dưới lớp đất bùn. Họ tiếp tục tăng tốc cho đến khi thấy được nguyên vẹn thi thể của viên trung sĩ xấu số. Tín thần thờ quỳ mọp dưới mưa, tay dầm thật mạnh vào đất.

- Tại sao?. Tại sao lại phải tàn nhẫn như thế?. Anh ta đâu có tội tình gì chứ. – Tín khẽ nắm bầm một mình.

- Thừa thiếu tá!! Vết dằm trên người của trung sĩ có vẻ trùng khớp với hung khí mà chúng ta đã tìm thấy hôm nay!. – Một viên cảnh sát đang xem xét thi thể nạn nhân lên tiếng.

- Ầm...!!!! – Tiếng sét rền vang trong đầu óc của Tín.

Giây phút này không chỉ có mình Tín mà ngay cả Dũng cũng chứng hứng, Tín không nói gì, gã khẽ đứng dậy lê từng bước về phía Dũng, mặt gã cúi gầm xuống đất. Một không gian im lặng, chỉ có tiếng mưa rả rích trong buổi chiều tối, giờ phút này gã chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là tình bạn hai là tình đồng chí. Mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía gã, họ không biết gã sẽ phải làm gì sau đó. Cuối cùng gã cũng đứng ngay trước mặt của Dũng.

- Dững! Đây là đồng đội của tôi. Anh ấy đã theo tôi hơn hai năm rồi, anh biết không?!

- Tìn àh! Tôi không....!

- Mời anh theo chúng tôi về sở hợp tác điều tra! Hiện tại chúng tôi tình nghi anh là hung thủ hoặc là đồng phạm của hắn! Anh không được nói bất cứ điều gì! Bởi vì những gì anh nói có lẽ sẽ là bằng chứng khởi tố anh trước tòa!! – Tìn nghiêm mặt nhìn Dững, đó không còn là ánh mắt của một người bạn. – Anh sẽ bị giam giữ trong thời gian chúng tôi điều tra vụ án! Trước khi chúng tôi chưa tìm ra manh mối anh không được phép rời khỏi sở!. – Nói xong Tìn ra hiệu cho hai viên cảnh sát còng tay Dững lại.

- Không!! Không!! Anh ấy không giết người!! Anh ấy chỉ mới về đây thôi làm sao mà giết hắn được!! Tôi sẽ kiện các người!! – Lan hét lên trong màn mưa, cô chạy đến bên Dững, một lần nữa ôm chặt lấy lưng anh và tự trấn an mình rằng dù có chết cô cũng nhất quyết không buông anh ra.

- Muốn kiện thì chị cứ việc! Còn nếu bây giờ chị ngăn cản, chúng tôi có quyền buộc tội chị cản trở người thi hành công vụ. – Tìn từ tốn.

Dững lặng lẽ nhìn Tìn, anh biết giờ đây Tìn đã chọn đồng đội của mình và không còn tin tưởng anh nữa. Anh không trách, chỉ trách tại sao mình lại phải chịu nỗi oan này và mất luôn cả tình bạn bấy lâu nay.

- Anh không còn tin tôi nữa sao?. – Dững khẽ hỏi.

- Xin lỗi! Tôi là cảnh sát. – Tìn trả lời cứng nhắc.

Dững cười, nụ cười chua chát. Cảm giác này đối với anh thật khó chịu.

- Buông anh ra đi Lan. – Dững từ tốn.

- Không!!! Em không để anh rời khỏi em đâu!!.. – Lan nghẹn ngào, nước mưa làm phai mờ đi nước mắt.

- Buông... raaaa.....!!!!!!.. – Dững hét lên thất thanh át hẳn cả tiếng mưa.

Lần đầu tiên trong đời, chưa bao giờ anh tỏ thái độ như vậy đối với người khác, nhưng lần này thì..., bao nhiêu u uất, bao nhiêu nỗi niềm đều phát tiết ra chỉ bằng một câu nói. Lan rụng rời buông tay ngã quỵ dưới chân Dững và lẩm bầm.

- Em hiểu rồi. Cuối cùng em đã hiểu rồi. Anh không cần em! Cho đến giây phút này anh vẫn không cần em. Cuối cùng anh đã nói ra rồi...!

Lan đứng dậy lau dòng nước mắt, cô lùi thui bước chân đi mà không hề quay mặt về phía Dững.

Dững lặng nhìn tấm lưng mảnh mai run rẩy trong mưa ấy, hai dòng lệ nóng trào ra khóe mắt, cuối cùng anh đã cảm nhận được tình yêu vô bờ của Lan, dòng nước mắt này anh rơi là vì cô. Có lẽ từ giờ cho đến sau này giữa anh và cô sẽ có một vết hằn không bao giờ phai.

Sau đó Tìn ra hiệu cho các viên cảnh sát đưa Dững đi. Không ai để ý đến Trí, hắn vẫn ngồi đấy và dường như từ nãy đến giờ hắn chưa từng rời khỏi nơi đó. Tìn khẽ bước đến gần hắn.

- Đến lượt tôi rồi phải không?. – Trí hỏi nhưng không hề nhìn Tìn.

- Anh thông minh lắm! Không cần tôi nói anh cũng đoán được sao?!. – Tìn cười nhếch mép.

- Nếu tôi cũng nằm trong danh sách những kẻ tình nghi thì anh cứ việc. – Vừa nói Trí vừa đưa hai tay lên trước mặt Tìn.

- Tôi rất vui khi tổ quốc mình có một công dân gương mẫu như anh.

Tìn đưa tay Trí vào còng và cả hai cùng khuất bóng sau màn mưa.

.....

Đêm tối mà mưa vẫn cứ rả rích mãi không thôi, từ nơi ban công trên tầng thượng một bóng dáng thiếu nữ đang đứng trong gió, vận bộ áo ngủ màu trắng đôi mắt buồn bã không hồn. Làn tóc mây bay nhẹ, vạt áo tung tăng như sương trong mưa, làn môi mím đã thấm ướt vì nước mắt. Cô khẽ bước lên thành ban công và đứng đó thì thầm.

- Kiếp này nếu duyên không thành thì đành hẹn lại kiếp sau. – Và như thế cô bước thẳng về phía trước.

- Aạch!!!.. – Tấm thân mỏng manh ấy rơi thẳng xuống nền đất trước sân, máu tràn ra lai láng.

Từ đằng xa một bóng hình lúc ẩn lúc hiện khẽ lướt nhẹ tới như một làn khói mỏng lung. Mưa đã làm cho thân hoa Sứ co hắt lại vào trong chậu, đêm nay mưa dường như không bao giờ dứt giống như số phận của những con người bị cuốn trong vòng quay của định mệnh.

Chương 23: KÝ TÍCH

Hai giờ sáng, tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ.

Đã nhiều giờ trôi qua mà Tín và Trí vẫn không nói một lời nào, họ cứ thế mà nhìn nhau. Phải nói đối với Tín trong số những người mà gã từng tình nghi Trí là người khiến gã cảm thấy khó hiểu và nguy hiểm nhất, tuy thành kiến của gã vẫn không thay đổi nhưng phải nói rằng gã nể sợ hắn, sợ cái tính thâm trầm quái gở của hắn.

- Anh có gì để nói với tôi không?. – Tín nheo mắt hỏi.

- Vậy sếp có gì để hỏi tôi không?. – Trí mỉm cười nhìn Tín. Dường như không có gì làm hắn sợ hãi.

- Vậy thì đã đến lúc chúng ta thẳng thắn với nhau rồi. Cách đây khoảng một tuần chúng tôi có cử một đồng chí âm thầm điều tra gia đình anh và đó cũng chính là thi thể mà chúng ta đã nhìn thấy ban nãy.

- Có phải sếp muốn hỏi tôi đã ở đâu và làm gì vào buổi tối cách đây ba ngày phải không?. – Trí cắt ngang lời của Tín.

- Đúng!. Không ngờ anh nhạy bén đến vậy ngay cả cuộc đối thoại ngắn giữa nhân viên khám nghiệm và tôi anh cũng có thể nghe được. Không biết anh còn biết tài gì nữa không?. – Tín cười mỉa mai.

- Con người ngoài lỗ tai thì còn có cả ánh mắt!. Nếu không thể nghe thì ta có thể nhìn thấy được mà.

Trong thâm tâm của Tín chợt rung mình bởi câu nói hết sức bình thường của Trí.

- Vậy thay vì tôi ra câu hỏi thì anh hãy trả lời tôi đi.

- Lúc đó tôi đang ngủ thừa sếp!.

- Ai làm chứng?!.

- Không ai cả!.

- Vậy anh có nghe tiếng động hay âm thanh nào lạ không?!.

- Không.

- Vậy nếu tôi nói anh là hung thủ thì anh sẽ nghĩ sao?.

- Sếp nói đi!.

- Tôi nghĩ anh sẽ giết tôi để diệt khẩu.

- Nếu đó là cách duy nhất thừa sếp!.

- Anh không sợ tôi sẽ tố cáo anh vì những câu nói này hay sao?.

- Nếu sếp muốn buộc tội tôi thì sếp sẽ không hỏi những câu ngớ ngẩn như vậy đâu!.

Ánh mắt họ lại chăm chú nhìn nhau, giây phút này đây mọi lời nói của họ như dao như kiếm đập vào nhau chát chúa.

- Anh biết về chuyện của Nhạn chứ?!.

- Nhạn thì tôi có biết nhưng anh muốn hỏi về chuyện gì?.

- Cô ấy bây giờ ở đâu?

- Làm sao tôi biết được!.

- Anh không cần phải giấu giếm nữa, sự thật về gia đình anh và Nhạn chúng tôi đã biết hết rồi!.

- Chuyện của gia đình tôi và Nhạn chứ đâu phải chuyện tôi và Nhạn, có khi sắp biết còn nhiều hơn tôi nữa thì sao?!. Đâu phải nhất thiết gia đình tôi biết thì tôi sẽ biết đâu!.
- Nếu như anh không muốn nói cũng được, hiện tại theo như chúng tôi suy đoán rất có thể Nhạn đã trở về để trả thù gia đình anh. Và chúng tôi nghi ngờ em của anh là đồng phạm của cô ấy. Thay vì muốn giúp em anh được khoan hồng về tội thông đồng thì mong anh hãy hợp tác với chúng tôi cho lời khai rõ ràng.
- Được thôi! Tôi sẽ trả lời những gì tôi biết.
- Tốt! Ta bắt đầu từ mười tám năm trước nhé. Có phải lúc ấy nhà anh có nhận một người ở tên là Nhạn đúng không?.
- Vâng! Đúng vậy.
- Cô ấy ở nhà anh được bao lâu?!
- Khoảng ba năm!.
- Sau đó thì sao?!
- Lúc đó tôi nghe gia đình nói là nó bỏ về nhà mẹ rồi và sau đó tôi cũng không còn biết gì hơn.
- Theo như chúng tôi điều tra lúc ấy cô ta không hề về nhà mẹ, anh nghĩ sao về điều này?
- Tôi không biết!.
- Thực chất cô ấy không hề về nhà mẹ mà chính gia đình anh đã áp bức cô ấy, khiến cô ấy phải tự vẫn, có đúng không?!.
- Xin lỗi! Nếu sắp đã có đủ những chi tiết về chuyện này như vậy thì sắp đâu cần phải hỏi cung tôi. Chẳng qua là sắp muốn chứng minh những gì mà sắp điều tra được có đúng như vậy không mà thôi.
- Vâng! Chính vì vậy mà tôi muốn anh phải nói rõ ràng, nếu không anh cũng sẽ bị kết tội về việc biết mà không khai. Tôi nghĩ chắc anh cũng không muốn ngồi lâu trong khám đâu phải không?.
- Nếu đã vậy thì tôi đành phải nghe lời thôi, chứ ngồi trong khám thì khó chịu quá đi. – Trí nhếch mép cười.
- Vậy thì hãy trả lời câu hỏi ban nãy của tôi.
- Đúng là như sắp nói, nhưng tôi chỉ vừa biết được cách đây vài ngày thôi!.
- Làm sao anh biết được?.
- Sau cái chết của thằng Dần, bữa chiều hôm đó mẹ tôi đã tiết lộ mọi chuyện.
- Vậy cô ấy tự vẫn như thế nào?.
- Nghe nói là thất cổ.
- Xác cô ấy được giấu ở đâu?.
- Hình như là bờ hồ gần nhà.
- Oke! Tôi sẽ cử người đến đó kiểm tra. – Sau một thoáng suy nghĩ, Tín nói thêm – Còn một điều cuối cùng tôi muốn hỏi anh.
- Cứ tự nhiên!.
- Chuyện của Nhạn và em trai anh, anh biết rõ chứ?!
- Có biết!.
- Anh có nghĩ vì chuyện đó cho nên em anh đã thông đồng với hung thủ giết người không?.
- Cái đó cũng có thể....! – Nhìn ánh mắt thăm dò của Tín, Trí bỗng nhiên ngưng bật, thái độ của hắn trở nên lạnh lùng – Xin lỗi, chuyện này nên để cho các sắp điều tra thì tốt hơn, tôi không muốn nói những chuyện không có lợi cho em tôi.
- Thôi được rồi!. Anh có thể về, chúng tôi sẽ tạm giam em của anh cho đến khi kết thúc vụ án. Xin cảm ơn!.

Sau khi Trí đi khỏi. Chỉ còn lại mình Tín trong phòng.

- Xém chút nữa là mầy lộ đuôi chồn rồi!. – Tín cầu nài. – Không ngờ hần lại khôn ngoan đến vậy!. Mọi chuyện giờ đây đều đổ dồn về phía Dũng và Nhận nhưng ko hiểu sao trực giác của mình cho rằng vụ này có liên quan tới Trí. Không lẽ tại vì mình có thành kiến với hần sao? Nếu vậy mình đã đi sai vấn đề rồi sao?.

- Thừa thiếu tá!! Đội khám nghiệm đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể xuất phát rồi!!.

- Được!! Đích đến là bờ hồ gần nhà của nghi phạm, chúng ta đi thôi.

***

Vài giờ sau đó tại bờ hồ gần nhà ông Thái.

- Đã tìm thấy gì chưa!!! – Tín hô lớn.

- Vẫn chưa thừa thiếu tá!!!.

- Các đồng chí cố gắng tìm thêm một chút nữa đi! Một lát nữa chúng ta sẽ nghỉ ngơi!!.

Tín đưa tay nâng cằm suy nghĩ, nếu như không tìm thấy bộ hài cốt của Nhận thì có nghĩa là gã đã đoán đúng, hung thủ thật sự là Nhận còn Dũng là đồng Phạm. Nhưng sâu trong tâm khảm gã vẫn mong là mình đoán sai bởi vì gã vẫn còn tôn trọng tình bạn giữa gã và Dũng. Nhưng điều khiến gã khó hiểu ở đây là nếu lỡ tìm thấy bộ hài cốt thật thì sao, nếu vậy hung thủ là ai, không lẽ hồn ma của Nhận. Tâm trạng của gã hiện tại khá phức tạp, những suy nghĩ kỳ quặc khó hiểu đến quái đản cứ hạnh hạ tâm trí gã.

- Cứ như thế này chắc mình trở thành điên khùng mất thôi. – Tín thở dài.

- Thừa thiếu tá!! Các anh em đã tìm kiếm mấy tiếng đồng hồ rồi, tôi nghĩ sẽ không có kết quả đâu ăh!.

- Có khi nào rữa nát hết rồi không hả?!. – Tín từ tốn.

- Đã mười lăm năm rồi mà thiếu tá, nếu có thì chắc cũng bị cá rĩa hết cả rồi, làm sao mà còn cho được!. Cứ như vậy chỉ làm chúng ta mất thời gian và cực khổ cho anh em thôi.

- Anh nói cũng đúng!!.. Tôi đã quá hy vọng về chuyện này!. Anh bảo các đồng chí ngừng tay đi, cuộc tìm kiếm hôm nay coi như kết thúc.

Ánh mắt Tín nhìn đắm đắm về phía hồ nước như đang trông chờ một điều gì đó không tưởng mà ngay cả chính gã cũng không biết tại sao. Ánh sáng mặt trời bắt đầu lan tỏa xuyên qua những đám mây mù, một vài giọt sương cũng đã ngưng đọng trên kẽ lá chờ hơi nóng hòa tan thành khí để trở về trời. Bình minh trông đẹp hơn bao giờ hết, sau cơn mưa hôm qua trời hôm nay lại sáng hẳn. Thiên nhiên lúc nào cũng khiến con người ta cảm thấy thoải mái nhưng tại sao cuộc đời lại không thể như thế. Giá mà cuộc sống lúc nào cũng thấy thanh thản như thế thì hay biết mấy. Gã trút bỏ những ưu phiền trong dạ, nhắm mắt lại thưởng thức mùi vị của rừng vào buổi sáng sớm.

- Gâu gâu gâu!!!. – Tiếng chó sủa vang khắp khu rừng nhỏ, phá tan đi niềm vui nhỏ nhoi của Tín.

- Hừ!! Thật là không công bằng! Đồ chó phá đám!. – Tín hậm hực. – Ở đâu ra vậy?!!.

Từ đằng xa, một bóng đen lao chồm tới phía Tín.

- Bừ bừ bừ!!.. – Một chú chó lông vàng khá lớn ngoạm lấy vạt áo của Tín và đang cố gắng kéo Tín đi.

- Con chó của ai thế này?!. – Tín nạt lớn.

- Không biết nữa! Hình như nó từ phía bên kia xông ra!!.

- Mày làm cái gì thế!! Buông ra coi nào!!.. – Tín nài nỉ.

Con chó vẫn lì lợm không nhả ra, dường như nó đang cố gắng biểu hiện điều gì đó. Nó kéo Tín đi về phía cánh rừng nơi gần cuối hồ. Tín không còn cách nào khác là phải đi theo con chó.

- Này!! Mày làm ơn tha cho tao đi có được không?! Tao đã năn lăm rồi mà mày còn làm phiền tao nữa. Tao không có thời gian đùa với mày đâu!.

Con chó vẫn không thèm nghe.

- Trời ơi!! Con chó này của thằng ác ôn nào thế?!. Định bắt cóc tao hay sao?! Này này!! Tao đâu phải chó cái...!.

Cho đến khi bóng Tín khuất sau đám bụi rậm. Mọi người trừng mắt nhìn nhau không ai biết phải làm thế nào. Vài khắc sau, bỗng có tiếng hô lớn của Tín.

- Mọi người ơi!! Lại đây xem này!!!.

Mọi người cùng nhau chạy đến phía Tín. Trước mắt họ là một dòng nước nhỏ khá sâu, chiều ngang khoảng sáu đến tám gang tay. Một trong những

nhân viên xét nghiệm cho biết rằng đường nước này được tạo ra vì lượng nước trong hồ dâng cao tạo thành rãnh để nước thoát đi lâu ngày mà hình thành.

- Nhưng tại sao nước trong hồ lại dâng cao được kia chứ?!. – Tín thắc mắc.

- Chỉ có một lý do duy nhất đó là dưới hồ có mạch nước ngầm. Vì lượng nước ngầm khá nhiều nên nước trong hồ sẽ dễ tràn ra ngoài, với lại đất ở chỗ này khá mềm và xốp nên vô tình tạo ra rãnh nước và dòng chảy của nó ắt hẳn sẽ chảy ngược lại.

Anh ta nhặt một hòn đá nhỏ thả vào rãnh nước, quả thật hòn đá bị nước cuốn đi theo chiều ngược lại. Mọi người không hện mà cùng chạy theo hòn đá bị cuốn bên dưới dòng nước.

.....

Chừng một phút sau.

- Bùn lầy!! Mọi người cẩn thận!! – Tiếng Tín vọng lên báo hiệu mọi người dừng lại.

Mảnh đất trước mắt họ đâu đâu cũng là bùn lầy, rêu bám đầy cả trên những rễ cây trôi khỏi mặt đất. Một khung cảnh u ám khác hẳn với vẻ đẹp bên ngoài.

- Tại sao nước chảy vào đây lại trở thành bùn lầy. – Tín quay lại hỏi tay nhân viên xét nghiệm.

- Là vì ở đây đất quá toi xốp, với lại đây là rừng nên cây hút nước rất tốt, lượng nước chảy có nhiều nhưng cũng bị cây hút gần hết nên tạo thành bùn lầy.

- Vậy nếu như có một vật gì đó chảy theo dòng nước vào đây thì ắt hẳn sẽ ngưng đọng ở nơi cuối nguồn. – Tín có vẻ như vừa nghĩ ra điều gì đó.

- Ý anh là....!.

Nhân viên xét nghiệm chưa kịp nói thêm lời nào thì Tín đã chạy vụt đi. Thấy vậy anh ta liền chạy theo.

- Đây rồi! Anh coi thử xem – Tín vừa nói vừa chỉ vào nguồn nước mà gã tìm vừa tìm thấy.

- Nước chảy tới đây bắt đầu gặp phải đất toi xốp nên ngưng đọng lại....!. Khoan đã hình như có gì đó rất lạ.

- Đúng! Đất ở đây hơi cao và cứng hơn so với những lớp đất bên kia. Nếu tôi không lầm có thể bên dưới lớp đất này có ừ một cái gì đó?!

- Để tôi xem! Hình như là than bùn thì phải. Đúng rồi đất ở đây có chứa than bùn! Chúng ta phải đào thôi!. – Nhân viên xét nghiệm giục.

.....

- Ngừng lại đi!! Tôi tìm thấy rồi!. – Tín hô lớn.

Trước mặt Tín, một tấm chiếu ẩm ướt được bó lại bằng những sợi dây thừng khá cũ và đã mục nát đi vài phần. Gã nhẹ nhàng lấy con dao găm trong ống gài ra và khẽ cắt những sợi dây thừng trong tấm mắt chờ đợi của mọi người. Kế đó gã khẽ mở tấm chiếu và ....

- Trời ơi!! Nhìn kia!!.. – Một trong số người trong đoàn thốt lên kinh ngạc.

Sau mười lăm năm trời nằm sâu dưới lòng đất, thi thể của Nhạn đã trở thành một lớp da bọc xương nhầy nhụa, máu thịt co rút lại hẳn vào trong xương tạo thành những vết đỏ nhàn nhạt, hai tròng mắt trợn ngược lên đã bị teo rút lại lún hẳn vào bên trong hốc mắt đỏ lỏm, các mạch máu nhỏ li ti lộ rõ lên bên trên lớp da mỏng tanh. Một số người không chịu nổi cảnh tượng trước mặt nên thay phiên nhau kiểm chỗ mà nôn mửa.

- Không ngờ! Đất và nước đã giữ ẩm và nhờ lớp than bùn che chở cho cô ấy nên thi thể mới được toàn vẹn. – Nhân viên xét nghiệm thốt lên. – Tóc có rụng bớt đi những vẫn còn sót lại rất nhiều. Rất hiếm khi tìm được một thi thể đã chết cách đây nhiều năm mà còn nguyên như vậy. Có lẽ do than bùn giàu chất axit và khí yếm khí nên xác mới được bảo quản gần như nguyên vẹn. Hiện tại tôi chưa thể nào giải thích được, khoa học vẫn chưa chứng minh điều này.

- Có chắc đây là cô gái mà chúng ta cần tìm không?!. – Tín tỏ vẻ dăm chiêu.

- Theo độ tuổi và thời gian chết thì có thể, với lại ở cổ còn hẳn lại vết thâm đây này!.. – Vừa nói nhân viên xét nghiệm vừa chỉ nơi cổ của thi thể. – Bây giờ chỉ cần đem về kiểm tra mẫu tóc và vân tay nữa là có thể xác định.

Mọi người bắt đầu thu dọn dụng cụ chuẩn bị đưa thi thể về sở, riêng chỉ có Tín là vẫn còn trầm tư suy nghĩ. Vậy là giả thuyết Nhạn là hung thủ của gã đã tan thành mây khói, phải điều tra lại từ đầu. Nhưng đối với gã cũng có sự đền bù xứng đáng, nếu Nhạn không thể là hung thủ thì Dũng cũng chưa chắc là hung thủ chẳng qua là có người muốn ám hại Dũng mà thôi, tuy bây giờ chưa chứng minh được Dũng vô tội nhưng tâm trạng của gã đã khá hơn nhiều rồi, cho đến lúc này gã vẫn tin là Dũng không giết người. Cũng may là nhờ con chó.

- Phải rồi!! Con chó đâu rồi?!!.. – Tín giật nẩy mình vì đã quên một chuyện vô cùng quan trọng là này giờ không để ý đến chú chó ban nãy, có lẽ chính ai đó đã huấn luyện và người đó có thể sẽ giúp gã phá vụ án này.

- Sao?! Con chó àh!!.. Tôi không thấy. – Tín hỏi từng người nhưng chẳng ai để ý thấy chú chó ban nãy đi đâu cả.

Sau một hồi tìm kiếm không có kết quả, Tín thất thểu theo đồng đội rời khỏi hiện trường. Cách đó không xa có một chú chó lông vàng nằm bất động, sau khi đoàn người đi khỏi khoảng nửa tiếng, một số người trong làng đã tìm thấy xác một chú chó đã mất tích và chết cách đây một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: TRẢ GIÁ

Tại Bệnh Viện Y Học Huyện Long Mỹ, Khu Điều Trị, Khoa Thần Kinh.

Dung cẩn thận dứt từng miếng cháo cho ông Thái, lão cứ ngồi thần thờ nhìn đắm đắm về phía thỉnh không, dường như trong mắt lão chẳng có hình thể nào ra hồn cả. Sau nhiều ngày tịnh dưỡng ở đây, tình trạng của lão đã khá hơn một chút, chỉ có điều lạ là từ lúc lão cảm thấy khỏe hẳn thì chẳng mở miệng nói chuyện với bất cứ ai cả.

Chợt cháo tràn ra khoe miệng, lão vẫn mặc nhiên không hề đếm xia. Dung khẽ thờ dài lấy khăn tay chùi đi lớp cháo, kể đó cô rót một ly nước mát cho lão uống.

- Ông ấy sao rồi?!. – Bất chợt một giọng nói quen thuộc khiến Dung giật mình. Người đó không ai xa lạ chính là Tín.

- Anh đến đây khi nào thế?!. –

- Mới đến thôi. Tình trạng ông ấy sao rồi?!. – Tín lặp lại câu hỏi ban nãy.

- Đã ổn hơn một chút rồi!. Anh hỏi để làm gì?.. – Cô đưa tay dứt một miếng cháo cho ông Thái.

- Anh có thể hỏi ông ấy vài câu không?!. – Tín từ tốn.

- Không biết!. Nhưng anh có thể thử. – Dung trầm ngâm nhìn ông Thái.

Tín bước nhẹ đến ngồi kế bên giường bệnh, gã vẫn không rời ánh mắt khỏi Dung. Sau vài giây không thấy Dung có biểu hiện gì gã mới đưa ánh mắt nhìn sang ông Thái.

- Ông vẫn còn nhớ tôi chứ?!. –

Ông Thái vẫn không phản ứng gì khác, ánh mắt lão trở nên vô hồn. Bất giác lão vô thức mỉm cười, khuôn mặt đờ đẫn.

- Tôi thấy nó... thằng Toàn, tôi cũng thấy bà nữa! Ha ha ha... mọi người đến thăm tôi đấy hả?!. – Lão cười, hai tay vói lấy khoảng không phía trước.

Dung thờ dài buồn bã nhìn ông Thái.

- Em nghĩ cha không thể trả lời những câu hỏi của anh đâu.

- Tiếc thật! Chuyện về gia đình em e là chỉ có mình ông ấy mới biết rõ mà thôi. – Tín thờ dài.

- Có phải là chuyện của Nhạ không?.. – Dung thì thầm.

- Phải rồi!!.. – Ánh mắt Tín sáng lên khi nghe Dung hỏi. – Em cũng biết về chuyện của Nhạ sao?..

- Vâng! Em có biết nhưng chỉ được nghe kể lại thôi. Liệu khi em nói ra sự thật, cha có bị bắt không?.. – Dung lẳng lẳng nhìn cha. – Ông ấy đã trở nên như vậy rồi, em sợ khi ấy ông sẽ không chịu nổi cảnh lao tù.

- Cha chồng em ra nông nổi này chắc cũng do quá báo mà ra thôi. Anh nghĩ tòa án sẽ giảm nhẹ mức án cho ông ấy. Nếu mà không làm sáng tỏ vụ án này liệu có đúng với thiên lý hay không?..

- Thôi được! Chúng ta xuống căn tin mà nói chuyện. Ông ấy có lẽ muốn được nghỉ ngơi.

- Chỉ có em ở đây với ông ấy thôi sao?.. – Tín thắc mắc.

- Không!. Còn đứa người ở nữa, không biết giờ này chỉ chạy đi đâu rồi?. Kể cũng tội nghiệp, chứng kiến bao nhiêu chuyện trong gia đình khiến đầu óc nó cũng mệt mỏi, hỏi gì nó cũng không nhớ.

Bắt chợt Tín chau mày suy nghĩ.

- Có chuyện gì sao? – Dung hỏi dồn.

- Anh đang suy nghĩ về cô người ở mà em nói, liệu nó có biết gì về chuyện này hay không mà thôi.

- Em cũng không biết. Nhưng nghe nói là nó làm trước cả con Nhạn đấy!.

- Ôh! Vậy được rồi! Có lẽ phải giành chút thời gian để mời nó về nói chuyện đấy. – Tín khẽ cười. – Mình đi thôi nào.

Sau khi Dung và Tín đi khỏi, căn phòng bắt đầu chìm vào bóng tối. Lão khẽ mở mắt mệt mỏi ngồi dậy tựa lưng nơi đầu giường, bắt chợt lão cười, cười như si dại. Tiếng cười bỗng ngưng bật và thay vào đó là những cơn ho sặc sụa. Không kiềm được lão đưa tay ôm lấy miệng.

- Là máu! Ha ha ha là máu sao..?!. – Lão nhìn đôi bàn tay lấm tẩm máu của mình. – Đến lúc rồi! Đã đến lúc rồi!. Ha ha ...! Khụ khụ khụ!.

- Cạch!. – Bắt chợt tiếng cửa phòng bật mở nhẹ nhẹ.

Một bóng dáng quen thuộc bước vào, sau khi cánh cửa khẽ đóng lại đã rất nhẹ nhàng đến bên cạnh lão.

- Là con sao?!. – Lão mỉm cười. – Vào thăm cha àh?.

Cô gái đó đứng nhìn lão trầm ngâm không nói gì mà chỉ mỉm cười nhẹ. Nhận thấy có điều gì đó rất khác thường khiến lão cảm thấy không yên tâm chút nào. Bắt giác lão run lên bần bật mỗi không thốt nên lời, lão muốn nói gì đó hay muốn hét lên thật to nhưng mọi thứ dường như ngược lại với ý niệm của lão, không làm chủ được hành động của bản thân được nữa, dường như đã bất động trước người con gái này, họa may giờ phút này lão nhận thức được rằng mình đang rất tỉnh táo.

Thời gian trôi qua khá nhanh, trán lão lấm tẩm mồ hôi. Cô gái vẫn đứng đó lạnh lùng nhìn lão. Phút chốc lão cảm thấy khó thở, không khí trong phòng càng ngày càng ít đi và thay vào đó lại là mùi từ khí vô cùng khó ngửi, căn phòng bỗng chuyển thành màu xám xịt. Lát sau hai tròng mắt lão đỏ lôm, lão cố hít lấy hít để nhưng vô ích căn phòng đã không còn oxy nữa. Da lão bắt đầu khô ran, gân máu nổi đầy trên khuôn mặt trắng dã và đã trở nên già nua từ lúc nào, trông lão không khác gì một người già sắp chết vì bệnh tật. Căn phòng bỗng trở nên kỳ lạ, liên tiếp những tiếng răn rãc, bốn phía bức tường xuất hiện những vết nứt ngoằn ngoèo, máu từ trong vết nứt tràn ra lênh láng khắp nơi. Người lão co giật từng cơn, nước mắt tràn ra hai bên, cảnh tượng trước mắt lão không khác gì địa ngục. Bỗng lão nghe tiếng khóc rên ti tê của ai đó.

- Lạnh quá...! Con ....lạnh ...quá...ông ...oi!.

Lão liếc mắt về phía cô gái, chỉ thấy khuôn mặt kia bỗng móp méo đi thành vòng xoay xoắn tít lại tạo thành một lỗ đen ngòm sâu hun hút ngay chính giữa. Lỗ đen giãn rộng ra, một khuôn mặt thiếu nữ từ từ lộ ra ngoài, khuôn mặt mà bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi. Còn chưa kết thúc, khuôn mặt quen thuộc đó lại bắt đầu chuyển động, da mặt thiếu nữ ấy chợt căng ra và rách thành một đường ngoằn ngoèo quái dị.

- Toẹt!! – Khuôn mặt té ra và nhàu nát sau đó để lộ một khung sọ đen ngòm, sâu bọ, dòi lúc nhúc bò khắp nơi quanh hàm, hốc mắt và cổ trông rất khiếp đảm.

Máu tràn ra khỏi cổ họng, thất khiếu(*) đều ứ huyết, mắt lão trợn trắng, trong giây phút cuối cùng lão nhận ra được rằng cuộc đời sẽ phải kết thúc ngay bây giờ.

.....

Trên hành lang của bệnh viện, Tín và Dung cùng trò chuyện trên đường về. Thời gian này hầu như không thấy Tín mồi lấy bất cứ điều thuốc nào mà tâm trạng còn có vẻ rất vui. Mười năm qua không khi nào mà Tín vui vẻ thoải mái như ngày hôm nay. Phải chăng là gã còn yêu Dung, yêu rất nhiều nữa là khác, gã ước rằng phải chi thời gian ngừng trôi để gã có thể bình an bên nàng. Có vẻ như ước nguyện của gã sẽ chẳng bao giờ thành hiện thật khi gã cảm thấy dãy hành lang này bắt đầu ồn ào. Mọi người cùng đổ dồn về một hướng và phía đó chính là nơi mà gã và Dung vừa đi khỏi cách đây nửa tiếng.

- Có chuyện gì vậy?!!.. – Tín hỏi một y tá vừa chạy đến.

- Bệnh nhân phòng 2403 vừa qua đời đột ngột. – Cô y tá trả lời vội vàng.

- Cái gì!!! – Dung hét lên. – Cha ơi!!!. – Rồi chạy thật nhanh về phía phòng ông Thái.

Tín vội vàng chạy theo sau.

- Sao lại có thể như thế được?. – Tín nhủ thầm.

.....

Tín chạy vội vào phòng, thấy Dung tay che miệng khóc, cô là người ngồi hẳn ra sàn phòng. Trên giường thi thể ông Thái vẫn nằm đó, miệng há hốc, thất

khều đầy cả máu tươi. Gã bước lại gần ôm lấy Dung, cô như không thể kiềm nén được nữa ôm lấy Tín khóc nức nở.

- Anh là cảnh sát?!. – Vị bác sĩ già lên tiếng hỏi.

- Vâng! Có gì không thưa bác sĩ.

- Nạn nhân qua đời rất kỳ lạ, chết vì không có oxy với lại trong miệng ông ấy tôi phát hiện có một cánh hoa mỏng nhỏ nên nghĩ không nên đụng vào trong khi chưa biết rõ nguyên nhân dẫn đến cái chết của bệnh nhân.

- Nói sao?!!!!. – Tín ngơ ngác nhìn vị bác sĩ già nua.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sau cái chết bất ngờ của ông Thái, gã phần nào cũng nhận biết được rằng hung thủ sẽ không bao giờ dừng tay lại nếu như chưa trừ khử hết những người có liên quan trong gia đình ông Thái. Liệu ai sẽ là nạn nhân tiếp theo.

***

Tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ. Phòng Biệt Giám.

- Phạm nhân Dũng!! Anh có người thân vào thăm.

Dũng mệt mỏi nhìn về phía cửa nhà lao, một bóng dáng quen thuộc đang đứng nhìn anh, trong phút chốc anh cố gắng nhìn thật rõ người con gái trước mặt. Là Lan, không hiểu sao trước khi nhận ra bóng dáng của Lan, Dũng lại tưởng tượng ra một người con gái khác, người mà anh yêu thầm thiết.

- Sao rồi? Anh có khỏe không?. – Lan từ tốn.

- Anh không sao!. Vẫn còn khỏe chán. – Dũng cười.

- Hình như anh ốm đi nhiều. – Lan đưa tay vuốt bờ má Dũng.

- Tay em lạnh quá!! Em bệnh à?!. – Dũng thắc mắc. – Mặt em xanh xao quá! Em thấy chỗ nào không được ổn?.

- Ngay lúc này anh vẫn còn lo lắng cho em sao?. – Lan cười nhạt nhẽo.

- Em là vợ anh mà! Anh phải lo lắng cho em chứ.

- Vậy sao?!. Chỉ vì em là vợ anh nên anh mới lo lắng sao?.

- Sao hôm nay em nói chuyện nghe lạ vậy?!. – Dũng nheo mắt nhìn vợ.

- Không có gì cả. Chắc dạo gần đây em thấy hơi mệt mà thôi. – Lan trả lời băng quơ.

- Cha anh dạo này sao rồi?.

- Đã chết rồi!. – Lan trả lời lạnh lùng.

- Nói cái gì?!!!!. – Ánh mắt Dũng tròn trắng nhìn lan, dường như cô gái trước mặt không còn là vợ của anh nữa. – Có phải vì em giận anh hôm đó nên nói đùa chọc tức anh đúng không?.

- Không! Hoàn toàn là sự thật! Cha đã chết trong bệnh viện lúc hai giờ trưa hôm nay. Em đến đây là để thông báo cho anh biết.

- Không!!! Không thể nào!!! Không thể nào đâu!!!. – Dũng dường như đã mất hết bình tĩnh, anh hét lên trong nước mắt.

- Anh bình tĩnh lại được không? Anh có la toáng lên như thế cũng chẳng làm được gì?.

- Tại vì sao?!. Tại vì sao mà chết?!. – Dũng lao đến nắm lấy đôi bờ vai của Lan hỏi dồn.

- Là do thiếu oxy mà chết! Nghe nói trong miệng của cha còn có một cánh hoa Sứ màu trắng tím. – Nói đến đây Lan chợt nhìn Dũng chăm chú.

Dũng dờ dẫm nhìn Lan, anh buông lỏng hai tay quỳ gối xuống đất. Đối với Dũng sự thật này không khác gì một lưỡi dao xoắn vào tim nhức nhối. Anh cúi đầu lầm nhảm một mình.

- Là cô ấy...! Phải chăng là cô ấy...!.

Dũng cứ quỳ gối như thế cho đến khi Lan đi khuất, không gian bao trùm nỗi thống khổ vô hạn và tình mịch đến náo nức. Trong góc tối của căn phòng có một gã đàn ông cô độc thè lưỡi miệng lầm bầm lầm bầm không thành tiếng, nửa như oán hờn nửa như than cầu. Trong lúc bạn cảm thấy đau khổ nhất điều đầu tiên mà bạn nghĩ đến sẽ là gì?. Gã đàn ông đau khổ đó ngồi phịch xuống đất hai chân khẽ co lại, hai tay ôm lấy gối lặng khóc một mình.

Chú Thích:

(*) : là bảy lỗ trên mặt gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: QUỲ DỮ

Tại Bệnh Viện Y Học Huyện Long Mỹ, Khu Nhà Xác.

Trí lặng nhìn thi thể của cha hắn. Miệng khẽ cười, trong nụ cười ẩn chứa vị chua chát.

- Cuối cùng rồi cha cũng ra đi. Trước lúc chết có nghĩ đến con không?. – Hắn thì thầm.

Lần đầu tiên trong đời, bất ngờ... một giọt nước mắt... lăn dài trên má. Là điều gì đó khác thường, điều gì đó chua xót khiến phải rơi nước mắt. Hắn... đã khóc trước thi thể của cha mình dù chỉ là một giọt nước mắt. Bất giác ánh mắt lạnh lùng, tàn nhẫn ấy trở nên buồn bã thê lương vô bì, thật khó có thể khiến người ta nghĩ rằng con người này đã từng nhẫn tâm như thế nào.

- Đã bao giờ cha coi tôi là một người con của cha không?. – Hắn thở thê. – Cha có biết tôi đã từng hy vọng như thế nào khi tôi được về bên gia đình không? Vậy mà sao cha mẹ lại đối xử với tôi như thế? Tôi đã tổn thương như thế nào? Thất vọng đến dường nào? Cha có biết không?. – Hắn cắn thật chặt răng, mặt cúi gằm, tay nắm lại hình quả đấm.

Sau lời nói ánh mắt cũng thay đổi, trở nên dửng dưng mà tàn độc, dường như muốn hủy hoại tất cả mọi thứ trước mắt. Hắn ngược mặt nhìn mặt cha mình lần cuối cùng rồi xoay đầu bước đi kèm theo lời nói khê.

- Vĩnh biệt cha!. – Khuôn mặt vẫn lạnh lùng như tiền.

Sau khi Trí đi khỏi không lâu, có một người xuất hiện nơi hắn vừa rời đi, người đó không ai xa lạ chính là Tín. Gã đứng nhìn thi thể ông Thái, khuôn mặt đậm chiều khó diễn tả, khó ai mà biết hắn đang nghĩ gì.

***

Khoảng 9h tối, Tại nhà ông Thái.

- Đi đâu mới về đấy?. – Nga hỏi cộc lốc khi thấy Trí bước từ ngoài vào.

- Mới đi thăm cha về!!.

- Vậy sao, có đúng là cha đã chết thật không?.

Câu hỏi của Nga khiến Trí dừng khựng lại, một ánh mắt, rất nhanh liếc thẳng vào mặt Nga khiến ả cảm thấy lạnh gáy.

- Vậy chị nghĩ sao?. – Trí từ tốn, hắn vẫn không rời ánh mắt khỏi Nga.

- Không! Không có gì! Tao chỉ hỏi vậy thôi!. – Nga lắp bắp.

- Tại sao chị không đến nhìn mặt cha?!. – Trí nhấn giọng.

- Tại...! Tại anh chú mày mới chết...! Rồi tới cha, trước đó là mẹ nữa, nhiều chuyện quá...! Nên tao không muốn đi!. Mắc công nhìn mặt cha tao không kiếm nổi xúc động. – Nga vội vàng phân bua.

- Thật sao!.. – Trí háng giọng, ánh mắt có phần tàn nhẫn.

Bất giác Nga cảm thấy sợ hãi, người ả bắt đầu run rẩy, cái nhìn của Trí thật là đáng sợ. Nga vội lái sang chuyện khác.

- Ủa! Sao tao không thấy vợ mày vậy?!. Không đi chung sao?.

Trí lặng đi giây lát rồi cũng thu ánh mắt về.

- Em thấy nó còn mệt trong người vì khóc nhiều, dạo gần đây có nhiều chuyện không tốt, nên đưa nó về nhà mẹ một thời gian, đợi mọi chuyện đâu vào đấy thì rước nó về.

- Ủhm! Như vậy cũng tốt, còn về đề mà chia tài sản nữa chứ...Ú! – Nói đến đó Nga bỗng nín bật rồi nhìn Trí chăm chăm nhưng e rằng đã qua muộn.

- Chị vừa nói gì thì phải. – Trí cười nhưng ánh mắt thì có vẻ rất khác.

- Đầu có!! Mày nghe lầm ấy chứ! Chị đâu có nói gì!. – Nga phân bua.

- Tôi vừa nghe chị nói gì đó có gì sản nữa mà?!. – Trí lạnh lùng bước tới gần Nga.

Dường như biết được sắp có điều gì chẳng lành nên Nga cứ thụt lùi mãi.

- Đầu có...! Chị đâu có nói cái gì đâu!. – Nga lắp bắp run rẩy.

- Chị không cần phải chối nữa!. – Trí cười nanh ác. – Chồng chị cũng vì nghĩ tới chuyện đó mà chết đấy!.

- Cái gì?!! – Nga chưng hửng. – Mày vừa nói cái...cái gì!!.

- Đúng!! Là tôi đó!! Chị có cần tôi lặp lại không?!. – Trí vẫn không ngừng tiến đến Nga.

- Mày!!! Mày đã giết chồng tao!!! Chó đẻ!!! – Nga hét lớn tiện tay quơ lấy ấm trà sứ trên bàn ném thẳng vào mặt Trí.

- Xềng!!! – Trí vừa kịp né sang một bên, ấm trà rơi thẳng xuống đất vỡ tan.

Vừa ngay lúc đó Nga vụt chạy đi, Trí kịp thời đưa tay nhảy chồm tới nắm vội bờ tóc ả kéo mạnh lại. Do bị kéo mạnh về phía sau, Nga mất trớn ngã ngược về và nằm trọn vào bờ ngực của Trí. Cũng vừa lúc đó hán vòng đôi bắp tay rắn chắc kẹp lấy đầu và cổ của Nga xiết mạnh. Bị Trí xiết mạnh khiến Nga không thể thở nổi, ả cố sức chồm tới phía trước, cả hai ngã sấp xuống mặt bàn nhưng Trí vẫn không rời lỏng tay khiến Nga càng thêm khó chịu. Vừa thay lúc đó Nga kịp nhìn thấy cái gạt tàn thuốc bằng sứ mà ông Thái hay dùng, không chờ đợi gì thêm ả đưa tay cố sức nắm lấy cái gạt tàn.

Mọi nỗ lực của Nga đã được đền bù xứng đáng, ả chụp lấy gạt tàn đập ngược về phía sau ngay trên đỉnh đầu của Trí.

- A...aa.aa.a...!!!. – Trí hét lên đau đớn buông Nga ra rồi đưa tay ôm lấy đầu.

Không chờ thêm cơ hội nào, Nga bồi thêm một cú nữa vào má trái của Trí nhưng lần này may mắn không mỉm cười với ả. Trí chụp tay Nga lại, tay kia tán thật mạnh vào mặt của ả và sẵn chớp luôn lấy cái gạt tàn trên tay ả rồi theo thể đó phán thêm cho Nga một cái đau đặng vào má bằng chính cái gạt tàn khiến ả té nhào xuống đất choáng váng. Nga chỉ vừa kịp định hình lại thì...

- Phập!!!. – Trí cảm phập cạnh nhon của cái gạt tàn vào ngay giữa trán của Nga, máu bắn lên tung tóe.

- ịch!!.. – Tầm thân Nga đập mạnh xuống, máu bắt đầu lan ra trên nền đất.

Dường như còn một chút lý trí, cặp mắt ả cứ ngó liếc ngang dọc khắp nơi cho đến khi máu ọc ngay cửa miệng mới chịu xuôi tay nhắm mắt. Trí cúi xuống rút mạnh hung khí khiến máu tươi phun trào thêm.

- Bềng...!!!!. – Tiếng đổ vỡ của ly tách vang lên sau đó.

Trí giật mình quay đầu lại, nhìn thấy con Đẹt đứng đó há hốc mồm. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hân: " Thôi chết. Mình đã sơ ý quên rằng vẫn còn con Đẹt ở nhà ".

- Mày đã ở đây khi nào?. – Vừa hỏi hân vừa bước gần đến.

Con Đẹt như tỉnh mộng nhìn Trí run lẩy bẩy không thốt lên lời.

- Cậu...cậu...hai...tha...cho...con.

- Mày đã thấy hết rồi phải không?. – Trí nhấn mạnh.

- Ai đó cứu tôi với!!!!. – Con Đẹt hét lớn vụt chạy ra ngoài. Chỉ vừa mới bước chân đến cửa thì...

- Cốp!!! Xoảng!!!. – Gạt tàn bay thẳng vào đầu ả báng dội xuống đất vỡ tan tành.

Con Đẹt xây xẩm mặt mày, bước đi loạng choạng vịn ngay thành cửa giấy lát rồi cũng ngã ra đất nhưng vẫn cố sức trườn lết ra ngoài. Máu tuôn xuống đến cổ rồi nhỏ giọt trên nền đất.

- Đùng...giết con...con...con...xin cậu... làm ơn...tha cho con. – Con Đẹt cố van xin.

Trí không nói gì, khề nhặt một trong những mảnh vỡ của gạt tàn và từ từ bước đến gần con Đẹt.

- Cố lên!! Mày sắp đến đích rồi! Chỉ còn một chút nữa thôi!. – Trí cười trêu đùa.

- Xin... dừng... - Con Đẹt thở dốc nhưng vẫn cố gắng trườn ra ngoài.

- Tao cho mày mười giây để lết ra ngoài cổng! Nếu mày mà kêu cứu thì tao sẽ trừ đi một giây! Mà cho dù mày có kêu cứu cũng chẳng ai nghe đâu! Ha ha ha...!. - Trí cười khanh khách.

- Dừng mà... tha cho tôi. - Con Đẹt nài nỉ.

- Mười, chín, tám, bảy. - Trí bắt đầu đếm - Sao hả có thấy thú vị không?.

Con Đẹt thở hồng hộc, mắt bắt đầu mờ dần đi vì máu thấm vào nhưng không còn thời gian để ý tới, ả dùng hết tất cả sức lực còn lại mà trườn tới. Giờ đây con Đẹt chỉ là một con cá đã nằm trên thớt.

- Sáu, năm, bốn, ba!.

- Dừng mà!! Dừng mà! Con xin cậu. - Con Đẹt nức nở.

- Chỉ còn một chút nữa thôi! Cố gắng lên nào. - Trí thúc giục.

Quả thật chỉ còn cỡ sáu gang tay nữa thôi là đến nơi, con Đẹt cứ như thiêu thân trườn nhanh về phía trước.

- Hai, một!. Ha ha ha giời! giời! Mày đã đến đích rồi! Ha ha ha....

- Có...phải...cậu...sẽ...tha...cho...con...không?.. - Con Đẹt thì thảo.

- Đương nhiên rồi!.

Hắn nắm đầu con Đẹt xách ngược lên và...

- Roẹt!! - Hắn cảm mạnh vỡ trước đó dùng sức rạch một đường rất sâu ngay cổ con Đẹt, máu phun ra từng hồi, còn chưa hết, hắn dùng chân đạp mạnh lên lưng nạn nhân rồi dùng hai tay nắm lấy tóc, dốc hết sức giựt mạnh lên.

- Phọc! phọc! phọc! tóc!!!. - Trí bứt đầu con Đẹt quăng ra một bên. - Ha ha ha!!! Tao nói tha cho mày có nghĩa là đưa mày đi nhanh hơn để mày khỏi phải chịu đau đớn chứ không phải là để cho mày sống!

Giờ đây không nơi nào trên người hắn mà không có máu, hắn như một con quỷ không có nhân tính đang sống giữa loài người. Hắn nhìn đôi tay đầy máu tanh, đôi mắt sáng quắc, miệng cười khanh khách.

- Chết hết đi! Chết hết đi! Muốn giành mọi thứ của tao hả! Ha ha ha!. Không thể nào đâu!!.

Sau cái chết của ông Thái hắn dường như đã phát cuồng, bất cứ ai hay bất cứ thứ gì cản trở hoặc gây trở ngại cho hắn thì kết quả đều như nhau.

- Cạch!!.

Nụ cười của Trí ngưng bật. Cánh cổng từ từ mở ra. Người con gái đó, mắt đầm lệ ướt nhòa, run rẩy trước gió không nói nên lời. Chỉ cách nhau một cánh cổng thôi mà như xa xăm bất tận, giữa địa ngục và thiên đàng.

Hắn đứng đó ngăm nhìn nàng, đôi môi run run không nói nên lời.

- Là anh sao?. Quả thật là anh sao?!. - Dung lẩm bẩm.

Hắn cúi đầu không nói gì, biểu hiện trên khuôn mặt vô cùng khó diễn tả.

- Anh không phải là con người!! Anh không phải là chồng của tôi. - Dung hét lên nức nở.

- Dung!! Anh xin lỗi. - Trí thì thầm.

- Anh là tên giết người!! Tôi sẽ báo công an!!!. - Nói xong Dung vụt chạy đi.

Trí hoảng hốt lao ra nắm lấy tay Dung lại.

- Buông ra!!! Ai đó cứu tôi với!!!!. - Dung hét toán lên.

- Bóp!!.. - Trí đưa tay trấn ngay cổ Dung khiến cô ngất xỉu.

Hắn liền đưa tay đỡ lấy Dung, đôi mắt bỗng hóa hiền lành nhìn cô tha thiết. Ôm chặt Dung vào lòng, Trí thở thê.

- Tại sao em lại về đây?! Tại sao chứ?!. -

Hắn xiết thật mạnh đôi vòng tay, vuốt mái tóc huyền của Dung. Lát sau, hắn bồng cô lên và nhẹ nhàng đi vào trong. Cách đó không xa, không biết Lan đã đứng đó từ khi nào, sau khi thấy Trí đưa Dung vào trong bóng cô cũng khuất dạng ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: BUỘC TỘI

Tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ. Phòng Biệt Giam.

Sau một đêm dài đằng đặc, nỗi thống khổ đã hằn sâu trên khuôn mặt Dũng. Giờ đây trong anh tràn đầy nỗi sợ hãi, anh sợ phải đối mặt với những chuyện sắp đến, sợ sẽ phải đối mặt với người con gái anh yêu.

- Cha ơi, mẹ ơi! – Dũng thì thầm – Cô ấy là người con yêu suốt cuộc đời vậy mà đã ra tay sát hại cha mẹ, hai người mà con kính trọng và yêu quý nhất, thử hỏi con phải làm sao cho đáng đây?.

- Chào Dũng! Anh có khỏe không?.

Người vừa lên tiếng không ai xa lạ chính là Tín, gã chậm chậm đưa tay mời điều thuốc.

- Là anh sao?!

- Phải!! Tôi đây.

- Cha tôi có phải là do Nhận giết hay không?.

Tín tròn xoe mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt giờ đã tiêu tụy đi nhiều và có phần xanh xao, đôi mắt thâm đen, chắc hẳn đã vì chuyện này mà đau khổ rất nhiều. Nhưng Tín không thể hiểu được làm thế nào mà Dũng biết được chuyện mà gã sắp phải nói và thật khó mà mở lời để nói cho Dũng biết rằng cha anh đã mất.

- Làm sao anh biết được cha anh đã chết?! – Tín hỏi, đôi mắt có vẻ nghi ngại.

- Là vợ tôi cho tôi biết. Tại sao anh lại hỏi vậy?! – Dũng khá ngạc nhiên, anh không hiểu tại sao nét mặt của Tín lại trở nên khác thường như vậy.

- Quái lạ?! Làm sao mà vợ anh biết được chứ?! Tín thắc mắc.

- Ý anh là sao?! Tôi không hiểu?.

- Đúng là cha anh đã chết từ hôm qua. Lúc đó tôi và Dung là người đến trước tiên rồi sau đó thông báo cho gia đình anh đến nhận xác. Lúc anh hai anh đến tôi có nghe họ nói chuyện với nhau rằng vợ anh đã mất tích cách đây ba ngày rồi, kể từ lúc mà chúng tôi đưa anh đi. Vậy anh thử nói tôi nghe xem làm thế nào mà vợ anh biết được? – Tín phân tích.

- Vậy là sao?! Cô ấy đã đi đâu chứ? Rõ ràng là ngày hôm qua cô ấy có đến đây mà!. Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào đây?! – Dũng bối rối.

- Anh bình tĩnh đi! Ngay cả tôi cũng chẳng hiểu gì cả đây này. – Tín cẩn thận. – Mọi chuyện càng ngày càng rắc rối, cứ như thế này sẽ bế tắc mất thôi.

- Tín à! Hay là anh hãy thả tôi ra đi! Chứ như thế này tôi sẽ chết mất thôi. – Dũng nài nỉ.

- Không được đâu Dũng! Luật là luật, anh vẫn là nghi phạm thì không thể nào thả được. Nhưng anh cứ yên tâm đi, tôi sẽ truy ra mọi chuyện.

- Truy ra mọi chuyện à! Tôi đã ở trong này bao nhiêu ngày rồi há?! Chờ đến khi anh truy ra mọi chuyện chắc tôi đã gục chết từ lâu rồi.

- Không còn bao lâu nữa đâu! Hãy tin tôi đi nào!. – Tín nhấn giọng.

Dũng không nói gì, lùi thui đi vào trong góc tối thờ dài.

- Tôi đã mất đi quá nhiều người thân rồi, chỉ còn anh hai thôi, nếu mất luôn anh ấy thì tôi phải làm thế nào đây?.

Tín tiếp tục rút hơi thuốc trên tay, gã nghĩ nếu như mà giờ đây phải nói cho Dũng biết rằng người mà gã nghi ngờ nhất trong chuyện này chính là người anh hai mà cậu ấy kính trọng nhất thì sẽ ra sao đây.

***

Cùng thời gian này tại nhà ông Thái.

Dung nằm yên lặng trên giường, tứ chi đều bị trói chặt. Ánh mắt mờ màng khê mờ, không biết cô đã nằm ở đây bao lâu rồi mà trông thật uể oải. Cô liếc mắt ngang dọc để tìm một hình bóng, mà sao trong lòng lại buồn bã thê lương. Có lẽ vì cô quá thất vọng vì không ngờ mình lại lấy phải một người đàn ông như thế.

- Em đã tỉnh rồi sao?!

Dung không nói gì trước câu hỏi của Trí, cô quay mặt vào trong.

- Anh xin lỗi khi phải trói em như vậy, nhưng anh không còn cách nào khác, xin hãy tha thứ cho anh. – Trí thò thề.

- Con người anh là như thế sao?!. Một người như vậy lại có thể nhẫn tâm giết người như thế àh!. Tôi thật không thể nào ngờ chính anh là hung thủ!!.

- Em đừng nói như thế với anh chứ!! Chính họ đã ép anh phải làm như thế!! Ngày xưa họ đâu có coi anh là con người!!. – Trí lớn tiếng.

- Không coi anh là con người mà cho anh lớn khôn đến chừng này sao! Còn thằng Dũng nữa, không phải lúc nào nó cũng thương yêu anh sao?! Chính anh cũng biết điều đó mà! Bây giờ chỉ vì anh mà nó vào khám rồi đó!.

- Em biết gì mà nói!! Thật té là từ đầu tới cuối em chẳng hiểu gì cả!. Em có biết anh phải tốn bao nhiêu công sức mới có được ngày hôm nay không?! Chẳng có lý do gì để họ có thể hường tất cả hết!!.

- Vì thế mà anh giết họ sao?!. Muốn tôi hiểu thì anh phải nói cho rõ chứ! Anh tưởng rằng tôi dễ chịu lắm sao?!. Làm sao mà tôi có thể chịu được khi biết rằng người mà tôi yêu thương nhất lại chính là kẻ máu lạnh giết người không gớm tay!.

Trí yên lặng nhìn Dung, hần khê ngồi vào ghế.

- Em muốn anh nói rõ hết mọi chuyện đúng không?!

- Đúng!! Tôi muốn biết có phải tất cả những người đã chết đều có liên quan đến anh hay không?!. – Dung nhấn giọng.

- Phải!!.

- Anh đã giết tất cả họ àh?!!.

- Không hẳn thế!!.

- Có phải còn điều gì khác?!!.

- Đúng!!.. Là con Nhạn đã giết!.

Trí không còn giấu giếm thêm nữa, với lại Dung cũng đã thấy mọi chuyện, cần phải cho nàng biết rõ, hần kể đầu đuôi hết mọi chuyện cho Dung nghe. Từ việc ám hại Nhạn chết ra sao cho đến khi bị Dung phát giác ra mọi chuyện.

Dung im lặng lắng nghe hần kể, nhiều lúc thân thể cô như run lên, những gì hần vừa kể phải chăng là từ một câu chuyện có thật mà nhân vật chính lại là người đã ở bên cô ngần ấy năm trời. Thật té là cô không có cách nào để đối diện với hiện tại.

Cuối cùng hần cũng chấm dứt câu chuyện quái gở đó, hần thẫn thờ nhìn Dung, khuôn mặt đã buồn bã phút chốc lại thê lương hơn.

- Vậy ra mọi chuyện là như thế! Anh thật là ghê gớm. – Dung thì thầm, đôi mắt như vô hồn. – Vậy bây giờ tôi đã biết mọi chuyện, anh sẽ làm gì tôi.

Hần thờ dãi trong im lặng song đứng dậy bước ra ngoài để lại Dung một mình ở đấy. Khuôn mặt Dung tràn đầy nước mắt, trong phút chốc cô khê thì thầm.

- Hu hu!! Con hãy nói cho mẹ biết mẹ phải làm thế nào đây?!!.

***

Tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ.

Tín ngồi tựa lưng vào ghế ngắm ánh trăng, đã quá nửa khuya rồi mà gã vẫn còn ngồi đó, thật té là gã ngủ không được, hể cứ nhắm mắt lại là lại nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của Dũng lúc đó, vậy thì làm sao mà ngủ yên cho được. Bất giác gã nghĩ đến Dung, nàng bây giờ đã hạnh phúc bên người đàn ông khác, gã đã không có cơ hội để chứng minh cho nàng biết rằng gã đã yêu nàng như thế nào. Tín mỉm cười cho số phận của mình, gã lại bắt đầu châm cho mình một điếu thuốc.

Bỗng nhiên gió thổi lồng lộng vào ô cửa sổ khiến gã xém chút nữa là té bật ngửa.

- Cái quái gì thế này?!! - Tín nhăn mặt chửi thầm.

Gió vẫn cứ tiếp tục lùa vào càng dữ dội hơn khiến đồ đạc trong phòng bay loạn xạ. Tín vội đóng cửa sổ lại nhưng chuyện lạ vẫn chưa kết thúc, mọi thứ cứ bay tứ tung cả lên, ngọn đèn trong phòng cứ nhấp nháy liên tục khiến Tín bắt đầu cảm thấy kinh dị. Ánh sáng xanh bỗng hắt lên quanh phòng, bất giác Tín cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, chợt có tiếng động nhẹ nơi góc tủ hồ sơ, có gì đó chuyển động ở đấy. Tín đưa tay chộp lấy cái đèn pin, tiếng động ngày càng lớn dần khiến tim gã đập loạn nhịp. Gã hất ánh đèn vào nơi phát ra tiếng động, hoàn toàn không có gì cả nhưng tiếng động vẫn còn đấy.

- Ai đó?!! Ai đang ở đấy?!. - Gã lớn tiếng.

Tiếng động bỗng dừng im bất, không gian trở nên yên lặng. Tín cố trấn tĩnh bản thân mình, gã một lần nữa nhìn bao quát khắp nơi trong căn phòng, cảm thấy mọi chuyện đã trở nên bình thường, gã thở phào nhẹ nhõm nghĩ mình vì suy nghĩ quá độ nên mới thành ra thế.

- Cạch! Cạch! Cạch! Cạch!.

Một tiếng động khác lại phát lên khiến gã hốt hoảng, gã giật mình quay phắt lại hắt ánh sáng đèn pin về phía bàn làm việc, một cảnh tượng diễn ra khiến gã sồn gai óc. Máy đánh chữ tự động đánh lên liên hồi mà không hề có ai điều khiển.

Chuyện này khiến gã cảm thấy đầu óc như quay cuồng muốn lẫn ra bất tỉnh nhưng một sức mạnh vô hình nào đó nâng đỡ lấy gã, nhấc bổng gã lên cao và từ từ đưa gã trở vào chỗ ngồi ban nãy. Mồ hôi đổ nhễ nhại khắp người, gã cảm thấy đầu mình như đông cứng lại nhưng dòng chữ trước mặt khiến gã không thể nào mà không chú ý đến.

- "Nhạn, Nhạn, Nhạn, Nhạn, Nhạn".

Người gã như dính chặt vào thân ghế không thể nào cựa quậy được và dòng chữ lại tiếp tục đánh lên từng hồi.

- "Anh không cần phải sợ, tôi không có ác ý".

Sau khi xem xong dòng chữ đó thân hình Tín bỗng trở lại bình thường như lúc trước, cảm thấy như sức mạnh vô hình vừa rồi đã buông tha cho mình gã cố bình tĩnh nói lắp bắp.

- Cô...cô...có...phải...là...ma...không...?!!.

- "Phải rồi! Anh nghĩ con người có thể làm được như vậy sao?!". - Dòng chữ lại tiếp tục đánh lên liên hồi.

- Cô...cô...muốn ...gi...ở...tôi?!. -

Dòng chữ lại tiếp tục xuất hiện thêm, nhưng lần này lại khiến trái tim của Tín rung động mạnh.

- "Chẳng phải anh muốn biết chính ai là hung thủ sao?".

.....

Vài giờ sau đó. Tín rút hơi thuốc trên tay, gã phun ra làn khói mỏng vương trên ánh đèn nhấp nháy.

- Vậy ra mọi chuyện là như thế! Hắn thật là quá lợi hại. Vậy sao bây giờ cô mới cho tôi biết?!. -

- "Bởi vì tôi đã trả thù xong".

- Mọi chuyện thật là hoang đường! Cô giết bao nhiêu đó người rồi bây giờ lại thú tội với tôi sao?! Chẳng lẽ tôi phải xin lệnh cấp trên để bắt một hồn ma như cô!. Rồi tên Trí kia nữa, làm sao tôi có thể nói rằng chính cô, một hồn ma! Đã chỉ ra hắn là hung thủ giết những người khác. Vậy ai sẽ tin đây?!. -

- "Tôi không cần biết. Tôi đã nói rõ rồi. Mọi chuyện còn lại anh tự giải quyết lấy. Còn nữa, hiện giờ Dung đang ở trong tay hắn, có lẽ cô ấy đã thấy mọi chuyện, nếu anh không đến kịp lúc tôi nghĩ mọi chuyện sẽ không ổn, nhưng anh đừng lo, hắn rất yêu Dung, hiện giờ cô ấy vẫn bình yên".

- Cô nói sao?!! Dung đang bị hắn uy hiếp hả!. Cô đâu rồi?!! Trả lời tôi đi chứ?!! - Trí giục gã nhưng vô ích, dòng chữ đã ngưng bật từ lúc nào và trả lại ánh sáng bình thường cho căn phòng.

***

Tại Phòng Biệt Giam.

- Chào Dũng!.

- Lại chuyện gì nữa đây?!. - Dũng bực dọc khi nhìn thấy Tín.

- Tôi biết là anh còn trách tôi vì sao không thả anh ra. Nhưng tôi có lý do của mình...

- Đủ rồi! Không cần phải nói nữa!.

- Đừng như vậy. Tôi có vật này muốn đưa anh xem – Tín từ tốn. – Trước khi xem xin anh hãy giữ bình tĩnh.

Tín nhẹ nhàng đưa một tờ giấy in vào trong khe hở của cửa, nơi mà cai ngục thường đưa cơm vào cho tù nhân. Và gã vẫn ở đó cho đến khi nghe thấy tiếng hét thất thanh của Dũng....

- A...a ..a....a!!!! Tại sao lại như thế?!!!. – Tiếng hét thê lương nhưng chấn động cả lòng người, làm cho cõi lòng se thắt lại, làm sao mà một con người lại có thể chịu đựng nhiều nỗi đau và mất mát như thế. – Tại sao lại là anh chứ hả?! Hư hư...!!!!. – Dũng nghẹn ngào ngã quỵ xuống đất khóc tức tưởi.

Bên ngoài Sở Cảnh Sát, cách nơi đó không xa. Hình bóng Lan ẩn hiện trong đêm, ánh mắt buồn bã nhìn về phía cửa sổ của phòng biệt giam.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: GIÁC QUAN

Trưa ngày hôm sau, tại nhà ông Thái.

- Àm àm àm!!!. Có ai ở nhà không?!!.

Hoàn toàn vắng lặng, dường như ngay cả tiếng chim hót thường ngày cũng chẳng có. Nhìn từ xa, những đóa hoa Sứ ử rũ thu mình vào tán lá xanh. Cảnh vật thật là u ám khiến những đám mây mù cứ như tập trung lại một chỗ che kín cả mọi thứ xung quanh ngôi nhà ảm đạm.

- Thừa thiếu tá!! Trong nhà không nghe thấy ai trả lời.

- Ra đây!! Ra đây!! Ra ngay đây! – Trí từ trong nhà vội vã chạy ra, miệng vẫn nở nụ cười tươi rói. – Xin hỏi mấy máy sếp tới đây có chuyện gì không ah?!

- Ở nhà chỉ có mình anh thôi sao?!!.. – Tín từ tốn với ánh mắt thăm dò.

- Phải!! Vì gia đình tôi gặp nhiều chuyện buồn quá nên chị cả tôi đi về quê mẹ cùng người ở rồi!.

- Thế còn vợ anh đâu?!. Không lẽ cũng về quê rồi sao?!

- Uhm..! Đúng thế! Cho nên ở nhà bây giờ chỉ còn mình tôi mà thôi!.

- Bây giờ chúng tôi muốn khám xét nhà anh!.

- Xin lỗi sếp! Tôi muốn xem lệnh khám xét có được không?!

- Sao thế?!. Khám xét nhà anh cũng cần phải có lệnh hay sao?. – Tín chau mày cười khề.

- Ha ha!! Sếp nói đùa hay thật! Không có lệnh khám xét thì làm sao mà đòi lục soát nhà tôi. – Trí cười sảng khoái.

- Không cần phải làm ra vẻ như vậy đâu! Nếu mà anh không sợ chúng tôi có thể tìm được gì thì anh đã không cần phải gây khó dễ như thế. Thật tế nếu cần xin một lệnh khám xét thì đối với tôi chuyện ấy không có gì là khó khăn cả. – Tín từ tốn.

- Sếp lớn đúng là sếp lớn! Thật khéo giỏi hù dọa người ta! Tuy là nói vậy nhưng luật vẫn là luật nếu sếp không có lệnh khám xét thì... xin lỗi các người không thể vào!.. – Tín vẫn mỉm cười nhạt nhẽo nhưng ánh mắt đã có phần thay đổi hẳn.

- Tại sao họ lại không thể vào?! Hay là anh đang che giấu điều gì mà không muốn cho người ta biết?!

Tiếng nói phát ra từ trong nhà khiến Trí kinh ngạc, hẳn nhận ra rằng người này không ai xa lạ chính là Lan vợ của Dũng, Trí thoáng nghĩ rằng tại sao ả lại có mặt trong nhà mà mình không hề hay biết, thật ra ả đã về từ khi nào. Người thông minh như Trí cũng khó mà giải thích được nhưng chắc chắn rằng điều này có thể sẽ gây nguy hiểm cho hắn.

- Ủa!! Em về hồi nào vậy Lan?! Sao anh chẳng biết gì cả?. – Trí làm ra vẻ mừng rỡ. – Tự nhiên em đi đâu mất biệt mấy ngày nay bây giờ mới về.

- Àh! Em lên tỉnh thành thăm cha em ấy mà!.. – Lan trả lời với giọng điệu tươi cười nhưng dù trước hay sau cô vẫn không bước ra khỏi nhà.

- Vậy sao?! Thế mà anh cứ tưởng em mất tích rồi chứ!.. – Nói đến đây ánh mắt Trí như có thêm phần khác lạ.
- Anh yên tâm!. Chuyện ở đây chưa xong thì em không thể nào mất tích được đâu!. Tại sao anh không cho họ vào đi!.
- Đương nhiên rồi! Em đã nói thế thì không lẽ anh lại không cho họ vào!.. – Trí mỉm cười, khoe môi hơi co giật.

Tín và những người còn lại cùng bước vào trong sau khi Trí mở cổng, ánh mắt Tín liếc về phía Trí, giữa chó săn và cáo già, ánh mắt họ nhìn nhau tóe lửa.

.....

Thời gian sau đó các trinh sát cố gắng tìm kiếm những thứ cần thiết nhưng hoàn toàn vô ích, không có bất kì dấu vết nào lưu lại, mọi thứ dường như sạch sẽ vô cùng. Nhưng không hiểu sao điều này không làm Tín bức bối, gã vẫn trầm ngâm hút thuốc và nhìn ngắm về phía vườn hoa Sứ.

Trí lặng lẽ nhìn xung quanh, từ nãy đến giờ điều hấn lo lắng nhất chính là Lan, không biết vì sao từ khi mở cổng cho Tín vào đến bây giờ hấn không hề nhìn thấy cô. Điều này khiến hấn khó hiểu vô cùng.

Chừng mười phút sau đó Tín lên tiếng.

- Thôi được rồi!! Nếu không tìm thấy gì thì mọi người có thể kết thúc ở đây! Chúng ta về sở thôi nào.

Sau lời nói gã vẫn không quên lườm Trí một cái. Trí vẫn mặc nhiên không hề để ý đến điều đó, điều mà hấn quan tâm nhất là bây giờ là Lan đang ở đâu.

- Cảm ơn anh đã hợp tác. – Tín mỉm cười đưa tay về phía Trí. Và họ cùng bắt tay với nhau. – Hình như anh có điều gì đang bận tâm thì phải?!. – Tín thì thầm bỏ nhỏ.

- Đâu có! Anh xong mọi việc rồi àh?!. – Trí miễn cưỡng cười đáp lại.

- Vâng! Đã xong rồi! Chẳng kiếm được manh mối nào cả!.. – Rồi chợt nhớ ra điều gì đó, Tín tiếp tục. – Phải rồi! Dừng có nhờ tôi nhắn với anh vài lời.

- Nó nói sao?!. – Trí thắc mắc.

- Nói anh hãy cẩn thận. – Tín nghiêm nghị nhấn mạnh từng chữ vào tai Trí.

- Sao?!!!!. – Trí chưng hửng.

.....

Vài khắc sau đó trong căn nhà chỉ còn lại mình Trí, văng trán nhăn tít lại, vài lời nhắn của Dũng khiến hấn cảm thấy khó chịu vô cùng.

- Chẳng lẽ nó biết chính mình đã gây ra mọi việc rồi sao?!. – Trí thì thầm. – Không thể nào?!. Làm sao mà nó biết được chứ?.

Rồi chợt nhớ ra điều mà mình bận tâm từ nãy đến giờ, ánh mắt hấn liền thay đổi trở nên lạnh lùng nhấn tâm cố hữu. Sau khi bước ra ngoài khóa trái cổng, hấn xăm xăm bước vào bếp chọn một con dao thật to và bén, miệng hấn lộ nét cười độc ác.

Trí bước từng bước lên lầu, băng qua dãy hành lang tiến đến phòng của Dũng, hấn mở tung cửa phòng. Hoàn toàn trống trải, tức tối hấn xoay người bước nhanh ra ngoài hành lang và tiếp tục kiểm tra từng phòng.

Vài phút trôi qua mà vẫn không tìm thấy gì, hấn dừng tìm kiếm ngay căn phòng của mình, bọc dọc hấn đá tung cái ghế đầu ngã lăn quay.

- Mẹ kiếp!! Mày đang ở đâu hả?!!.. – Hấn gào lên.

Hấn khẽ bước lại giường và ngồi xuống, đây là lần đầu tiên Trí tức giận vô bì, cảm giác có gì đó đang cố trêu đùa mình, hấn cảm thấy trí thông minh của mình bị chà đạp, hấn biết được sự tức giận đang lấn át lý trí của mình vì thế mà hấn cố giữ bình tĩnh để suy ngẫm lại mọi chuyện. Cuối cùng Trí nhìn vào cánh cửa sổ mở toang và thông suốt.

- Khốn nạn!! Mình mắc bẫy bọn nó rồi! Nhất định con Lan đã biết chuyện gì đó nên hội đồng với chúng để lừa mình. – Hấn giận dữ quát lớn nhưng sau đó lại là một tràng cười kiêu ngạo. – Ha ha ha...!! Bọn ngây thơ! Cũng may tao đã xóa sạch mọi chứng cứ đi rồi. Ha ha ha ha...!!!!.

***

Cùng thời gian này, ở một nơi tăm tối. Một cô gái tội nghiệp đang khổ sở cố gắng tìm cách cơi trói cho mình. Lốp dây thừng quá dày chắc khiến cô không thể nào dùng sức gỡ nổi. Dung lặng lẽ nhìn xung quanh, thật tệ cô không biết đây là nơi nào nhưng cô cũng phần nào có thể hình dung ra được rằng mình đang ở dưới một đáy giếng cũ. Cả tứ chi của Dung đều bị trói chặt, cô cố gắng trườn đến một nơi trong góc tối tìm hy vọng cho bản thân rằng sẽ kiếm được một cái gì đó để có thể cứa đứt sợi dây. Ánh sáng quá ít ỏi từ một lỗ hổng phía trên miệng giếng, có thể vì Trí đã che đi bằng một thứ gì đó nhưng vẫn để hở một lỗ hổng để cho Dung có đủ oxy để thở.

Dung cố gắng mò mẫm dưới đất nhưng vì đôi tay bị cột chặt sau lưng nên cô khó mà xoay xở. Mãi một hồi lâu mà vẫn không tìm được gì, cô thất vọng

ngã mình về phía sau thì...

- Á!!!. Đau quá!.

Dường có vật gì đó khá nhọn đâm vào phía trên lưng gần cổ Dung, cô gắng chịu đau nương theo bờ tường của thành giếng mà đứng dậy với tay mò mẫm lần nữa thì... quả thật có một phiến đá nhọn nhô ra phía trước. Mừng rỡ quên luôn cả cơn đau nhói Dung cố sức chà mạnh sợi dây thừng vào phiến đá.

Chỉ hai giờ sau, khó nhọc lắm Dung mới tháo được lớp dây trói ở cổ tay, cô thở hắt ra cố gắng tháo luôn phần dây trói dưới chân. Không hiểu sao sợi dây thừng cứ lì lợm tháo hoài không ra, Dung miễn cưỡng đưa phần chân bị trói lên phiến đá nhọn ban nãy nhưng vô ích, thật tệ là không thể nào làm được điều đó.

Lại thêm một lần thất vọng, Dung mệt mỏi ngã ngửa ra đất hai tay vương thẳng hai bên rũ rượi. Bật chợt cô nắm được một vật gì đó bên phía bàn tay trái, cô dùng tay sờ mó và bắt đầu hình dung.

- Hình như là một chiếc giày đàn ông. – Dung nhủ thầm.

Quả thật đó là một chiếc giày của đàn ông, cô chạm được phần đế và mũi giày, vì ánh sáng quá ít nên cô không thể nào nhìn thấy rõ. Dung xoay người trườn tới phía bên trái của mình và dang tay ra tiếp tục dò thám. Khoảnh khắc đó khiến cô rùng mình, thật tệ không những chỉ có chiếc giày mà còn có cả lớp dải quần của phần chân... rõ ràng là một cái chân người và bây giờ chỉ còn lại phần xương ống quyển mà thôi.

Dung hốt hoảng rút tay lại, mồ hôi lấm tấm chảy khắp người, cô cảm thấy ghê sợ, Dung đưa tay lên miệng cắn răng mà khóc. Bây giờ cô không biết phải làm gì, nỗi sợ hãi đã khiến cô trở nên yếu đuối.

- Rắn rắc!.

Tiếng động lạ làm Dung nín bật. Không gian trở nên im lặng kinh dị, Dung không biết mình có ảo tưởng hay không nhưng rõ ràng tiếng động này rất thật.

- Rắc rắc rắc!!.

Một lần nữa tiếng động lạ lại vang lên khiến Dung kinh hãi, cô nép người vào một góc run lẩy bẩy. Điều gì đó đang diễn ra trong bóng đêm phía trước khiến cô hoang mang đến cực độ, điều này thật khiến cho người ta khó mà tưởng tượng nổi.

- Xoẹt...! Xoẹt...! Xoẹt xoẹt...!.

Có gì đó đang chuyển động, cô cảm nhận được... nó đang lết... đang lết đến phía Dung trong bóng tối. Tuy không thể nào thấy được nhưng cô vẫn có thể nghe rất rõ ràng, vật nào đó không phải là con người đang cố sức lết đến phía cô....

Trong cơn hoảng loạn cô như mất hết cả ý thức cứ mãi ép sát mình vào bờ tường mặc dù không còn chỗ để mà nép được nữa. Hai tay chỉ vì chà xát dưới đất mà ứa cả máu tươi, cơn khủng hoảng bùng lên óc não khiến tim đập mạnh kinh khủng.

Tiếng bò lết càng lúc càng gần rồi bỗng im bật, không gian lại chìm vào hư ảo, đã đến tối nay lại càng đen tối hơn. Dung thở hắt ra, tay chân tê dại, cái cảm giác ban nãy dần dần mất đi lấy lại ý thức cho cô. Hình như mọi chuyện đã kết thúc, Dung không còn nghe thấy tiếng động đó nữa.

Cô lấy hết can đảm đưa bàn tay về phía trước. Bạn có bao giờ trong bóng đêm cô độc chưa? Nó đáng sợ đến dường nào bạn có hình dung ra được không?. Phía trước chỉ là khoảng không của bóng tối, ngay cả bàn tay của mình cũng không thể nào nhìn thấy được.

- Phật!!!. – Một bàn tay xương xẩu trắng đục không biết từ đâu trong bóng đêm dang ra nắm lấy bàn tay của Dung.

- Á...á...á...á...aaa...!!!!.

***

Tại Cơ Quan Cảnh Sát Điều Tra Huyện Long Mỹ.

- Á...á...á...á...aaa...!!!!.

- Không...!!!!.

Tín ngồi bật dậy trên bàn làm việc, anh vừa trải qua một giấc mơ hãi hùng mà trong giấc mơ anh đã thấy Dung, toàn thân cô đầy máu tươi và bị trói chặt, cô đang ở một nơi tăm tối nào đó trong cơn hoảng loạn đến cùng cực. Nỗi ám ảnh trong giấc mơ vẫn còn chưa kết thúc khiến Tín thở hắt ra, mồ hôi nhễ nhại chảy tràn xuống cả ngực.

Vài khắc sau đó dường như đã lấy lại bình tĩnh, Tín nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã nhá nhem tối, gã đưa tay lên xem đồng hồ rồi khẽ kéo rèm cửa lại. Kể đó, gã mời cho mình một liều thuốc, tắt đèn và ngồi âm thầm trong bóng đêm như đang chờ đợi một cái gì đó.

Điều mà Tín chờ đợi rốt cuộc cũng đã đến, căn phòng chuyển từ màu xám thành màu xanh hiu hắt, không biết gió đã từ đâu thổi vào ào ạt quanh phòng nhưng có lẽ đã quen thuộc đối với Tín nên gã vẫn mặc nhiên mà ngồi hút thuốc.

Căn phòng bỗng nhiên xuất hiện nhiều làn khói xanh mờ ảo, chúng quện vào nhau từng chút từng chút một và dần dần hình thành một hình thể, điều này làm cho Tín ngơ ngác, gả ngồi nhìn làn khói đang tụ lại trước mặt mà há hốc mồm, chuyện này hơi khác lạ một chút vì lần trước không có hiện tượng như vậy.

Làn khói càng ngày càng dày đặc và cuối cùng cũng thành hình một dáng người phụ nữ, người này không ai xa là chính là Nhận.

- Àm!!!. – Tín té bật ngửa ra đằng sau, văng cả cái ghế gỗ bay lên trời rồi rớt xuống đất.

- Làm...gi...mà...hốt...hoảng...vậy!. – Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại quá xa xăm từ cõi nào.

Tín lật đật ngồi dậy sửa sang lại quần áo ngay ngắn và quát khế.

- Làm ơn lần sau đừng xuất hiện kiểu đó nữa nhá chị hai!

- Sao...vậy...vẫn...còn...sợ...tôi...àh! – Nhận khẽ mỉm cười lãnh đạm. Tuy mang dáng vẻ của một oan hồn nhưng nhan sắc của cô vẫn vô bì và dường như có phần đẹp hơn lúc sinh thời. Và với nụ cười ấy Tín dường như si dại đi, bây giờ thì gã mới hiểu tại vì sao mà Dũng si mê cô đến thế.

- Thật là khác biệt. – Gã khẽ lẩm bẩm một mình.

- Anh...muốn...nói...đến...điều...gì?.

- Ý tôi nói là cô không như những con ma nữ trong truyện ma mà tôi đã từng đọc, thường thì chúng có răng nanh và miệng đầy máu tươi.

- Anh...thích...vậy...sao?!. Nếu...anh...muốn...thì...sau...này...tôi...sẽ...xuất...hiện...với...hình...dạng...như...anh...nói...nhé....

- Hà!!!. – Lời nói của Nhận khiến Tín cảm thấy khủng hoảng – Thôi thôi! Như...như vậy...được...được rồi cảm ơn cô, bây giờ chúng ta nên vào vấn đề chính đi.

- Cô không tìm được Dung sao?!. – Tín tiếp tục.

- Không...thấy....

- Khoan đã!!.. – Nhận đang định nói tiếp thì Tín đưa tay chặn lại. – Xin cô làm ơn đừng nói cái giọng nào nề đó được không?!. Tôi lạnh mớ ác hết rồi đây nè!. Cô không thể nào nói khác đi được àh!.

- Được!.. – Nhận khẽ gật đầu.

- Oke! Nói tiếp đi.

- Khi mà bọn anh vào nhà thì tôi đã lên phòng của hấn trước nhưng hoàn toàn không thấy ai, rất có thể hấn đã nhốt cô ấy ở một nơi nào đó.

- Có lẽ là như thế! Vừa rồi tôi có một giấc mơ, trong giấc mơ tôi đã thấy Dung. Cô ấy đang bị nhốt ở một nơi nào đó rất đáng sợ. Cái cảm giác đó giống y như là thật vậy, tôi có thể cảm nhận được điều đó đang diễn ra.

- Tôi sẽ không ngạc nhiên khi anh nói điều đó là thật!. – Nhận từ tốn nhìn về nơi nào đó xa xăm.

- Tại sao cô nói vậy?!. – Tín thắc mắc. Gã chợt nhìn thấy khuôn mặt của Nhận thoáng nét buồn rười rượi.

- Có lần đã lâu lắm rồi khi tôi còn ở bên Dũng, hôm đó anh ấy đi vắng, tôi vô tình tìm được một quyển sách nói về tâm linh. Với vốn học vấn ít ỏi mà Dũng đã dạy nên tôi quyết định thử sức mình bằng việc đọc cuốn sách đó. Có một đoạn tôi nhớ có nói rằng: "Trong mỗi con người chúng ta ai cũng có một giác quan tương thông và giác quan đó thường có nhiều ở những người phụ nữ, đặc biệt rất mãnh liệt với những ai đang mang thai. Khi họ sợ hãi đến một mức độ nào đó được cho là quá giới hạn của con người thì người mà họ nghĩ đến trong phút giây đáng sợ ấy cũng có thể cảm nhận được điều đó như họ".

Tín thoáng bất ngờ trước điều Nhận đang giải thích.

- Ý cô nói Dung đã mang thai với thằng khốn nạn đó sao?!. –

- Tôi không chắc chắn, nhưng điều anh vừa nói khiến tôi liên tưởng đến đoạn văn trong sách mà tôi đã đọc và tôi tin rằng cảm giác ấy là có thật...

- Cho dù có thật hay không thì tôi cũng phải cứu cô ấy! Nhất định là thế.

- Sao cũng được! Chúc anh thành công...

- Cảm ơn cô đã hợp tác!. Tôi cứ tưởng cô báo thù xong thì sẽ đi đầu thai chứ!

- Không có gì! Tôi chỉ là vì Dũng thôi.

- Liệu bây giờ có nên cho anh ấy biết mọi chuyện không?!. – Tín khẽ nhìn Nhạn và chờ đợi câu trả lời của cô.

- Dững cũng đã biết chuyện của anh hai mình, tôi thấy anh ta đau khổ lắm rồi, bây giờ mà nói cho anh ấy biết rằng ngay cả vợ mình cũng đã chết, nếu là anh, anh có chịu nổi không?.

Sau lời nói hình bóng Nhạn cũng biến mất, trả lại bóng đêm bình thường cho căn phòng. Tín khẽ mở ngọn đèn vàng loe loét, gãi lại tiếp tục mỗi thêm liều thuốc. Bất giác nghĩ đến Dung giờ này không biết ra sao, gãi thờ dài ngoa ngán dụi luôn liều thuốc vừa châm.

Gã bước đến gần cửa sổ mở tấm rèm cửa, nhìn vào ánh trăng của đêm mà thâm nhủ.

- Anh nhất định sẽ tìm được em... Dung ơi!.

***

Tại Phòng Biệt Giam. Không biết cửa phòng giam mà Dững đang ở đã được mở từ khi nào, chỉ biết rằng có hai viên cảnh sát đang nằm sóng xoài trên nền đất, có vẻ như họ vừa bị đánh gục.

Ngoài trời mưa bắt đầu tuôn xối xả như trút nước, một vệt sét dài đánh ngang lưng chừng trời để lộ dưới mặt đất một gã đàn ông lúi thúi đi trong mưa, trên tay gã vẫn còn cầm cây gậy ba cạnh đang rỉ máu....

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: NỖI NIỀM

Phòng Điều Tra, Cơ Quan Cảnh Sát huyện Long Mỹ.

- Cộc cộc cộc!!! – Tiếng gõ cửa dồn dập.

- Có chuyện gì thế?!! – Tín quát lớn.

- Thừa thiếu tá! Nghi phạm Dững đã trốn khỏi nhà giam rồi àh!.

- Cái gì!!!.

.....

Nửa giờ sau tại Phòng Biệt Giam

- Sao rồi?!! – Tín lên tiếng hỏi viên bác sĩ trẻ.

- Tình trạng họ vẫn ổn, không có gì nghiêm trọng cả, chỉ bị chấn thương nhẹ ở sau gáy gây ra vết thương ngoài da mà thôi.

Tín thở phào nhẹ nhõm, gãi chỉ sợ nếu lỡ mà họ có bề gì thì e rằng Dững sẽ khó thoát khỏi tội cố ý giết người gây thương tích. Cũng may mọi chuyện không có gì đáng nói.

- Các anh thế nào rồi?!. – Tín hỏi hai nhân viên cảnh sát bị Dững đánh ngất đang được các nhân viên y tế kiểm tra vết thương.

- Không sao thừa thiếu tá.

- Các anh có thể kể lại sự việc lúc đó hay không?!.
.....

Một giờ trước khi sự việc được phát hiện. Tại Phòng Biệt Giam

- Phạm nhân Dững!! Ra nhận com!!. – Viên cảnh sát trẻ hô lớn.

Không thấy Dững trả lời mà vẫn nằm đó viên cảnh sát trẻ lại lớn tiếng hô.

- Ra nhận com mau!!! Không đói àh?!.
.....

Dũng vẫn mặc nhiên không hề trả lời kể cả động đậy. Dường như cảm thấy có chuyện gì đó không ổn viên cảnh sát liền đưa chìa khóa vào mở cánh cửa sắt. Anh ta từ từ tiến lại gần chỗ Dũng nằm và cầm cây gậy ba cạnh khẽ chạm vào vai Dũng lay nhẹ.

- Này! Có sao không hả?!

Dũng vẫn nằm im lặng không hề nhúc nhích, viên cảnh sát liền đưa tay để lên trán Dũng, vừa ngay lúc đó Dũng bật dậy khiến viên cảnh sát hốt hoảng không biết phải làm gì, nhân cơ hội này Dũng đưa tay chụp ngay lấy cây gậy ba cạnh của anh ta gạt mạnh khiến viên cảnh sát ngã nhào tới phía trước.

- Bốp!! Hự! – Sấn tay Dũng thoi một cú móc ngược vào bụng viên cảnh sát khiến anh ta đau điếng buông hẳn cây gậy.

Thấy cây gậy đã thuộc về tay mình Dũng liền đập vào đầu viên cảnh sát một cú khá mạnh.

- Bốp!! Á!! – Viên cảnh sát ngã ập xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Mặt Dũng lạnh như tiền, không biết tại sao ánh mắt anh giờ đây lại hao hao giống Trí như thế. Dũng lôi viên cảnh sát ra khỏi xà lim và để hắn nằm ngay trước cửa sắt, sau đó anh tiến đến gần cửa phòng nhìn ra bên ngoài hành lang thấy có một viên cảnh sát đang trực đêm. Dũng đưa tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bật mở.

Từ phía xa viên cảnh sát ngỡ dường như đã phát giác nhưng hấn cứ nghĩ là đồng nghiệp của mình nên không cần phải manh động. Chờ khá lâu mà không thấy ai bước ra khiến viên cảnh sát này cảm thấy lạ lùng, gã quyết định bước đến xem thử.

- Này!! Có chuyện gì thế?!. – Viên cảnh sát bất ngờ khi thấy đồng nghiệp của mình nằm sóng xoài trên đất ngay cạnh cửa xà lim.

Gã vội vàng chạy vào trong phòng mà không biết rằng Dũng đã trực sẵn bên trong ngay phía cửa.

- Bốp!! Hự!! – Dũng đập mạnh cây gậy vừa cầm ban nãy vào sau gáy viên cảnh sát này khiến anh ta ngất xỉu ngay tại đương trường.

Chờ cho viên cảnh sát không còn động đậy Dũng vội tiến lại gần rút khẩu súng lục của hắn rồi vọt chạy đi.

.....

Thời gian hiện tại.

- Nói sao?!!. Khẩu súng của anh đã biến mất àh?!. – Tín hốt hoảng.

Điều này khiến gã thật sự lo lắng, Dũng có ý lấy súng để làm gì, có lẽ chỉ có trời mới biết.

"Dũng àh, cậu đang định làm gì vậy?" – Tín chau mày suy nghĩ.

***

Cùng thời gian này, tại một nơi xa khác.

Lúc này Dung đã ở trên mặt đất, cô khá mơ hồ không biết đây là nơi nào, dường như cô đã được ai đó đưa đến đây. Nhìn đằng trước có một miệng giếng cũ cô đoán rằng chính nơi ấy Trí đã nhốt mình. Có một điều lạ ở đây là tại sao cô lại trên mặt đất trong khi lúc này cô vẫn còn dưới đáy giếng.

- Tại sao mình không nhớ gì hết vậy?!. – Dung thì thầm. – Đây là nơi nào? Sao lạ vậy kia?!

Dung cố gắng giữ bình tĩnh để nhớ lại chuyện gì đã xảy ra và cô bắt đầu hình dung hoàn cảnh lúc ấy.

- Mình nhớ rồi! Có vật gì đó đã nắm lấy tay mình và rồi mình lại được đưa đến nơi này, rốt cuộc mọi chuyện là sao?.

Dung bắt đầu cảm thấy sợ hãi lo âu, không biết cái mà cô nghĩ là vật gì đó đang muốn làm gì. Đang miên man suy nghĩ thì có tiếng động ở phía xa, cô vội núp vào bụi cây gần đó.

- Cậu hẹn tôi ra đây có gì không vậy?!

- Không có gì quan trọng chỉ là muốn nói vài lời với mày thôi.

Giọng nói quen thuộc vô tình làm Dung kinh ngạc, từ trong bụi cây cô lên nhìn người đàn ông phía sau vừa mới lên tiếng. Người đó không ai xa lạ chính là Trí còn người đàn ông đang nói chuyện với hắn ta hình như cô chưa gặp bao giờ.

- Cảm ơn hai lọ thuốc của mày, công dụng thật đáng nể!. – Trí tươi cười.

- Ha ha! Vài lời mà cậu muốn nói chỉ có vậy thôi sao?!. Chắc là vài con én đã chết với tay cậu rồi phải không?.

- Chuyện này mày có cho ai biết không vậy?.

- Àh! Có!! Tôi hôm đó trong cuộc nhậu với cậu cả Toàn tôi có nói vài lời! Nhưng cậu cả lúc đó cũng say mềm nên chắc không để tâm tới đâu. Chỉ là vài câu chuyện vui trên bàn nhậu mà thôi.

- Vậy là chỉ có mình anh cả tao biết?!. – Trí từ tốn.

Son **** Thúi tươi cười gật đầu.

- Cậu yên tâm đi, nếu không muốn tôi nói cho ai biết thì tôi sẽ không tiết lộ nữa đâu, tại hôm qua hơi say tí thôi mà!.

- Tao có quà cho mày đấy. – Trí cười mỉm – Bảo đảm mày sẽ rất thích.

- Vậy sao?! Cậu thật là hào phóng.

- Ở gần miệng giếng đấy! Tôi đó mà lấy. – Vừa nói Trí vừa liếc mắt về phía cái giếng cũ.

Tên Son mừng rỡ đi về phía thành giếng, vừa đi hẩn vừa ngẫm nghĩ không biết tại sao không đưa cho hẩn luôn mà nhất thiết phải giấu gần miệng giếng mới được nhưng lòng tham không cho phép hẩn phải suy nghĩ thêm nhiều, chỉ cần có tiền trong túi thì bắt hẩn làm điều gì hẩn cũng sẵn sàng.

Quả thật bên dưới tảng đá có một túi bạc khá to, Son **** Thúi hí hửng cầm túi bạc lên mà đếm, số tiền quá lớn khiến hẩn nhìn không chớp mắt, hẩn nào có ngờ rằng từ sau lưng mình có một con quỷ lạnh lùng trên tay đang cầm một cây kéo bóng loáng xong về phía hẩn.

Mọi diễn biến lúc đó đều nằm trong tầm mắt của Dung từ trong lùm cây, cô hốt hoảng chạy xô ra thét lớn.

- Đứng mà!!!!

Không hiểu sao Dung đang ở vị trí rất gần như thế mà khi thét lên chẳng có ai nghe thấy cả chỉ trừ có cô. Son **** Thúi vẫn đứng đó đếm số bạc trong túi vài cho đến khi lưỡi kéo từ đằng sau xúc thẳng vào sống lưng hẩn.

- Á á á á.... !!!!!. – Dung thét lên kinh hoàng ngay sau đó.

Tên Son rú lên một tràng dài rồi hộc cả máu tươi, hai tay run rẩy buồn cả túi bạc, đến giờ phút này khi biết mình mắc bẫy của Trí thì đã quá muộn màng.

Trí xoắn mạnh lưỡi kéo khiến thân thể Son nấc lên từng hồi, trong vài giây ngắn ngủi cuối cùng gã vẫn cố gắng nói được vài lời.

- Tại... sao lại... giết... tôi!.

Trí vẫn im lặng không nói gì mà chỉ nhoen miệng cười, hẩn rút mạnh cây kéo ra rồi thẳng chân đạp Son **** Thúi bay thẳng xuống giếng. Sau khi đã xong mọi chuyện hẩn quay lại và nhìn về phía Dung.

Dung dường như thở không ra hơi, tim như muốn bung ra khỏi lồng ngực từ từ lùi lại phía sau. Bỗng có tiếng nói nhẹ từ phía sau lưng Dung.

- Yên tâm đi! Hẩn không thấy cô đâu.

Dung hốt hoảng quay lưng lại, vừa lên tiếng không ai xa lạ chính là Son người vừa bị Trí giết hại. Khuôn mặt gã lúc này trông hốc hác xanh xao vô bì.

- Anh... anh!! Vừa nãy... anh đã bị...hẩn đẩy xuống giếng... rồi mà?! Sao bây giờ lại...?!.

- Đó chỉ là hình ảnh của quá khứ! Là điều tôi muốn cho cô thấy.

- Chẳng lẽ...! Anh chính là.... – Môi Dung run lấy bầy không nói nên lời.

- Phải! Tôi chính là bộ hài cốt dưới đáy giếng. Xin lỗi vì đã làm cô sợ. Tôi đã bị Trí giết hại từ ngàn ấy năm trời mà không một ai hay biết cho đến khi cô đến đây! Chỉ có cô mới có thể giúp tôi thoát khỏi nơi này.

- Tại sao anh lại nói như vậy?!.

- Tôi không thể cam tâm khi mà hẩn cứ sống nhơn nhơ trước pháp luật, vì vậy mà linh hồn tôi không thể siêu thoát nếu như hẩn vẫn chưa đền tội.

- Ý anh nói là tôi phải vạch trần tội ác của chồng tôi sao?!. – Dung cảm thấy khó chịu. – Tại sao chính anh không làm điều đó mà phải là tôi!.

- Tôi không thể làm gì hẩn được, trước khi giết tôi hẩn đã tẩm nước ếm vào túi bạc khiến cho linh hồn tôi không thể nào chạm vào hẩn.

- Vì vậy mà anh phải nhờ đến tôi?.

- Phải chỉ có cô thôi! Xin hãy giúp chúng tôi!.

- Tại sao lại là chúng tôi?! Còn ai nữa sao?!. – Dung thốt lên.

- Nhìn đằng sau cô ắt sẽ rõ.

Dung vội quay đầu về phía sau, lần này không phải là Trí chồng cô nữa mà là những linh hồn quen thuộc khác, những người từng bị Trí giết hại.

- Trời ơi...!. – Dung thốt lên trong nước mắt. – Anh cả! Chị cả! Đệt...! Mọi người... là mọi người sao?!.

Từng bóng ma ẩn hiện phía trước, trong đó còn có Zomom chàng trung sĩ xấu số. Từng người họ lần lượt quỳ gối trước mặt Dung khiến cô bối rối không biết làm gì hơn.

- Những điều họ muốn nói đều như tôi, mong cô hãy vì chúng tôi mà vạch trần tội ác của Trí. Xin rũ lòng thương xót!. – Nói xong linh hồn hấn cũng từ từ quỳ xuống đất.

- Xin rũ lòng thương xót...!. – Tất cả mọi người cùng đồng thanh lên tiếng.

Lời nói của họ cứ âm ỉ trong đầu Dung khiến cô khổ sở vô cùng, cô giang tay ôm lấy đầu thét lớn.

- Xin đừng! Làm ơn đừng nói nữa...!.. – Trong phút chốc cô ngã quỵ ra đất ngất xỉu.

.....

- Á á á á... Đừng nói nữa...!..! – Dung choàng tỉnh thét lớn, mồ hôi lấm tấm chảy đầy trên đôi má.

Dung thờ hồn hể nhìn xung quanh, trời đã hừng sáng, dường như mọi thứ đã biến mất không để lại dấu vết nào. Nhìn xuống nơi chân, một bộ hài cốt đàn ông nằm ngay đó hai tay nắm chặt chân Dung khiến cô giật mình, trong giây lát cô tự trấn an bản thân mình vì nhìn kỹ có thể thấy rõ rằng chính bộ hài cốt này đã cời trói và đưa cô lên đây.

Dung dờ dẩn nhìn bộ hài cốt và nhớ lại khuôn mặt hốc hác của Sơn khi gã quỳ xuống van xin cô, chợt thấy trong lòng dấy lên nỗi niềm thương cảm. Cô đưa tay nâng lấy bộ hài cốt và lùi thui đi vào cánh rừng gần đó.

.....

Thời gian không lâu sau. Đứng trước ngôi mộ do chính tay mình đắp Dung thì thào

- Anh hãy yên nghỉ đi....! Tôi....

Dung dường như muốn nói thêm điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô cúi đầu quay lưng bước đi để lại ngôi mộ mới đắp đìu hiu trong gió.

Sau khi Dung rời khỏi, từ đằng xa phía sau những bóng cây cổ thụ già, một bóng đàn ông xuất hiện, gã đã đứng tại nơi này từ lúc Dung chôn bộ hài cốt cho đến bây giờ, trên tay gã cầm một cây gậy có ba cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: DỨT TÌNH

Mãi đến chiều tối ngày hôm đó.

Tại miệng giếng cũ trong rừng. Nơi mà Trí đã giam giữ Dung nhưng hiện tại giờ đây chỉ có mình hấn là người duy nhất.

- Sao lạ vậy nhĩ?!.

Trí thả dây leo xuống miệng giếng rồi đèn pin xung quanh, hoàn toàn không thấy bóng Dung đâu, điều này khiến hấn cảm thấy điên tiết.

- Không thể nào như thế được! Làm sao cô ấy có thể trèo cao như thế?!.

Trí tức tốc leo trở lên mặt đất và bước tới hai bao bố đã đem theo trước đó, hấn dùng sức kéo lê tới thành giếng và quăng xuống. Kế đó hấn cầm vài chai rượu bằng thủy tinh ném xuống miệng giếng. Như cảm thấy mọi việc đã đâu vào đấy hấn tự mời cho mình điều thuốc và ngồi xuống nơi thành giếng miệt mài bằm.

- Ở đó mà mục xương đi, muốn chiếm gia tài hả?! Xuống âm phủ mà chiếm.

Trí rút mạnh hơi thuốc rồi phun ra làn khói mỏng trầm ngâm chừng giây lát hắt thả điều thuốc xuống giếng, chỉ vài khắc sau đó lửa đã cao tới miệng giếng rọi ánh sáng vàng le lói khắp nơi. Sau đó Trí ngã mặt nhìn đăm đăm về phía cánh rừng gần đó, dường như cảm thấy có điều gì khác thường khiến hấn chau mày. Cuối cùng hấn quyết định tiến vào cánh rừng.

***

Cùng thời gian này Dung đang chạy băng qua những cánh rừng, dường như đã đuổi sức trước những sự việc đang diễn ra với lại cô chưa có gì vào bụng từ lúc bị Trí giam giữ cho đến bây giờ nên người Dung đói lả, lại còn phải chạy bộ hơn nửa ngày trời. Tà áo lem nhem dính đầy bùn đất chỉ vì té ngã nhiều lần nhưng cô vẫn cố sức chạy, từng lời nói từng ánh mắt của những linh hồn bị Trí giết hại cứ ẩn hiện trong đầu Dung khiến cô không thể nào dừng lại mà nghỉ ngơi được, lúc này trong Dung thật đáng thương. Ngoài ra trong ký ức của Dung hình bóng của Trí lại hiện lên rõ rệt, nụ cười hiền hòa ngày xưa nay lại biến thành tà ác và ánh mắt nhìn cô si mê ngày nào lại trở nên tàn nhẫn vô ngần, điều này khiến Dung đau đớn nước mắt lăn chả thấm vào da thịt lạnh buốt nhói đến tim gan, cô đã những tưởng mình là người hạnh phúc nhất trên đời khi được Trí yêu thương chiều chuộng thế mà giờ đây cô lại phải đối diện với những sự thật mà chính hấn đã gây ra.

Lại một lần nữa Dung vấp ngã nhưng lần này cô không đứng ngay lập tức như những lần khác mà ngồi ngây dại chỉ vì chiếc vòng cảm thạch màu trắng mà Trí tặng cho cô hôm sinh nhật đã vỡ tan, nhìn những mảnh vỡ trên đất nước mắt Dung lại chực tuôn rơi, thật khó có thể nói tình cảm của Dung lúc này. Cô không đủ sức đứng dậy nữa, từ trong rừng thẳm ẩn chứa một nỗi đau mờ nhạt.

Bất chợt một bàn tay đặt lên vai Dung khiến cô giật nảy.

- Sao chị lại ngồi ở đây thế?!

Người vừa lên tiếng không ai xa lạ chính là Lan vợ của Dũng. Nhìn thấy Lan, Dung như cá gặp phải nước, chợt ôm chầm lấy Lan mà khóc nức nở.

- Tại sao lại như thế này?! Tại sao anh ấy lại làm như thế?! Hu hu hu...

- Chị bình tĩnh lại đi nào! Có gì từ từ nói, có em ở đây rồi chị không cần phải sợ. – Lan vừa xoa lưng Dung vừa an ủi.

.....

Sau vài phút Dung kể lại hết mọi sự tình về việc được oan hồn của Sơn cứu sống ra sao cho Lan biết. Nghe xong Lan khẽ thở dài.

- Cũng may là như thế! Chị có biết em và Tín kiếm chị vất vả lắm không?!

- Sao?! Em biết Tín àh?. Mà chị quên hỏi tại sao em lại xuất hiện lúc này, mấy ngày qua em đã đi đâu?.

- Thật tế em không phải là Lan.... – Lan có vẻ ngập ngừng.

Lần này chính Lan là người phải kể cho Dung nghe mọi chuyện.

.....

- Nói vậy.... em chính là.... Nhận...

- Vâng! Thật ra Lan đã tự vẫn rồi chị, em muốn mượn thể xác của cô ấy để làm một vài chuyện.

Chuyện này vô cùng đáng sợ đối với Dung, từ lúc nhìn thấy oan hồn của mọi người Dung đã cảm thấy hoang đường lắm rồi bây giờ lại thêm chuyện ma nhập xác thử hỏi ai mà tin cho nổi.

- Nói vậy là... Lan đã chết rồi sao?!

- Em không biết....?! Dường như linh hồn của cô ấy đã ngủ yên trong thể xác, em không thể nào đánh thức được nên đành mượn tạm.

Dung không nói gì nữa mà chỉ im lặng, một lần nữa cô lại nhìn vào những mảnh vỡ của những chiếc vòng cảm thạch, đột nhiên cô đứng phắt dậy.

- Chị định làm gì?! – Lan tò mò hỏi.

- Chị phải đi gặp Trí! Nhất định là vậy.

- Trời đất! Giờ này mà chị còn muốn gặp hấn sao? Chẳng lẽ chị không sợ hấn sẽ giết chị diệt khẩu àh?!

- Anh ấy nhất định không làm thế! Chị tin chắc như vậy. – Nói xong Dung vụt chạy đi để lại Lan một mình với ánh mắt ngỡ ngàng dõi theo.

- Điên rồi! Chị ta điên mất rồi!. Không được mình phải báo cho Tín biết. – Nghĩ xong Lan cũng vụt chạy đi theo hướng khác.

Sau khi cả hai rời khỏi chừng vài giây cũng là lúc bóng Dũng bước đến. Gã hướng ánh mắt về phía Lan vừa chạy đi giây lát song vẫn một mực bước theo con đường của Dung.

.....

Thời gian sau đó tại nhà ông Thái.

Dung khẽ mở cổng bước vào trong nhà, gió thổi hiu hiu khiến cô cảm thấy có phần ớn lạnh, ngôi nhà này lúc trước từng gắn liền biết bao kỷ niệm giữa cô và Trí vậy mà giờ đây muôn phần lạnh lẽo. Dung buồn bã không muốn nhìn thêm liền nhanh chân bước vào trong. Vừa vào đến phòng khách đã nghe tiếng Trí cười vang.

- Ha ha ha ha ha....! Không ngờ em vẫn còn dám về đây sao?! Em muốn xem tôi chết ra sao đúng không?!

- Anh nói thế có nghĩa là gì?! - Dung thoáng thót.

- Nghĩa là gì àh?! Em muốn hại tôi! Muốn người ta biết chuyện tôi đã làm! Nên em đã báo cho tên thiếu tá đó biết chứ gì?! Em giỏi lắm! Ngày xưa em đã từng quen hắn, thế mà khi tôi hỏi em lại không dám nói.

- Làm... làm sao anh biết chứ?!

- Ha ha ha ha ha! Hãy hỏi chính bản thân em kìa! Tôi đã nghi ngờ rồi mà! Nếu tôi không âm thầm điều tra thì có lẽ em sẽ giấu tôi suốt đời.

- Vậy tại sao anh không nói ra chứ!

- Vì tôi còn yêu em nên tôi thà là bỏ qua tất cả nhưng không ngờ em lại muốn phản bội tôi!! Muốn người ta bắt tôi!!!

- Không!!! Em không có!! - Dung phản bác.

- Không có hả?! Ha ha ha... Hãy nói cho tôi xem đây là gì?!

Tiếng lộp cộp vang khắp nhà khiến Dung gọn cả gai óc, cô rùng rờ nhìn vật mà Trí vừa ném xuống đất, đó là một chiếc sọ người.

- Đây là.... Không lẽ....?! - Dung cảm thấy đầu óc choáng váng khi bắt đầu hình dung ra điều mà cô không thể nào tưởng tượng được.

- Phải!!! Là của hắn đấy! Hắn đã nói với cô những gì?!

- Tại... tại sao anh lại độc ác như thế?! Người đã chết rồi anh không thể nào để cho người ta được yên hay sao?!

- Hắn không xứng đáng để được cô thương hại.

Câu nói của Trí khiến Dung tê tái cõi lòng thế mà vừa mới đây cô lại nghĩ rằng hắn sẽ có thể thay đổi và sự thật thì cô đã làm, người như Trí không thể nào thay đổi được nữa.

- Tại sao anh lại thành ra thế này?! - Dung nức nở.

- Em có biết tôi làm như thế là vì điều gì không?! - Trí vừa nói vừa bước xuống phòng khách và tiến gần lại phía Dung, sau lưng hắn vẫn còn giấu vật gì khác. - Tôi làm thế một phần cũng vì muốn cuộc sống của tôi và em tốt đẹp hơn mà thôi, thế mà em lại không hề nghĩ tới tôi. Vậy thì em không cần phải sống trên đời nữa!!

Trí giờ cao cây kéo sau lưng, trong giây phút ngắn ngủi ấy vẫn còn thấy được một đôi mắt đỏ hoe, phải chăng hắn không đành lòng. Dung chẳng biết làm gì ngoài than khóc nhưng ánh mắt cô vẫn nhìn Trí nồng nàn và tha thiết.

- Em còn lời nào để nói với tôi không?! - Trí thò thè.

- Anh nghĩ em không yêu anh sao?! Trong lòng em đã chôn sâu những kỷ niệm đau buồn đó để có thể đến với anh đến khi biết được những điều sai trái mà anh đã làm nhưng em vẫn không đành lòng nhìn anh chìm sâu vào tội lỗi. Em muốn anh trở lại như trước kia, người đã làm cho em mỉm cười hạnh phúc.

Giọt nước mắt lăn dài trên gò má của Trí nhưng liệu hắn có buông tha cho Dung hay không?. Thật tế là không, khuôn mặt hắn bỗng dung biến đổi dị thường, bờ môi hắn tím ngắt và ánh mắt trông tàn nhẫn vô bì.

- A a a a a a....!!! - Hắn thét lên một tràng dài rồi đâm mạnh cây kéo xuống.

***

Cùng thời gian này tại Cơ Quan Cảnh Sát huyện Long Mỹ.

- Cô nói sao?! Hiện giờ Dung đang về nhà tên Trí?! Cô ấy có điên không?! - Tín lớn tiếng.

- Không còn thời gian để hỏi đâu! Anh phải đi cùng tôi. - Lan hối thúc.

.....

- Đây đừng có nhanh như thế chứ! Tôi theo không kịp.
  - Đến giờ này mà anh còn chậm chạp như vậy sao?! Bạn gái anh sắp chết rồi đây.
  - Có giỏi thì chạy bộ như tôi này!! Cô toàn bay không àh! Làm sao tôi theo kịp chứ!. – Tín thở hồng hộc.
  - Xin lỗi! Vì vội quá nên tôi không để ý rằng mình đang bay. – Nói xong Lan thả mình rơi nhẹ xuống mặt đất. – Tôi tự nghĩ tại sao anh không dẫn theo đồng đội mà chỉ đi một mình?!
  - Không được! Nếu họ biết cô là ma thì.... Với lại tôi muốn tự mình giải quyết chuyện này!.
  - Anh đừng nên coi thường hân, Trí không tầm thường như anh nghĩ đâu, đó là con quỷ đội lốt người.
  - Dù hân là gì đi nữa thì cũng chẳng đáng để tôi bận tâm! Điều quan trọng lúc này là phải cứu Dung, không biết giờ này cô ấy ra sao nữa?!
- Vài giờ sau đó. Họ chạy băng qua cánh rừng già thăm thẳm cho đến khi ngôi nhà cổ kính được xây theo kiểu Pháp từ từ hiện ngay trước mắt. Ngôi nhà bây giờ tựa như là địa ngục, âm khí bốc lên nồng nặc và thoang thoang mùi máu tanh. Điều gì sẽ xảy ra khi Tín và Lan bước vào nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: TÌNH THÂN

- Bing bong...!! – Tiếng chuông đồng hồ vừa điểm mười hai giờ cũng là lúc Tín và Lan bước vào ngôi nhà.
- Không hiểu từ đâu những vết loang của máu đã gì khắp sàn nhà, nhìn xung quanh thấy những khoảnh máu vương vãi trên tường đoán biết được rằng đã xảy ra chuyện gì đó, đến khi nhìn thấy chiếc sọ người nằm trên nền đất Tín không khỏi rùng mình.
- Trời ơi...! Có chuyện gì vậy?!. – Tín lắp bắp không nói nên lời.
- Điều này không chỉ Tín lo lắng mà ngay đến cả Lan cũng bất thần chấn động, cô thoáng nghĩ đến điều tệ hại nhất đã xảy ra với Dung.
- Chẳng lẽ chúng đã đến trễ rồi sao?.
  - Tôi không biết? Bây giờ phải làm sao đây?. – Tín thoáng thốt.
- Bất chợt từ đâu đó trong căn nhà có tiếng kêu cứu.
- Có ai không?!!! Cứu tôi với....!!!!.
- Cả Lan và Tín khẽ giật mình, họ cùng hướng ánh mắt về phía cửa sau nơi mà tiếng kêu cứu vang lên.
- Là phía cửa sau!! Mau lên!. – Tín hối thúc chạy vụt đi
- "Thịch" – Tiếng trái tim đập mạnh phát ra từ bờ ngực Tín, nơi ánh mắt mở to có gì đó khẽ lay động. Trước mắt chàng một hình bóng mảnh mai như run rẩy trong gió khuya, đôi mi long lánh nhưng không hồn, khuôn mặt choáng kinh hoàng và tràn đầy sọ huyết trên tóc và mang tai, ngay cả quần áo của nàng cũng vương vãi máu tươi. Giây phút này khiến tâm hồn Tín chùn lại, vạn lời muốn nói nhưng biết phải nói gì đây, dường như chàng đã quên đi hết và chỉ muốn chạy đến bên nàng mà thôi.
- Duu.ung !!! – Tín hét lớn và lao đến bên Dung trong khi Lan vẫn còn ngỡ ngàng.
- Hơn mười năm rồi, chỉ chừng có thế, trong lòng Tín chưa bao giờ quên được Dung và giờ đây vòng tay của chàng đã ôm thật chặt nàng vào lòng, tha thiết và ấm áp biết dường nào. Nhưng niềm vui ấy trọn vẹn được bao lâu khi ta nhận ra rằng mười năm đã quá dài khi để một người con gái phải chờ đợi mình. Người con gái đó, ngay trong lòng chàng đã không còn như xưa. Dung đã dập tan niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của Tín bằng cách đẩy mạnh gã ra, hành động không gây đau đớn nhưng đã làm tim gã xuất hiện vết loang sâu thẳm.
- Tín ngã bật ra thoáng thốt nhìn Dung, nhận ra ánh mắt cô không hề có gã, giờ đây gã chỉ là người ngoài cuộc. Chỉ thấy Dung xoay mình nhìn xa xăm về nơi khác, cô đang tìm một hình bóng của ai đó đã mờ nhạt trong bóng tối.

- Xin hãy cứu chồng tôi... anh ấy sẽ chết mất...! – Dung lăm bằm trong miệng, đăm đăm nhìn về phía cánh rừng.
- Chuyện gì đã xảy ra vậy chị Dung?. – Lan chợt hỏi khẽ. – Làm ơn hãy cho bọn em biết!.
- Lúc ấy... tôi đã thấy... anh ấy...!! – Dung khẽ lắp bắp, cô vẫn không ngừng nhìn về phía cánh rừng.
- Ai...! Chị đã thấy gì?! – Lan giục.
- Là Dũng... Dũng đã bắn anh ấy... tôi đã thấy...!
- Cái gì!!!. – Cả Tín và Lan cùng đồng thanh.
- Thôi chết!! Phải ngăn cản cậu ấy lại....

Tín chưa dứt câu thì đã thấy Lan phóng thẳng lên không và bay vụt đi. Gã vội vàng chạy theo sau nhưng được một quãng thì bất chợt dừng lại, ngoái đầu nhìn Dung, trao nằng nệ cười triu mến nhưng buồn bã. Cuối cùng gã quay đầu chạy đi, bên tai vẫn thoang thoảng lời buồn "xin hãy cứu chồng tôi...".

Dung nhìn hình bóng của Tín khuất sau cánh rừng mà khẽ chột dạ, ánh mắt vẫn đăm chiêu, cô bắt đầu nhớ lại lúc ấy....

***

Thời gian trước khi Tín và Lan đến.

- A a a a a a....!!! – Trí thét lên một tràng dài rồi đâm mạnh cây kéo xuống.

Dung nhắm nghiền đôi mắt chờ cái chết ập đến.

- Phập...!!!! – A a a a a a....!!!!.

Tiếng thét của Dung chẳng?. Không, không phải, là Trí. Tại sao hắn lại thét lên điên cuồng như vậy?. Mọi chuyện vẫn chưa ngừng lại ở đó...

- Đoàng...!!!!. – Tiếng súng vang lên chói tai.

- Hự...!!!. – Trí dường như đã trúng đạn nhưng hắn không ngã nhào xuống đất mà cô quay đầu nhìn người vừa tặng hắn viên kẹo đồng.

Là Dũng, hai tay run rẩy cầm khẩu súng, khuôn mặt tràn đầy vẻ căm hờn.

Như tình con mèo, Dung mở to đôi mắt. Thấy cả thân thể mình đầy máu tươi nhưng không hiểu sao chẳng thấy đau đớn gì. Bất chợt như hiểu ra vấn đề, cô ngược nhìn Trí, chỉ thấy cây kéo ban nãy như muốn giết mình đã cắm vào đùi hắn. Cô nhận ra tình yêu của Trí vẫn không thay đổi, trong lòng cảm thấy đau đớn vô bì.

Bất chợt Trí cười lớn.

- Ha ha ha ha ha....!!!!. Rốt cuộc mày đã về rồi sao?!. Tốt tốt!! Đã vậy anh em mình cùng giải quyết mọi chuyện với nhau thôi.

Dũng nhận ra rằng nụ cười ấy, con người ấy đã không còn như ngày xưa. Những kỷ niệm, hình ảnh mà anh tôn trọng một đời đã bị phá vỡ hoàn toàn chỉ còn lại là lòng thù hận dâng trào.

- Mọi chuyện... là do anh làm đúng không?.

Lần đầu tiên, lời nói lạnh lùng, ánh mắt hoang dại phát ra từ con người hiền lành như Dũng, có phải đã xảy ra quá nhiều chuyện khiến một con người thay đổi. Không, là định mệnh, anh chỉ là con cờ của định mệnh mà thôi.

- Đã biết rồi sao?!. – Trí cười lạnh lùng.

- Tôi đã biết, nhưng tôi muốn chính miệng anh nói ra!

- Vậy thì không cần phải hỏi! Là tao!.

Dũng lặng nhìn Trí không nói gì cũng không hề ngạc nhiên hay quá đau đớn, chỉ thấy nơi khóe mắt đã sẫm đỏ hoe khiến người ta nghĩ rằng Dũng sẽ khóc nhưng chẳng thấy một giọt nước mắt nào rơi xuống sau đó.

- Như vậy anh sẽ không còn gì hối tiếc nếu tôi giết anh phải không?!

- Hà hà!! Em tôi đây sao?! Mày đã thay đổi rồi!. – Ánh mắt của Trí vẫn lạnh lùng, hắn không hề tỏ ra đau đớn khi bị thương ở đùi và viên đạn trên vai.

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!. – Dũng nhấn mạnh.

- Được! Nếu như mày muốn vậy thì tao sẽ cho toại nguyện nhưng không phải ở đây mà là một nơi khác.

Không biết Trí đang suy tính điều gì nhưng Dũng cũng không còn gì để mất, dường như trong anh đã mất dần cảm xúc của con người.

- Đi theo tao!!.. – Nói xong Trí xoay người khệnh khạng bước đi.

Dũng cũng theo gót nhưng không quên xoay đầu lại nhìn Dung.

- Chị cứ yên tâm ở đây! Sẽ có người đến giúp.

- Xin đừng làm hại anh ấy, hãy cho anh ấy cơ hội. – Dung nhìn Dũng khẩn cầu.

Dũng lặng nhìn Dung và quay lưng bước đi lạnh lùng, có lẽ đã quá muộn rồi...

Kết thúc hồi tưởng là hai dòng nước mắt lăn trên gò má nóng hổi, tóc mai lòa xòa trong gió khuya cô thì thầm.

- Xin hãy rũ lòng cho anh ấy một cơ hội...

***

Đã hai giờ khuya, gió vẫn cứ lồng lộng không ngừng. Bên bờ vực sâu, hai hình bóng lẳng lặng trong đêm. Dường như trăng đêm nay sáng hơn mọi ngày, đã lâu lắm rồi hân không ngắm ánh trăng nhưng gió cứ xốc vào mặt khiến hân khó chịu vô cùng. Rồi hân quay đầu nhìn chàng thanh niên sau lưng.

- Dũng àh!! Có nhớ nơi này không?!. – Hân cười, nụ cười xa xăm.

Bất chợt có cơn gió nhẹ ảm áp thổi vào tâm hồn Dũng, phải rồi chính nơi đây, nơi mà thắm đậm tình nghĩa anh em một thời...

Nhiều năm về trước, vào một buổi chiều nắng đẹp, có đôi anh em say mê thả diều trên đồi. Cậu bé có nụ cười trong suốt cứ chạy theo một cậu bé lớn hơn vài tuổi và luôn miệng kêu anh hai thật khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

- Anh hai ơi!! Diều bay cao quá rồi kìa!! Vui quá! Hi hi hi...

- Chưa đâu Dũng! Anh còn muốn nó bay cao hơn kìa.

- Anh hai!! Anh hai ơi!! Cho em thả với...! Đi đi nha... Hi hi hi...

Cậu bé thả diều dừng hân lại, chờ cho cậu em tới gần và cười nói.

- Này! Em cầm chắc nha. Không khéo lại để nó bay mất đấy!.

- Anh hai!! Xem nè!! Nó bay cao quá nè! Hi hi...

Cậu bé ấy quá say mê nắm lấy con diều mà không biết rằng cách đó không xa sau lưng là một bờ vực khá sâu. Người anh đã thấy được điều đó nhưng vẫn cứ mặc nhiên để cho cậu bé ấy chạy, chạy mãi cho đến khi...

- Á á á á á á....!!! Anh hai ơi!!! Cứu em...cứu em với!!!. – Cậu bé kêu lên thất thanh, chỉ thấy con diều bay thẳng lên cao.

Cũng may cậu bé đã bám được vào một phiến đá nhưng không biết sẽ trụ được bao lâu. Thấy anh hai thành linh xuất hiện phía trên, cậu bé mừng rỡ kêu lên.

- Anh hai!! Kéo em lên đi! Em sắp chịu không nổi rồi.

Người anh vẫn cứ lạnh lùng nhìn cậu bé mà không có hành động gì. Đầu óc non nớt của cậu bé làm sao hiểu được thái độ lãnh đạm đó. Cậu bé cứ gọi mãi đến khi tuyệt vọng, phiến đá đã không chịu nổi sức nặng nên rơi ra, phút giây đó cậu bé đã ngỡ rằng mình sẽ chết. Nhưng không, một bàn tay quen thuộc cuối cùng cũng giang ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé...

Cuối cùng cậu bé cũng thoát khỏi bờ vực sâu, ôm lấy anh hai mà khóc tức tưởi, quên hẳn đi thái độ lạnh lùng lúc này.

- Anh hai!! Em sợ quá!! Hu hu hu...

- Nín đi Dũng!! Không sao đâu, mọi chuyện qua rồi!.

Ánh nắng cuối cùng cũng kết thúc nhường chỗ cho màn đêm và ánh trăng. Hai anh em cứ ngồi mãi bên bờ vực sâu thả hồn theo gió.

- Sao buồn vậy Dũng?!. – Trí khẽ hỏi.

- Hic! Anh hai! Con diều bay mất rồi!.

- Ha ha! Không sao, để ngày mai anh làm con khác cho em.

- Hi hi! Cảm ơn anh hai!! – Dững cười thật tươi, cảm thấy chỉ có ở bên anh hai là vui nhất thôi.

Trí tiếp tục ngắm ánh trăng, đến khi phát hiện ra điều gì đó bỗng quay lại nhìn Dững. Chỉ thấy Dững nhìn mình mãi thôi.

- Mặt anh dính lọ nghe hay sao mà nhìn dừ vậy?!

- Anh hai!! Hứa với em một chuyện được không?!

Trí lặng nhìn Dững vài giây rồi đáp.

- Uhm! Được rồi! Em nói đi! Chuyện gì?!

- Anh hứa là sẽ bảo vệ em suốt đời nhé!! – Dững cười híp mắt, nụ cười trong sáng đến bất ngờ....

- Dững àh!. – Trí lên tiếng phá vỡ hồi ức của Dững. – Em có biết lúc đó anh cảm động đến dường nào không?!. Anh tưởng chừng như sẽ quên đi tất cả nhưng định mệnh đã khiến anh phải thay đổi. Em đã có tất cả, còn anh, anh chẳng có gì ngoài sự khinh miệt của cha mẹ và mọi người. Anh đã từng muốn chết đi nhưng vẫn sống ra đó và lòng thù hận đã nuôi dưỡng anh từng ngày, cho đến hôm nay phải đối diện với em bằng một con người khác....

- Anh hai!! – Dững cắt ngang. – Tại sao lúc đó anh lại cứu tôi?!. Chẳng phải anh muốn tôi chết sao?.

- Đúng! Lúc đó ý anh là để em chết như vậy cho xong, nhưng nghĩ lại em chết như vậy thì quá dễ dàng!!. Anh muốn đích thân tước đoạt hết mọi thứ của em, khiến em phải đau đớn hơn nhiều.

- Anh đã không thực hiện được lời hứa đó với tôi!! Tại sao anh vẫn hứa?!

Không thấy Trí trả lời chỉ thấy hắn im lặng ngắm nhìn ánh trăng, Dững tiếp.

- Có một điều anh cần phải biết! Anh hai!!.

Trí vẫn không nói gì cũng không quay mặt lại nhìn Dững.

- Anh không phải là anh ruột của tôi!

- Ầm ầm...!!!!. – Tiếng sét dài đánh ngang tâm hồn vỡ nát.

- Cái gì....!!!! – Trí quay lại tròn mắt nhìn Dững, khuôn mặt cực kỳ khó hiểu, tay hắn nắm chặt lấy bờ vai cảm thấy đau đớn vì vết thương đã ứ máu.

Gió gào thét vang dội từ nơi xa xăm vọng về ủa vào mặt Trí và Dững từng đợt lạnh buốt. Cùng thời gian này có hai bóng đen đang vội vã tiến về phía họ. Còn một bí mật nào khác chăng? Rồi đây mọi chuyện sẽ đi về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: NƯỚC MẮT

Con đau đã bắt đầu lan rộng trên bờ vai Trí, nhức nhối, tê buốt. Không phải do lỗi ở vết thương, chính lời nói đã làm cho vết thương trở nên nặng nề. Không có bí mật nào mà hắn chưa hề biết, nhưng giờ đây hắn lại cảm thấy mình quá nhỏ bé, nhìn vào ánh mắt đó hắn biết rằng Dững không hề nói dối. Nhưng hắn vẫn không tin vào điều đó, làm sao có thể tin chứ.

- Mà nói sao...?! – Trí bắt đầu lên tiếng, môi hắn run rẩy. – Tao không hiểu mày đang nói gì?!

- Có lẽ đây là điều anh không nên biết. Tôi đã giấu nó nhiều năm rồi và không hề nghĩ rằng sẽ nói cho anh nghe. Anh biết tại sao không?!. Vì tôi thương anh!! Tôi không muốn thấy anh đau khổ khi biết họ không phải là cha mẹ ruột của anh.

- Im đi!!!! – Trí quát lớn. – Mày có biết mày đang nói cái gì không hả?!!!! Tao không tin!!! Làm sao tao tin được!! Tao đã sống trong gia đình từ trước đến giờ thì làm sao tao lại không phải con ruột chứ?!!.

Ánh mắt Dững vẫn không thay đổi khi nhìn hắn. Thương hại ư? Hay là thông cảm? Điều này làm trái tim hắn tan nát. Không, hắn đâu phải là con người,

hắn là con quỷ, con quỷ không có trái tim thì làm sao mà biết đau.

Đầu óc quay cuồng, hơi thở nhẹ nhẹ nhưng khó khăn, miệng hắn cười nanh ác rút nhẹ cây kéo ở đùi mặc cho vết thương ứ máu và bắt đầu lên tiếng.

- Hà hà hà!! Mày định dùng cách đó để mà lung lạc tao đúng không?! Thật là quá ngây thơ nhóc ăh! Cho dù thế nào thì mày hoặc tao cũng sẽ chết ở đây thôi. Trước khi chết thì mày cứ nói ra hết đi! Vẫn không khiến tao phải nương tay đâu.

Câu nói của Trí vẫn không làm thay đổi được ánh mắt lạnh lùng của Dũng. Dũng đang suy tính gì, liệu điều mà Dũng nói có phải là sự thật hay không?.

***

Cách đó không xa.

- Sao mà lâu quá vậy cha nội!!! – Lan giục.

- Trời đất ơi!! Ai đòi đâu một người chạy bộ còn một người thì đang bay mà cứ hồi hoài không biết!!.. – Tín mặt nhọc lăm lăm.

Nhìn lên trên thấy Lan càng lúc càng xa dần, gã quất lớn.

- Con ma kia!!!! Sao cô không đeo tôi bay cho nhanh hả?!!!.

- Thôi đi ông nội!!!! Tôi đeo thân xác Lan đã nặng nề lắm rồi!! Thêm ông nữa chắc lét chứ bay gì!!!

- Mẹ kiếp cô!!!! Thế mà tôi cứ tưởng ma có sức mạnh siêu nhiên lắm!!!

- Tôi là ma chứ không phải siêu nhân, đồ ngốc!!!!.

Bỗng nhiên Lan thả nhẹ mình xuống mặt đất.

- Ha ha ha!!! Sao thế?!! Đòi ý hà, quyết định đeo luôn tôi phải không?!! – Tín chạy đến thốt lên.

Chỉ thấy Lan sau một hồi im lặng cúi xuống nhặt một vật gì đó.

- Cái gì thế?!! – Tín hỏi.

- Một cây súng lục! – Lan thì thầm.

Sau một hồi quan sát cây súng, Tín lên tiếng.

- Là cây súng mà Dũng đã lấy của cảnh sát! Tại sao anh ấy bỏ lại đây nhỉ?! Không phải anh ấy đến tìm hắn sao?! Hoặc là anh ấy đánh rơi? Không thể nào?!!.

Lan yên lặng nhìn về phía xa, bất chợt cô lên tiếng.

- Dũng có tình đề lại!! Không ngờ cho đến lúc này anh ấy vẫn xem hắn là anh trai của mình!.

- Cái gì?!!! Sao cô nghĩ vậy?!

- Tôi đã ở bên Dũng quá lâu để hiểu rằng con người của Dũng là như thế nào. Anh ấy rốt cuộc vẫn không thay đổi.

Tín cảm thấy câu nói của Lan không hề vô lý chút nào. Gã ngóng về phía mà Lan đang nhìn, nhủ thầm.

- Dũng ơi!! Anh quá tốt bụng rồi! Anh có biết rằng hắn ta là con người nguy hiểm như thế nào không?!

***

Nhiều năm về trước. Trở về sau một ngày dài thả diều vui vẻ cùng anh hai. Dũng cười toe toét trở về phòng.

- Vui thiệt!! Ngày mai nhất định sẽ cho anh hai một bất ngờ. Chắc chắn anh ấy sẽ không nghĩ rằng mình nhớ ngày sinh nhật của anh!!

Dũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay, mãi đến gần nửa đêm bất chợt Dũng bừng tỉnh.

- Hức! Ngủ quên mất tiêu rồi! Phải nhanh lên mới được.

Dũng chạy đến bàn học, khẽ mở tủ lấy những sấp giấy bông cùng với một hộp kính bằng thủy tinh trong suốt, trong hộp thủy tinh có những ngôi sao nhỏ nhẵn xinh trông thật đẹp. Đó là điều mà Dũng đọc được trong một cuốn sách nước ngoài, lúc đó đầu óc Dũng non nớt chưa biết hết ngoại ngữ nên chỉ lờ mờ được vài chữ trong từ điển. Người ta nói 1000 ngôi sao giấy tượng trưng cho một điều ước, nếu đem tặng cho người mình thương yêu thì họ sẽ có một điều ước. Đó là món quà mà Dũng muốn tặng cho anh hai. Cậu bé phải thức nhiều đêm liền, tỉ mỉ xếp từng ngôi sao nhỏ, nhiều khi mệt mỏi ngủ

thiếp đi trên bàn.

Chắc cậu bé không ngờ rằng món quà như thế chỉ thích hợp tặng cho người yêu, điều đó có ghi trong sách nhưng cậu bé đã quên đọc mắt rồi, đến khi nhận ra điều đó chắc cậu bé sẽ rất xấu hổ đến đỏ mặt mắt.

- Còn ba mươi mấy ngôi sao nữa là xong rồi! Phải nhanh hơn nữa. Mình không có tiền mua những món đồ quý giá, chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi. Không biết anh hai có vui khi nhận nó không nhỉ? – Dững nghĩ thầm.

- Ấy da!! Sao mắc tè quá! – Cậu bé lật đật chạy ra khỏi phòng.

.....

- Xong rồi! Thật là thoải mái quá đi! – Mang về mặt hớn hở Dững chạy về phòng.

Nhưng khi ngang qua phòng ông bà Thái thì.

- Bốp!!! – Tiếng tát tay chát chúa. – Mày đang nghĩ cái gì vậy hả?!! – Giọng bà Bích vang lên chua chát. – Mày muốn giết chết nó hay sao?!!

Dững hồi hộp nhìn vào ổ khóa cửa phòng. Nhìn thấy ông bà Thái và đối diện họ là Trí. Khuôn mặt bà Bích trông dữ tợn vô cùng còn ông Thái thì đứng điềm tĩnh xem xét nhưng không xen vào. Chỉ có Trí là cúi gầm mặt xuống đất không nói lời nào.

Con nóng giận dường như vẫn chưa nguôi. Bà Bích tiếp tục.

- Thật là khốn nạn mà! Mày làm vậy là có ý gì?!! Cũng may là thằng Dững không sao! Nó mà có bề gì là tao giết mày đó!!

Tìm Dững như se sắt lại, cậu bé cảm thấy có lỗi vô cùng. Chẳng qua Dững chỉ nói với mẹ rằng cậu đã vô ý ngã xuống vực khi bà thấy thân thể cậu có nhiều vết bầm tím và trầy xước. Sau đó anh hai đã cứu cậu bé nhưng bà Bích lại không nghĩ như thế và đó là lý do tại sao Trí bị đòn đêm nay.

Mắt Dững bắt đầu cay xè, cậu bé muốn vào giải thích cho rõ ràng nhưng ngại nổi lại quá nhát gan, sợ bị mẹ mắng nên thôi, chỉ biết cầu mong cho anh hai không sao.

- Bốp!!! – Lại thêm một tiếng tát tay chát chúa. – Nói gì đi chứ?!! Mày coi thường tao hay sao hả thằng mất dạy?!! Tao nuôi mày lớn, cho mày ăn cơm, cho mày mặc áo để rồi mày làm phản phải không?!!

- Bốp...! Bốp...! Bốp...! – Những tiếng tát tay vang lên liên hồi nhưng Trí vẫn không thay đổi nét mặt, cứ cúi gầm xuống đất mãi thôi, ngay đến cả khoe miệng cũng dậm đĩa máu đủ biết những cái tát tay đó mạnh đến dường nào.

Dững đứng bên ngoài thờ hồn hển, cậu bé từ từ ngồi bệt xuống đất, hai chân khẽ co lại, hai tay ôm lấy đầu gối sợ sệt.

- Dừng lại! Dừng lại đi! – Dững nhắm mắt thì thầm.

- Dừng lại đi!! – Tiếng ông Thái vang lên. – Đánh nó như vậy là đủ rồi! Thời gian đã không còn sớm, phải ngủ đi thôi!

- Ngủ!!! Ông lúc nào cũng ngủ!!! Tôi cảm thấy vẫn chưa đủ!! Thằng này đánh nó như vậy là còn quá nhẹ!! – Bà Bích bực bội càu nhàu.

- Hừ!! Vậy thì bà giết nó luôn đi!! Xong rồi thì đi ngủ!! – Ông Thái lớn tiếng quát.

Có thể câu nói lớn tiếng vừa rồi của ông Thái đối với bà Bích là chuyện bình thường nhưng đối với Trí thì ngược lại, khuôn mặt hắn bắt đầu thay đổi, hai tay nắm chặt, cắn môi đến phún máu, nhưng hắn vẫn một mực cúi đầu không hề ngước lên.

Bà Bích dường như không hề chú ý đến điều đó, mụ lên tiếng.

- Mày về phòng đi!!! Còn đứng đó làm gì nữa?! Muốn tao đập mày tiếp àh!!.

Trí không nói gì khẽ cúi đầu rồi quay lưng bước ra ngoài.

Sau khi Trí ra khỏi phòng ông bà Thái, hắn một mạch đi về phòng mà không hề biết rằng Dững đã đứng nép mình khuất khỏi tầm nhìn của hắn.

Dững vẫn ở đó nhìn đăm đăm vào lưng Trí cho đến khi cửa phòng hắn đóng lại, ánh mắt cậu bé buồn bã và rơm rớm. Chuyện đau lòng vẫn chưa kết thúc ở đó khi Dững bắt ngờ nghe được một câu nói từ cửa miệng của bà Bích.

- Đáng lẽ không nên đem nó về đây! – Bà Bích càu nhàu. – Làm sao mà thương nó cho được khi nó không phải là con ruột của mình.

- Hừ!! Bà lại nhắc chuyện cũ! Tôi đã nói với bà bao nhiêu lần rồi?! Lão thầy bói đó nói phải kiếm được một đứa bé sinh vào ngày 15 tháng 7 năm Hợi đem về nuôi thì gia đình mình mới giàu nổi. Nếu không có nó thì gia đình mình đã không có ngày hôm nay rồi. – Ông Thái phân bua.

- Tôi biết rồi! Nhưng cứ hề thấy mặt nó là tôi khó chịu! Không biết tại sao nữa?! – Bà Bích thờ dãi. – Mà ông cũng khéo nói dối thiệt! Không biết ở đâu lại nghĩ ra cái chuyện sinh nó ra vì nghèo quá nên đem đi cho đến khi khá giả mới đem nó về nuôi. Cũng may lúc đó ông nói thằng Toàn còn quá nhỏ nên

không nhớ, đến lúc đem thằng Trí về bọn nó cũng không nghi ngờ gì.

- Trời đất!! Nếu không nói vậy thì sao?!! Nếu thằng Trí biết nó không phải con ruột của mình thì còn lớn chuyện nữa.

- Lớn chuyện gì chứ! Cha mẹ nó đã muốn bỏ nó! Nếu mình không đem nó về đây thì nó đã chết đói từ lâu rồi!. – Bà Bích lớn tiếng.

- Thôi! Thôi! Ngủ đi mà, sao bà cứ nói mãi thế! – Ông Thái giục.

- Biết rồi! Biết rồi! Ông tối ngày chỉ lo ngủ chẳng biết lo gì đến gia đình cả!. – Bà Bích cắn nhai.

Sau đó căn phòng của ông bà Thái trở nên yên tĩnh. Có lẽ họ đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ mà không biết rằng có một cậu bé vừa mới rời đi rất khẽ.

Dũng trở về căn phòng quen thuộc, mệt mỏi lê gót đến bàn học, ngồi vào ghế ngắm nhìn những sấp giấy bông và hộp thủy tinh. Hai con người đã nhòa đi trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt, hai tay run rẩy xếp một ngôi sao, con tim nhỏ nhoi chùn hẫ xuống hóa thành nặng nề buông rơi ngôi sao giấy.

- Hức...! Hức...! Anh hai ơi....!!.. – Dũng gục mặt xuống bàn khóc thút thít.

Hồi tưởng của Dũng vừa kết thúc là lúc câu chuyện của anh đã hoàn thành. Điều đó có nghĩa là gì, nhìn xem... trời đã mưa rồi, mưa như trút nước, như vỡ bờ, cuộc đời đã quá trở trêu phải không?

Trí im lặng đón những cơn mưa, mưa ướt cả vai áo và thân thể rướm máu, hân cảm thấy lạnh, rất lạnh..... Hân chưa bao giờ cảm thấy lạnh như thế này, còn buốt hơn cả lúc hân trầm mình tự vẫn. Khuôn mặt của hân từ sắc xanh đã trở nên xám xịt. Thì ra từ đầu đến cuối hân đã bị lừa, tất cả chỉ là dối trá, hân đã bị nhét vào đầu những lời nói dối không thương tiếc ngay từ khi còn rất nhỏ.

- Hờ hờ hờ...! Khờ khờ khờ!! Khả khả!! Khắc khắc....!! Hà hà hà hà....!! – Hân cười, cười như điên dại, cười như không còn gì để khóc, cười cho nước mắt không tuông rơi.

- Anh cảm thấy thế nào?! Đau lòng lắm phải không?. – Dũng nói như thì thảo trong tai Trí. – Ngày xưa anh đã sống ra sao?! Họ đã đem anh về nuôi tuy không đối xử tốt với anh nhưng lại cứu mạng anh cho đến ngày hôm nay. Bây giờ anh trả ơn cho họ như vậy àh?! Anh cảm thấy như vậy là đúng sao?! Anh nói họ tàn nhẫn còn anh thì như thế nào?!. Anh làm hại họ như vậy là không tàn nhẫn ư?! Rốt cuộc họ có đáng phải như vậy không khi đối xử không tốt với một đứa con nuôi?!

- Im đi!!!! Đừng nói nữa mà!!! Tao xin mày đừng nói nữa!!! – Trí quát lớn.

Trí không còn đứng vững được nữa, hân quỳ mọp xuống đất, hai tay run rẩy ôm lấy mặt thì thảo.

- Trời...oi! Tôi là ai đây! Rốt cuộc thì tôi là ai đây!....

- Là ai đây haaa.à.à.....!!!! – Trí đau đớn dang hai cánh tay lên trời, hét vang lên thất thanh trong màn mưa.

Dũng khẽ bước tới gần, nhìn Trí bây giờ khiến anh không khỏi nhớ lại chuyện ngày xưa, không kiềm chế được nữa bật lên hai từ:

- Anh hai!!.

- Anh hai ư...?! Hờ hờ gọi ai vậy?! Ai là anh hai của mày?! – Trí cười lạnh lùng. – Tao đâu còn là anh hai của mày nữa.

Dũng choáng kinh hoàng khi nhìn thấy ánh mắt của Trí, là quý, con quý đã trở lại, ghê gớm và tàn nhẫn hơn.

- Tĩnh lại đi anh hai! Tại sao cho đến lúc này anh vẫn không thay đổi?! Tại sao anh không từ bỏ?! Anh có thể làm lại từ đầu mà!!!.

- Ha ha ha!!! Tao có thể làm lại từ đầu sao?!! Thật là tức cười!! Tao đã làm biết bao nhiêu chuyện tày trời như vậy mà mày bảo là có thể làm lại ư?. Không!!! Tao đã hết cơ hội rồi!! Tao không còn đường để quay lại nữa!!.. – Trí cười nanh ác, hân cúi xuống nhặt lấy cây kéo.

- Anh định làm gì?! – Dũng hoảng hốt.

- Dũng!!! Mày chết đi!!!! – Tiếng Trí gào thét vang lên trong mưa, hân xông thẳng về phía Dũng.

Mưa mỗi lúc mỗi nặng hạt, gió cứ thổi mãi không ngừng, đêm nay có lẽ định mệnh sẽ kết thúc. Liệu Tín và Lan có đến kịp hay không? Dũng sẽ ra sao? Còn Trí thì sẽ như thế nào? Chuyện gì sẽ xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: BỜ VỰC (HẾT)

Dưới cơn mưa, có hai hình bóng loáng thoáng trong màn đêm. Hận thù, dục vọng, đau khổ, tuyệt vọng, mọi thứ hầu như đều đã phơi bày trong hai con người. Dưới ánh chớp của đêm, những tia sét chớp ngang để lộ rõ nhân ảnh dữ tợn của Trí, trên tay cầm cây kéo vung lia lia không ngớt vào Dũng.

- Anh hai! Hãy nghe em nói!! Đừng tiếp tục như vậy!!
- Đừng nhiều lời!! Chỉ cần mày chết đi là mọi thứ sẽ thuộc về tao! Ngay cả sự thật mày vừa mới tiết lộ cũng sẽ chẳng ai biết!
- Xoẹt! Hự!! – Một vết thương khá sâu xuất hiện trên gò má của Dũng.
- Bốp!!!.

Sau khi được Trí tặng một vết thương khá sâu trên mặt, Dũng đã nhanh chân đá hấn một phát văng ra xa.

- Tệ thật! Anh ấy bị thương như thế mà vẫn nhanh được sao? – Dũng nghĩ thầm.
- Yah ah..ah!!! – Trí vẫn tiếp tục xông vào Dũng.
- Nếu anh không dừng tay lại thì đừng trách tôi!!! – Dũng lớn tiếng.
- Ọc! Hự!! A a a a a.....!!!! – Quá nhanh tay, Trí đã phóng thẳng cây kéo đâm sâu vào vai Dũng.
- Ha ha!!! Ngây thơ quá đó Dũng!! Mày nghĩ tao chỉ biết có thể thôi sao?!
- Bốp!! Bốp!!Hự! – Trí lao đến bồi thêm hai cú đâm vào mặt Dũng khiến anh ngã nhào ra đất.

Kế đến hấn dùng chân giẫm lên cây kéo ấn mạnh vào vai Dũng.

- A a a a a a.....!!!! – Dũng quặn quai thét lên đau đớn.
- Cảm giác thế nào?! Đau lắm phải không?! Tại sao lại không kêu cứu?.
- Ừ..ừ..! Anh... hai! Hãy... từ bỏ đi! Không có... kết quả đâu! Em xin anh....!
- Thằng khốn!!! Đến lúc này mà mày vẫn nghĩ rằng tao sẽ quay đầu sao?!
- Có...thể mà! Có thể...mà! A a a a....!

Cây kéo lún quá sâu khiến Dũng không thể nào nói được nữa, cuống họng chỉ chực trào từng ngụm máu tươi.

- Bụp! Hự! – Nhân lúc Trí không để ý, Dũng dùng chân đập ngay đầu gối bên kia của hấn khiến Trí mất thăng bằng ngã vật xuống.

Hấn lao đảo đứng dậy, dường như chỉ chờ có thế, Dũng dùng hết sức bình sinh của mình đứng dậy và lao thẳng người về phía Trí.

- Bốp!!!! Hự!! Á! – Cả hai cùng lao người xuống vực.
- Phạt!

Không, vẫn còn một người trụ lại được, người đó chẳng ai xa lạ chính là Trí, hấn đã kịp thời bám lấy phiến đá bên bờ vực. Dường như sưng lại đôi chút hấn vội quay đầu nhìn xuống bên dưới, thấy Dũng đã bám lấy một phiến đá khác và cách hấn chừng vài centimet.

- Chẳng lẽ nó muốn chết chung với mình sao? Thằng này đang nghĩ gì vậy? – Trí thì thầm.

Vài phút sau, Trí đã trèo lên khỏi miệng vực. Hấn lặng lẽ nhìn Dũng, thấy anh vẫn bám lấy phiến đá và đang cố trèo lên. Chi tiết này, hình ảnh này, đập vào tâm khảm hấn, len lỏi đến tận tâm hồn.

Kỉ ức là một điều gì đó khó diễn tả, nhiều khi ta cố gắng tìm quên nhưng vẫn không thể nào quên được, một hình ảnh đã khắc cốt ghi tâm khiến cho nhiều năm về sau vẫn còn cảm thấy xao động.

- Anh hứa là sẽ bảo vệ em suốt đời nhé!! – Dũng cười híp mắt, nụ cười trong sáng đến bất ngờ....
- Anh hứa sẽ bảo vệ em suốt đời! Cho dù có chết đi cũng sẽ không quên lời hứa này! Mãi mãi không quên.....
- Mãi mãi không quên.....mãi mãi không quên..... không quên...

Lời nói ngày xưa vẫn cứ vang vọng mãi trong đầu khiến hấn cảm thấy đau nhói ở tim, lồng ngực như muốn nổ tung ra. Hấn ôm chặt lồng ngực, quỳ gục

xuống ngay tại chỗ.

- Đau quá! Tại sao lại thấy đau như vậy?! – Trí thì thào.

Trong thời gian đó. Dũng đã trèo lên gần đến nơi nhưng do phiến đá phía trên quá nhỏ bé khiến anh không thể nào bám lấy hết trọn bàn tay, vết thương ở vai khiến Dũng gần như mất hết sức lực. Giờ phút này xem như Dũng đã cầm chắc cái chết.

- Có lẽ phải như thế thôi! Mình cảm thấy mệt mỏi quá rồi! Buông tay thôi. – Dũng tự nhủ lòng.

Và rồi Dũng khẽ buông tay, phó mặc cho số phận, chỉ cần như thế thôi sẽ kết thúc một đời người, không còn gì để hối tiếc. Dũng nhắm mắt mỉm cười và chờ đợi tử thần gọi tên mình.

Nhưng...

- Phạt!....

Cánh tay thô kệch quen thuộc bao năm vẫn không thay đổi một lần nữa đã giang ra.... nắm trọn lấy bàn tay không còn nhỏ bé như ngày xưa.

Có thể niềm đam mê, tham vọng và dã tâm sẽ làm thay đổi một con người nhưng có ai đó nghĩ rằng quá khứ sẽ mãi mãi không thay đổi cho dù ta cố xua đuổi nó như thế nào hay không? Và sự thật đã chứng minh điều đó.

Dũng mở to đôi mắt, ngơ ngác nhìn Trí, ánh mắt của hắn vẫn lạnh lùng. Nhưng Dũng không hề để ý đến ánh mắt đó, anh khẽ mỉm cười.

- Cảm ơn anh hai!

- Không cần cảm ơn!! Tao chỉ không muốn mày chết dễ dàng như vậy!.. – Trí từ tốn.

Sau khi được Trí kéo lên, Dũng mệt là người nằm phục xuống đất, vết thương ở vai khiến anh thở không ra hơi, lúc này trời mà có sập xuống anh cũng chẳng đứng dậy nổi.

Trí cũng không khá hơn Dũng, hắn mệt mỏi ngã người tựa lưng vào tảng đá gần đó, hơi thở dồn dập đến khó tả, nhìn Dũng nằm trơ như khúc gỗ khiến hắn phải suy nghĩ.

- Thăng khôn! Tại sao lại không phòng bị gì hết?! Nếu mà bây giờ tao ra tay thì mày chết chắc. Ôi chao! Sao lại đau thế này! Không khéo mình chết mất!.

- Anh hai! – Bất ngờ Dũng lên tiếng. – Có phải anh vẫn nhớ đến lời hứa?! Vì vậy mà anh đã cứu em phải không?!

- Im đi nhóc!! Đừng quá tự đề cao mình như vậy!! Tao không tốt như mày nghĩ đâu!! – Trí lớn tiếng.

- Anh đừng có chối nữa! Lớn tiếng như thế không phải là đang phủ nhận sao?! – Dũng mệt nhọc mỉm cười.

- Này thăng khôn!!! Mày đang cố làm gì thế hả?!! Tao có thể giết mày ngay bây giờ đây!! – Trí đứng bật dậy ôm vai từ từ tiến về phía Dũng.

Trong giây phút đó, rất nhanh và khẽ, hắn thoáng liếc nhìn về phía cánh rừng, điều gì đã khiến khóe môi bất chợt mỉm cười rồi vụt tắt.

Còn Dũng thì vẫn nằm đó không nói gì, yên lặng nhắm mắt và chờ đợi. Điều đó làm Trí tức điên lên, hắn không hiểu tại sao Dũng lại cứng đầu như thế, rồi cuộc thì hắn và Dũng ai cố chấp hơn ai. Tận sâu trong tâm hồn Trí dường như có hai nhân cách đang câu xé lẫn nhau, làm hắn càng trở nên điên loạn và từ từ mất hết lý trí. Cuối cùng cái nhân cách yếu ớt đã tan biến nhanh chóng cũng như lúc nó mới xuất hiện. Đó cũng là lúc Dũng phải đối mặt với cái chết một lần nữa.

- Phụp!! Hự! A a a a a a!!! – Trí bỗng nhiên rút mạnh cây kéo ra khỏi bờ vai Dũng khiến anh đau đớn thét lên kinh hoàng.

Lần này tử thần đã thực sự gọi tên Dũng, anh không còn cơ hội để thoát.

- Mày chết đi Dũng!!! Yah..ah!!!! – Trí hét lớn vung cao cây kéo và....

- Đoàng..!!!! Hự!! – Một tiếng súng vang lên chói tai kèm theo một tia đạn bay thẳng vào cổ Trí.

Tròng mắt Trí tròn trắng, toàn thân co giật, một luồng điện chạy dọc sống lưng khiến đầu óc hắn trống rỗng, theo bản năng hắn đưa tay chộp lấy vết thương trên cổ. Máu vẫn cứ tuông không ngừng chảy tràn từ trên tay xuống ngực, hắn vẫn cứ mặc kệ, cố gắng lê từng bước chân đến miệng vực.

Lúc này Dũng đã dần trấn tĩnh, phát hiện điều gì đó rất lạ ở Trí, bàn tay của hắn đang cảm là....lười kéo. Điều gì đã khiến bạn đau lòng và xúc động? Đã có ai làm điều đó với bạn chưa?Bạn có nhớ không? Hay bạn đã từng?. Đối với Dũng điều này làm con tim anh chùng lại, cảm thấy nghẹn ngào ở cổ, cố nói gì đó nhưng lại không thành tiếng. Cho đến khi Trí lao người xuống vực thì....

- Không..!!!!!! Anh hai!!!!. – Dũng điên cuồng hét lên và dùng hết sức lao thẳng đến bờ vực.

- Phạt!

Giờ đây tuy hoàn cảnh đã đảo ngược nhưng tình cảm vẫn không thay đổi, cánh tay nhỏ bé ngày xưa bây giờ đang nắm chặt bàn tay thô kệch.

- Anh hai!! Cố lên! Đừng buông tay!!

- Muộn rồi! Đây là cách tốt nhất để anh đền tội! Đừng cố gắng nữa Dững!!

- Không!! Đừng bỏ em anh hai! Đừng mà!! – Dững méo mếu.

- Tha thứ cho anh! Anh không phải là người anh tốt! Vĩnh biệt...! – Trí mỉm cười, nụ cười trong nước mắt.

- Không...!!!!!! Đừng mà!!! Anh hai...!!!!

Trí buông tay rơi thẳng xuống vực, trong giây phút cuối cùng hắn đã cười thật tươi và thét lớn.

- Hãy sống sao cho tốt nhé Dững!!! Thay anh chăm sóc chị Dung...!!!

.....

- Hu hu hu!!! Anh hai...!!! – Dững tức tưởi rên xiết.

Cùng lúc đó Tín và Lan đã chạy đến bên Dững.

- Này Dững! Có sao không?! Cậu ổn chứ?. – Tín hỏi dồn.

- Là anh? Chính anh đã cướp cò phải không?! – Dững gắt

- Đúng! Là tôi! Tại vì tôi thấy hắn muốn giết anh nên tôi đã bắn! Bộ không đúng hay sao?! – Tín ngơ ngác.

- Khốn kiếp!!! Anh có biết mình đã mắc phải sai lầm không hả?!! – Dững bật dậy hai tay nắm lấy cổ áo Tín xốc lên. – Tại sao anh không chịu nhìn cho kỹ?!! Anh ấy cầm lưỡi kéo chứ không phải cán kéo!! Tại sao?! Tại sao anh không chịu nhìn hả?!!.

- Thật... thật vậy sao?! – Tín lắp bắp. – Tôi cứ nghĩ rằng cậu sắp bị hắn giết nên tôi... tôi không ngờ hắn cố tình làm như vậy. Xin lỗi...!

Nhìn thấy thái độ của ân hận của Tín, Dững cũng không muốn nặng nề thêm nên buông ra. Lan đứng lặng này giờ nhìn Dững không lên tiếng, chợt thấy bờ vai anh đầy máu tươi cô vội vàng xé lấy mảnh áo trên người bước đến gần băng bó cho anh bỗng Dững lên tiếng hỏi.

- Em là Nhạn phải không?!

Lan lặng người khi nghe Dững hỏi.

- Phải.

- Chính em đã giết cha mẹ tôi đúng không?! – Dững lạnh lùng nhìn về phía khác.

- Vâng! Là em! Anh rất hận em đúng không?

- Hận thì có làm gì được đâu! Mà em đã là người chết thì có hận cũng chẳng ích gì.

Lan khẽ cúi đầu và tiếp tục băng bó cho Dững.

- Vợ tôi còn sống không?! Hay là đã chết!

Lan vẫn không hề ngước lên nhìn Dững, có lẽ khóe mắt đã ướt đẫm.

- Không! Cô ấy vẫn chưa chết! Chỉ có điều đang hôn mê thôi.

Dững lặng lẽ quay sang nhìn Lan, thấy đôi vai gầy đang run lên, anh muốn ôm cô vào lòng nhưng không biết là vì Nhạn hay là vì Lan nên thôi. Dững tiếp.

- Trả thù xong rồi sao cô còn ở đây?! Không đi đâu thai cho rồi!

- Cô ấy ở lại là vì anh đó!! – Tín tức tối vì thái độ của Dững nên lên tiếng.

- Vậy sao? Sao cô đối xử với tôi tốt vậy? Lúc cô giết cha mẹ tôi, cô có nghĩ đến tôi không?. – Dững không để ý đến Tín, vẫn giữ thái độ lạnh lùng nhìn Lan.

- Em biết anh đang trách em! Em không còn gì để nói! Ngày mai em sẽ trả lại cơ thể cho cô ấy và sẽ đi đâu thai khi có cơ hội. – Lan từ tốn.

Dững không nói gì chỉ "hừ" lạnh một tiếng rồi khẽ đứng dậy quay lưng thất thểu bước đi.

***

Khi họ trở về nhà cũng là lúc trời tờ mờ sáng. Dung đứng trước cửa nhà đợi sẵn và đầu đón ngả vật ra bất tỉnh sau khi nghe Tín và Dững kể lại mọi chuyện về cái chết của Trí.

Còn về phần Tín sau khi về sở đã ghi rõ trong báo cáo của vụ án và mở một cuộc họp báo: "Toàn bộ tám mạng người gồm ba người hầu, hai vợ chồng ông Thái, hai vợ chồng con cả và một người con thứ đã chết một cách bí ẩn và không tìm thấy nguyên nhân. Vì thời hạn điều tra sắp kết thúc trong khi chưa có manh mối nào mới nên người nhà nạn nhân đã viết đơn yêu cầu bãi bỏ điều tra và không muốn truy tố bất kì nghi phạm nào có liên can. Là sĩ quan cao cấp dưới thời Đế Nhất Cộng Hòa, tôi thiếu tá Nguyễn Trung Tín xin tuyên bố kết thúc vụ án tại đây. Nhân đây trong lúc điều tra vụ án chúng tôi đã mất một đồng chí và chúng tôi rất lấy làm tiếc về sự mất mát to lớn này, xin chân thành chia buồn với thân nhân và người nhà của đồng chí đã hy sinh. Tôi là một sĩ quan cao cấp nhưng không bảo vệ được cấp dưới của mình nên cũng xin tuyên bố từ chức và rút khỏi đơn vị kể từ ngày hôm nay. Xin cảm ơn và xin hết."

Cuộc họp báo kết thúc với nhiều sự ngỡ ngàng của các phóng viên, cũng chính vì thế mà có nhiều lý do để các nhà báo và cánh báo chí thời đó tha hồ theo dõi, có nhiều bài viết hoang đường đến mức khó tưởng tượng khiến người trong cuộc khi đọc cũng phải bật ngửa.

.....

Một tháng sau, vào một buổi chiều hoàng hôn. Người ta thấy có đôi nam nữ lặng lẽ dạo chơi trong rừng. Hai hình bóng quen thuộc thuở nào cuối cùng cũng đi bên nhau mặc dù không ai nói với ai lời nào.

- Ngày mai em sẽ đi đầu thai! – Nhận lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

- Vậy àh! – Dững trả lời bằng quơ.

Nhìn thái độ hờ hững của Dững, Nhận buồn bã không nói gì tiếp tục bước đi bên anh. Có lẽ quá nhiều chuyện xảy ra khiến Dững trở nên lạnh lùng nhưng cô không trách anh. Giờ phút này được bình yên bên anh cũng đủ để cô thanh thản ra đi.

.....

- Nhận!!! Khoan đã!!! Chờ tôi với!!

Nhận quay lại thấy Tín đang đuổi theo phía sau.

- Có chuyện gì vậy?!

- Àh! Cũng không có gì! Tôi được một người ủy thác trao cho cô món này! Xòe tay ra nào!

Tín lấy trong túi áo ra một cánh hoa Sứ màu trắng tím trao cho Nhận và nói.

- Tuy anh ấy không nói gì! Nhưng tôi nghĩ cô hiểu! Chúc cô bình an.

Nhận khẽ mỉm cười hạnh phúc, chỉ một cánh hoa Sứ thôi mà có thể giải thích bao nhiêu khúc mắc trong lòng một người, tình yêu thật là khó đoán phải không?.

- Cảm ơn anh! Tạm biệt... àh không vĩnh biệt chứ! – Nhận vẫy tay chào và từ từ biến mất trong màn sương.

.....

Hai ngày sau. Trên ngọn đồi xanh rêu đầy cỏ, bóng hình Dững lặng lẽ trong gió, đứng trước dãy bia mộ chạm đá lạnh lẽo, trên tay cầm là một chiếc hộp thủy tinh trong suốt.

- Hôm nay là ngày sinh nhật của anh! Món quà này em đã làm từ nhiều năm về trước nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ hội tặng anh! Mong anh bình yên nơi chín suối.

Dững khẽ đặt chiếc hộp thủy tinh lên nắp mộ, bất ngờ sau lưng có một bàn tay nắm lấy vai anh.

- Đây!! Đi thăm mộ mà không rủ bạn bè theo àh! Không hay đâu nha.

- Không phải cậu muốn đi cùng chị Dung sao? Đi với tôi bộ vui hơn àh?!

- Đây này! Đừng có móc lò nhé! Cậu vốn biết Dung không bao giờ quên được anh hai cậu mà! Tôi hết cơ hội rồi! Thôi ở giá cho yên thân.

- Ha ha!! Phải vậy không?! Hay là đang cố gắng tìm ai khác thay thế!

- Tên khốn! Cậu không lên tiếng thì không ai nói cậu câm đầu! – Tín gắt gỏng

- Nhiều khi mình không nói cũng có người nghĩ mình câm vậy! – Dũng nhếch mép.

Nhìn dáng vẻ của Dũng khiến Tín chỉ biết câm nín mà thôi. Chợt nhớ ra điều gì gã chợt hỏi.

- Mà cũng công nhận cậu khéo giữ kín thiệt!

- Hà?! Giữ kín chuyện gì?! – Dũng ngạc nhiên hỏi.

- Thì chuyện hán không phải anh ruột cậu đấy! Đến bây giờ mỗi khi nhắc lại tôi vẫn còn thấy bất ngờ! Giữ bí mật như thế cậu không thấy ngứa miệng àh?!

- Ai nói cậu anh ấy không phải là anh ruột của tôi! – Dũng cười tươi tắn.

- Hà?!! – Lần này đến lượt Tín ngơ ngác.

- Ngày trước sau khi anh hai rời khỏi phòng của cha mẹ thì tôi cũng đã quay về phòng mình, vậy thì làm sao mà tôi biết họ sẽ nói những gì?.

Nhìn thấy Tín đứng chết trân nhìn mình, Dũng khẽ mỉm cười quay lưng điềm đằm bước đi và tiếp.

- Nói dối là xấu! Nhưng nhiều khi ta nên nói dối để có thể thay đổi một người thì không có gì là sai cả! Cậu nên học cách nói dối đi bạn tôi ơi!

- Trời đất! Hóa ra từ đầu tới cuối tên này là nguy hiểm nhất! Cũng may cậu ấy không phải phường gian ác. – Tín nhủ thầm.

***

Mười hai năm sau đó.

- Thương àh!! Chơi trong vườn thôi đừng đi ra ngoài đường nhé con! – Tiếng Dung từ trong nhà cất lên lạnh lạnh.

- Dạ!!! Con biết rồi!!

Cậu bé trai dáng người nhỏ nhắn hí hửng chui tọt vào đám hoa Sứ.

- Mịn thật! Chúng mày thật là dễ thương! Hí hí! – Cậu bé mân mê từng cánh hoa và thì thầm.

Bỗng một bóng đen nhỏ thó chạy vụt qua khiến cậu bé giật mình.

- Ai đó?!!

Nhìn thấy một cô bé chừng mười tuổi, đôi mắt tròn xoe, hai má phúng phính nhìn mình chăm chăm, cậu bé đỏ mặt lớn tiếng quát.

- Mày là ai?!! Sao lại vào nhà tao?!!

- Dạ...! Em..em chỉ muốn nhìn những... bông hoa thôi ăh! Nó..nó đẹp quá nên em mới vào. – Dáng vẻ rụt rè của cô bé trông thật đáng thương.

Điều này làm cho cậu bé cảm thấy tội nghiệp.

- Mày cũng thấy chúng đẹp hả?!! Mày có thích không?!

Cô bé không nói gì chỉ khẽ gật đầu. Cậu bé bèn bức nhẹ một cành hoa và khẽ tiến đến gần cô bé...

- Tặng mày đó!! Nếu thích thì rảnh rỗi qua đây chơi nhé.

Cô bé ngược nhìn với vẻ ngạc nhiên và hỏi.

- Bộ anh không có bạn sao?!

- Ừm?! Bọn nó nói tao là con trai mà thích hoa nên không chơi với tao!

Nói vừa dứt câu thì cậu bé cúi đầu xuống đất ngượng ngùng.

- Được ăh!! Vậy thì mình làm bạn nhé! Nếu rảnh thì em qua đây chơi.

- Ừh!! Quyết định vậy đi! – Cậu bé cười híp mắt và tiếp – Mày.. ăh không em tên là gì?!

- Em tên là.....

- Thương àh!!!! Có chú thím Dũng và bác Tín xuống thăm nè!!! Vào nhà nhanh lên con!! – Giọng Dung vang lên cắt ngang khiến cô bé không kịp trả lời.

- Thôi anh phải vào nhà rồi! Hẹn gặp lại sau nhé!.

Cô bé dõi theo bóng hình ấy cho đến khi khuất bóng, bờ môi khẽ mỉm cười quay lưng rời đi, vườn hoa Sứ bỗng run lên khe khẽ sau đó, dường như chúng đang rất vui mừng.

.....

- Này con đi đâu thế?! Nhà cửa còn chưa dọn dẹp xong mà đã đi chơi rồi! Lát hồi còn qua chào hàng xóm mới nữa chứ!

- Tại con thấy nhà kế bên có vườn hoa Sứ đẹp quá nên mới vào xem!

- Trời!! Lỡ nhà đó có chó thì sao?! Con với chả cái lúc nào cũng bướng bỉnh cả!! Mấy bông hoa Sứ có gì hay đâu mà con mê thế?

- Con cũng chẳng biết nữa? Lần đầu tiên nhìn thấy chúng con đã cảm thấy rất quen thuộc! Và như thế con đã thích chúng.

- Con hề thích cái gì là đòi cho bằng được! Mẹ còn lạ gì nữa! Ngay cả cái tên gọi con cũng tự đặt cho mình. Tên gì không chọn lại chọn tên "Nhạn" chẳng có ý nghĩa gì cả?!

- Nhưng con lại thấy rất ý nghĩa mẹ àh!!

- Hừ!! Không cãi lại với con! Về thôi kéo ba chờ.

Trên con đường trải đầy hoa và nắng, hai mẹ con vừa đi vừa cười khúc khích với nhau thật khiến cho người ta cảm thấy cuộc đời không có gì đẹp hơn. Định mệnh cuối cùng cũng đã kết thúc, để lại rất nhiều nỗi và đau nước mắt cho những người trong cuộc nhưng có lẽ nụ cười vẫn sẽ hằn mãi trên môi cho đến cuối cuộc đời của họ. Nguồn của bạn "takechi7"

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Trinh Nữ Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.